

3
hedefe
karşı
İşgale
Yoksulluğa
Tecrite
70
milyon
birleşelim!

Ekmeke ve **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 52
16 Mart 2003
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

VATAN İŞGAL ALTINDA

Bağımsız Türkiye
bayrağını yükseltelim!

Ekmeke **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

İşgal altındaki halkım!

İşgal altındaki ülkemizin insanları! Gün o gün değil mi? Zaman "ya istiklal ya ölüm" zamanı değil mi? İskenderun'dan Mersin'e Mardin'e, Sabiha Gökçen'den Trabzon'a uzuyor ihanet hattı. İhanet hattının merkezinde Ankara. Yarın nereye uzar bellolmaz bu hat. Akdenizi İtalyanlar, Güneydoğusu Fransızlar, Egeyi Yunanlılar, Dersaadeti İngilizler tarafından işgal edilmiş Anadolu'dan ne farkı var bugünkü tablonun? Eksiği mi var parçaları edilmiş "hasta adam"dan?

Türkiye "ağır hasta"! Türkiye'yi yatağa onu yöneten işbirlikçi, hain ve soysuzlar düşürdü. "Milli çıkarlarımız" diye diye, "huzur ve istikrar" diye diye emperyalistlerin önünde ayakları üstünde, başı dik duramaz hale getirildi. Batı basınında Busht'ların önünde göbek atan dansözlere benzetiyorlar ülkemizin yönetimini, az bile. Busht'ların önünde sürünüyorlar, yalvarıyorlar, esas duruşta duruyorlar. Bir parça kemik karşılığında yüzbinleri katletmek için emre amadeler.

Biz, top mermilerini sırtlarında cepheye taşıyan Anadolu kadınlarını öğrendik tarihten. Şimdi Anadolu yollarında yazılan utanç tarihini nasıl

sindiririz? Türk Silahlı Kuvvetleri, Anadolu yollarında Amerikan silahlarına, katil Yankee'lere eskortluk yapıyor. Antep'in Mardin'in, belki Fransızlara karşı direnişte kullanılan mağaraları, şimdi Amerikan bombalarına depo oluyor...

Ülkemiz işgal altında ve bizim bir "ordumuz" yok. 1920'lerdeki gibi bir "Kuvayı Milliye"miz yok. Türkiye'nin "milli" ordusu, işgalcilere karşı çıkan değil, işgalcilerin eskortluğunu yapan bir ordudur. Türkiye'nin "Türk Silahlı Kuvvetleri" sıfatını taşıyan ordusu milli değildir. Bağımsızlık, onun işbirlikçiliğiyle emperyalist işgale dönüşmüştür.

Ama böyledir diye, boyun eğecek değiliz işgale. Boyun eğecek değiliz Amerikan imparatorluğuna. Boyun eğecek değiliz onursuzluğa.

Bu kez "gavur"a karşı mücadele, gavura yolu açan yerli işbirlikçilerine, yerli "Amerikancı ordu"ya karşı mücadeleye, birlikte olacak. Kurtuluş ordumuzu kendimiz oluşturacağız yine. Halkın içinden çıkacak onun erleri ve zabıtları. Sırtımızda mermi taşıyacağız yine gerektiğinde, gerektiğinde kendimiz mermi olacağız.

Bir tiyatrocuydu Ayçe İdil Erkmen. Bir oyunda diyordu ki, "yaşamış sayılmaz zaten yurdu için ölmesini bilmeyen..." O yaşadı. Çünkü, yurdu için 1996 ölüm orucunda ölmesini bildi. Tekrar edin içinizden bu sözleri; "yaşamış sayılmaz zaten yurdu için ölmesini bilmeyen..." Tekrar edin bu sözleri tüm dünyaya karşı.

Kuvvacılar yok bugün; ama devrimciler var. 33 yıldır bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm bayrağını dalgalandırıyorlar. "Bağımsız Türkiye" sloganları yalnız onların hançeresini yırtarcasına atılıyor... Bağımsızlık için bedel ödendi onyıllardır. Bedellerin boşuna ödenmiş olmadığının kanıtı olacak Bağımsız Türkiye!

İşgal altındaki ülkemizin insanları. Şimdi bağımsızlık için ayağa kalkma zamanıdır, durma!

21 Mart'ta GENEL GREVE

21 Mart'ta HAİYATIN HER ALANINDA İŞGALE YOKSULLUĞA, TECRİTE KARŞI EYLEMDE OLALIM!

21 Mart'ta NEWROZ ATEŞLERİNİ HARLAVALIM

Durmak yok dinlenmek yok bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
12 Mart 2000
Yer:
İstanbul Gazi

Şenay Hanoğlu, üç yıl önceki Gazi anmasında Gazi şehitlerinden Sezgin Engin'in resmini taşıyor... Bu yıl ki Gazi anmasında Şenay'ın resmi de vardı ellerde... Belki bu anmada Şenay'ların resimlerini taşıyanlar, bir başka yerde, bir başka zaman "eller üstünde taşınan" olacaklar... Onların resimleri olacak dövizlerde. Unutmayın ki, elden ele taşınan resimler değil, bayraktır. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bayrağı... Kuralı budur kavganın; "Kurtuluş Bayrağı, bu yolu tırmanan gerillaların birbirlerine iletmesi ile oligarşinin burcuna dikilecektir."

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Bürolarımız
Adana'da: Adana, Odemirvalidestr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906892 0049 221 6906893
Faks: 0049 221 6906894
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana, İhsan Caddesi 7, Sokak Köşeyi İy Han arkası Çöken Apt. No:102 Tel-faks: 0 322 351 10 25
Adana: DAKK Bulvarı Onur İğhan Kat: 6 Daire: 154 Köşeyi
Tel-faks: 0 312 417 39 11
Adana: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 328 222 47 18
Bursa: Bektaş Caddesi Güneş Han Kat: 254 Haykeli Tel-faks: 0 224 224 03 97
Daire: 254 Haykeli Tel-faks: 0 224 224 03 97
Gaziantep: Karatlı Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyer Sokak No:27
Daire:10 Şişli
Hopa: Hopa İl Merkezi Zemin Kat No: 28 HOPA Tel-Faks: 0466 351 42 08

Fiyatı: 750 000 Fransa: 3 Euro İngiltere: E 2
Avrupa: 3 Euro İsviçre: 3 Euro Belçika: 3 Euro
Almanya: 3 Euro Hollanda: 3 Euro Avusturya: 3 Euro

İzmir: 3 Beyler Caddesi 850 Sokak Yaparay İy Han Kat: 31/501 Köşeyi Tel-faks: 0 232 446 27 96
Kocaeli: Ömergazi Mah. Atça Camii Kat: No: 30 Kat: 2 Tel-faks: 0262 325 58 06
Malatya: Dabakhan Mah. Eskişehir Caddesi Kardeşler İğhan Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mardin: Kiremitçiler Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İğhan Kat: 9 kat: 1 Daire 13
Samsat: Taksim Mah. Bozokçuy İy Han Kat: 3/42 Tel-faks: 0 302 435 25 80
Trabzon: Kemerkaya Mah. Kunduracılar Caddesi Dedeoğlu sokak Postahane İğhan Kat: 1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88
Zonguldak: Gazipaşa Caddesi Ofluoğlu İğhan Kat: 5 Daire: 9

- 3... Emperyalizme Faşizme Karşı
HALK CEPHESİ
- 5... 'Kuzey Cephesi' Açık!
- 8... Amerikan İmparatorluğu
Tehditle, Hukuksuzlukla Kendini
Dayatıyor
- 10... BURADA... "HEDEFTE"YİZ!
- 11... Nereye, Kime Karşı Gidiyor Bu
Askeri Konvoylar?
- 12... AKP Bu Tabutların Altında
Kalacak!
- 13... AHLAKSIZLAR KONUSUYOR
- 14... Sekiz Yıllık Öfke Gazi
Sokaklarında
- 15... "Evladı Kerbalayık"
- 16... İşçi Düşmanı AKP
- 18... Sendikacılar Konuşuyor:
"Emekçiler Olarak Savaş
İlan Etmemiz Lazım!"
- 19... ÜRETİMDEN GELEN GÜCÜMÜZÜ
KULLANALIM! İŞ BIRAKALIM!
- 20... AÇLARIN TÜRKİYESİ
- 22... Ekmek, Onur ve Kavga
- 24... Amerika'ya Açılan Kalpler
Bağımsızlığa ve Özgürlüğe
Kapanan Yollar
- 26... Kuşatılmış Ortadoğu'nun İşgal
Altındaki Ülkemizin ... Newroz'u
- 28... Armutlu Davası, Oligarşinin
Hukuku ve Direnme Hakkı
- 29... Alanan Aldanana; İslamcılar
- 33... Şehitliğine Kendimi Hazırlamıştım
- 35... Aldanan Aldanana; Barışçılar
- 37... Asın Kesin Kapatın
- 38... Köklerinize Tutunun!
Kimliğinize Geri Dönün!
- 40... 8 Mart'ta ABD'ye ve
İşbirlikçilere Öfke
- 42... Bağımsızlık Uğruna
Al Kanlara Boyandık
- 44... 'NA'lar Emperyalizme Karşı
Mücadeleye Devam Ediyor
- 45... 16 Mart 1978:
Susurluk Devletinin Katliamı
- 46... Beyaz Saray'ın
Mukaddes Merdivenleri
- 47... Bu Ülkede Kanun Var mı?
- 48... "ÜLKELER BAĞIMSIZ HALKLAR
ÖZGÜR OLACAK!"
- 49... Orhan Öğür
- 50... Kahramanlar Ölmez

Emperyalizme Faşizme Karşı HALK CEPHESİ

Halkımızı! Ülkemiz işgal altında. Artık bu durumu tesbit etmek için, ne siyasi bir tahlile, ne özel bir gözleme ihtiyaç yok. Herşey televizyon ekranlarından görülecek kadar açık.

Halkımız, devrimciler, vatanseverler! Emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi için mücadele bayrağını eğer bugünlerde yükseltmezsek, yarın çocuklarımız da, tarih de bizden hesap sorar.

Emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi için mücadele bayrağını yükseltmeye çağırıyoruz. Bu bir savaş çağırısıdır. (Hayır, ne sadece bir mitinge, ne bir yürüyüşe çağırıyoruz. Bunlar da yapılır, yapılmalı, ama biz daha ötesinden söz ediyoruz), biz **halkın iktidarını** hedefleyen bir mücadeleye çağırıyoruz.

Böyle bir mücadelede zaferin yolunu ancak emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşacak bir **halk cephesi** açabilir. (Hayır, ne demokratik bir cepheye, ne yasal bir platforma değildir çağrımız, bunlar da olur, olmalı), ama biz mücadelenin ve örgütlenmenin her yolunu kullanacak, emperyalizme faşizme karşı savaşı sürdürebilecek güçte bir cepheden söz ediyoruz.

Ülkemizde ABD işgaliyle ve Türkiye'nin Kuzey Irak işgaliyle yeni bir Türkiye tablosu çıkıyor ortaya. Bu tablo, işgalcilere ve işgalcinin bekçiliğini yapanlara karşı, her milliyetten, her meslekten, her din ve mezhepten Anadolu halkının ortak cephesini gerekli kılıyor. Bu tablo, Anadolu halkını, emperyalizme ve oligarşiye karşı, kendi iktidarı için mücadeleye çağırıyor. Emperyalizme ve faşizme karşı savaşan bir cephe olmaksızın, bu tabloyu değiştirmek mümkün görünmüyor. Somut bir görev tesbiti yaparsak, bu görev, hiç tartışmasız biçimde **Amerika ve işbirlikçilerine karşı mücadeledir**. Amerika ve işbirlikçilerine karşı olan her kesimin birleştirilmesi bu görevin yerine getirilebilmesinin birinci koşuluysa, ikinci koşul, bu mücadelenin halkın iktidarı hedefiyle, buna uygun araç ve yöntemlerle yürütülmesidir.

Emperyalizm ve işbirlikçileri bir bütündür, iç içe geçmişlerdir; bugün bu bütünlük, açık ABD işgali olarak karşımıza çıkıyor... Mardin'in, İskenderun'un Amerikan şehirlerine çevrilmesiyle karşımıza çıkıyor... Hükümetin ve Genelkurmay'ın ABD'den talimat almalarıyla çıkıyor... Uygulanan ekonomik programlarla karşımıza çıkıyor. Bu iççelik bu kadar aleni olduğuna göre, **kimse kendisini kandırmasın, kimse reformist, barışçıl yollardan bu tablonun değiştirilebileceği yanılgısını yaratmasın**: Hükümetlerle, Genelkurmay'la, düzenin başka güçleriyle birlikte emperyalizme karşı çıkılamayacağı da, Amerika'ya veya Avrupa'ya yaslanıp faşizme karşı mücadele edilemeyeceği de o kadar açıktır ki, tersini söyleyenin mutlaka bir hesabı, düzene bir bağı vardır.

Demokrasicilik oyununun en azından bu sahnesi kapandı. Artık öyle TÜSİAD'la bir olup, AB'ye sırtını yaslayıp "demokrasi mücadelesi" vermek yok. Genelkurmay'a, DSP, MHP gibi düzen partilerine yaslanıp "bağımsızlık mücadelesi" vermek de yok. Dün de yoktu, ama iç ve dış koşullar bunlara bir süre boyunca bu oyunu sürdürme imkanı verdi. Yeryüzünü açlığa boğan, yeni-sömürgelerdeki faizmlerin destekçisi ABD ve AB emperyalizmine sırtını yaslayanlar, halkımızın karşısına "demokrasi savaşçısı" olarak çıktılar.

Katliamcı, IMF'ci Genelkurmay'a sırtını yaslayan başka bir kesim "en ulusalcı, en bağımsızlıkçı" pozlarda dolaştı bu süre boyunca. AB'den demokrasi beklemenin ötesinde bir perspektifleri olmayan reformistler, "devrim, sosyalizm" sözlerini ağızlarında geveleyerek yüzlerini bir süre daha gizlemeye devam ederken, Kürt milliyetçileri bir yandan ABD'nin bölgesel düzenlemelerini kabul ettiklerini ilan edip diğer yandan demokrasiden yana olduklarını söyledi, yurtsever sıfatını taşımaya devam etti. Artık bitti. Ne Avrupa demokrasi getirdi, ne TUSİAD ilerici bir misyon oynadı, ne Amerika Kürt sorununu çözdü, ne de küreselleşme insan haklarını egemen kıldı. Artık emperyalizmin ve oligarşilerin demokrasicilik oyununa katılıp ondan sonra da devrimci, demokrat, yurtsever sıfatlarını taşımanın devri bitti.

Devrimciyseniz, demokratsanız, yurtseverseniz, zulme ve sömürüye karşıysanız, emperyalizme ve faşizme karşı savaşacaksınız.

Halkımız nezdinde de bu düzenin yarattığı suni "umut"lar devri bitti. Son "umut" AKP'ydi. Son dönemlerde hiç bir partinin alamadığı oy oranını alacak büyüklükte bir "umut"tu. Artık düzenin siyaset sahnesine sürdüğü umutların "umut" olmadığının görülmesi için öyle yılların geçmesi gerekmiyor. Gerekmedi. 3 Kasım seçimleri öncesinde yapılan kimi anketlerin de gösterdiği gibi, esasta halkımızın büyük bölümü düzen partilerinin sorunlarını çözeceğine inanmıyor zaten. Oylarının büyük bölümü, alternatifsizliğin ve "ehveni şer" in oylarıdır. Halk için de demokrasicilik oyunu bitmiştir; ama ortaya emperyalizme ve faşizme karşı başarıyı, zaferi ve iktidarı vadeden bir örgütlenme çıkıncaya kadar, oyun kendini sürdürecektir. Halkın iktidarını hedefleyen anti-emperyalist, anti-oligarşik kurtuluş cephesi, işte bunu vadedebilecek tek örgütlenmedir.

Devrimciyseniz, demokratsanız, yurtseverseniz, zulme ve sömürüye karşıysanız, emperyalizme ve faşizme karşı savaşacaksınız!

Emperyalizmin ve oligarşilerin askeri, yasal, ekonomik kuşatması altında "her türlü savaşa, her türlü şiddete" karşı olma teorisi, bağımsızlıktan, demokrasiden, halkın iktidarından vazgeçmekle eşanımlıdır.

Kim ki, emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesinde ciddiye, kim ki, bağımsızlığı ve demokrasiyi ısrar ve kararlılıkla istiyorsa, emperyalizme, faşizme karşı cepheye hayır diyemez. Hayır diyenlerin ciddiyeti, samimiyeti sorgulanır. Hayır diyen, sonuçta emperyalizm ve faşizm karşısında güçsüz, çaresiz kalır.

Taşıdığı sıfatı, bir etiket gibi değil, inancı, onu, geleceği olarak taşıyan tüm devrimciler, yurtseverler, demokratlar, ilericiler için böyle bir cepheden kaçış yoktur. Yoksulluğa, zulme, emperyalizme, uşaklığa karşı olan herkes için Cephe adeta "zorunlu durak"tır. Ne reformisti, ne barışçısı kaçamaz bundan. "*Her türlü savaşa, her türlü şiddete karşı olma*" teorileriyle kaçılmaya devam edilebilir. Bu teoriler, hiç tartışmasız emperyalizmin ve burjuvazinin teorileridir. Bu teorilerle halkın devrimci mücadelesinden, devrimci cephesinden kaçanlar, ideolojik olarak tercihlerini burjuvaziden yana yapmışlardır. Tersine, halklar barışçıl, silahlı, silahsız, pasif, aktif, ılımlı, radikal, yasal, yasadışı, her türlü yol ve yöntemi kullanmak zorundadırlar. Bunların hepsi, halkların direnme ve kendi iktidarı için mücadele etme mücadelesinin meşruluğu içinde yerini ve anlamını bulur. Emperyalizmin ve oligarşilerin askeri, yasal, ekonomik kuşatması altında "*her türlü savaşa, her türlü şiddete*" karşı olma teorisi, bağımsızlıktan, demokrasiden, halkın iktidarından **vazgeçmekle** eşanımlıdır.

Bunlardan vazgeçmek, onurdan, ekmek ve adaletten, hak ve özgürlüklerden vazgeçmektir. Bunlardan vazgeçmek, dünyanın Amerikan imparatorluğu tarafından teslim alınmasına onay vermektir. Böyle bir dünya, aç, sefil, yozlaştırılmış, örgütsüzleştirilmiş, dilencileştirilmiş bir dünyadır. Emperyalizme ve faşizme karşı direnmesini başaramayan her ülkeyi, halkı bekleyen budur. Türkiye halkı, Türkiyeli devrimciler, günlük düşünmekten, güncel gelişmelerin içinde boğulmaktan çıkmalı, büyük düşünmeliyiz. Elbette irili ufaklı her türlü eylem, her türlü örgütlenme, mevcut imkanları kullanma gerekli ve zorunludur. Ama bu mücadele ve örgütlenmelerin ufkunda emperyalizmin ve oligarşinin düzeyine son vermek, halkın iktidarını kurmak, yani kısacası devrim yoksa, boşa kürek sallanılmış olur. Ufkumuzu büyüttüğümüzde, bu ufkun bizi getireceği ilk yer, emperyalizme ve faşizme karşı halkın savaşını geliştirecek bir cephedir. Öncelikli işimiz budur.

‘Kuzey Cephesi’ Açık!

Ülkemiz Yanki dolu. 6 şubat tezkeresi ile “üs ve limanların modernizasyonu adı altında ülkemizin Amerikan üssü haline getirildiği netleşti. AKP’nin onayı, Genelkurmay’ın gözetiminde Türkiye işgal altında.

Günlerdir tartışılıyor; ikinci (aslında üçüncü) tezkere geldi mi gelecek mi, ABD’nin askeri sevkiyatlarının anlamı ne, nerede, nasıl izin verildi, hava sahası izni verildi mi verilecek mi...

Tüm bu tartışmaların ülkemizin Amerikan üssü haline getirilip getirilmediği noktasında gerçekte anlamsızlığı, sadece ayrıntılardan ibaret olduğu, Genelkurmay’ın konuşmasının ardından büyük bir hızla artan Amerikan askeri sevkiyatıyla birlikte herkesin görebileceği hal aldı.

TBMM Başkanı Bülent Arınç’ın dahi, “TV’lerden izlediğim görüntüler beni fevkalade rahatsız ediyor, tüylerim diken diken oluyor.” dediği sevkiyatların tümü ilk tezkereye, yani bu sayfalarından **vatana ihanet kararı** olarak anlattığımız 6 Şubat tezkeresine dayanılarak yapılan “**mutabakat zaptı**” ile kararlaştırılmıştı.

Hükümetin onayı ile ABD ile Genelkurmay arasında yapılan “mutabakat zaptı”nın kimi ayrıntıları tepkileri üzerine ortaya çıktı. Daha doğrusu, genelkurmayın “bakın işte AKP’nin verdiği izinle yapıyoruz” demek için sızdırıldı. “Mutabakat zaptı”nda “yok” yok.

Peki buna rağmen neden yeni bir tezkere çıkarılmak isteniyor? Hesap şuydu:

AKP iktidarı ABD’yle yaptığı görüşmelerde kimi ayrıntılar dışında, belli bir plan çerçevesinde karara vardılar. Tezkere, bu kararın yasallaşmasını ve meşrulaşmasını sağlayacaktı. Ama önceki sayımızda değindiğimiz malum nedenlerle tezkere geçmedi. Plan bir anlamda bozulmuş oldu. Ancak emperyalizm işini şansa, demokrasilik oyununa bırakmamış, ilk tezkereye dayanarak kendisi için hayati olan noktalarda, yani Kuzey Cephesi için sevkiyat, üs gibi olanakları almıştı. Karar önceden verildiği için tezkerenin reddi hemen hiçbir şeyi değiştirmede. Şimdi o meşruluğu yaratacak ikinci tezkere hazırlığına girildi. Bunun için Genelkurmay konuştu ve ikinci tezkerenin mutlaka çıkacağı üzerine hazırlıklar sürdü, sürüyor. Ancak buradan ikinci tezkere olmazsa ABD için değişen bir şey olduğu sanılsın. Bugünkü ülke manzarası olmayacağını kanıtı değil mi? Milyonlarca dolar yatırdığı toprakları Coniler “demokrasiye saygı adına” terk mi edecekler? Komik tabii.

Gerekli olan hava sahasının kullanılması kalacaktır ki, halen Incirlik’ten kalkan uçaklar Irak’ı bombalamaya devam ediyor. Gerekirse ek izinler vermekten çekinmeyecektir AKP.

Yeni Üsler ABD’nin Emrinde

Onyıllardır topraklarımızdaki ABD üsleri bölge halklarını tehdit ediyor, özellikle Incirlik’ten kalkan uçaklar halkların tepelerine bombalar yağıyor. Şimdi işbirlikçi AKP iktidarı Amerika’ya yeni üsler vererek topraklarımızın her yanının üslerle donattırıyor.

“Mutabakat zaptı”na göre; **9 yeni kara üssü** verildi Amerika’ya.

Coniler Irak’a saldırmak için, Mardin Kızıltepe, Nusaybin, Diyarbakır Dicle, Şırnak Oyalı, Gaziantep Merkez ve Oğuzeli, Şanlıurfa Merkez ile Birecik ve Viranşehir ilçelerinde konuşlanacak. 40 Bin Coni topraklarımızda üslenecek. Stratejik üstünlüğü nedeniyle Kızıltepe’de oluşturulan üs, ABD’nin lojistik merkezi ve Irak sevkiyatı öncesinde askerlerin son intikal ve hazırlık noktası olarak belirlendi. Mardin’de trafik düzeni dahi Amerikalılarca düzenlenmeye başlandı.

Satılan Ülkenin Kiralık Kentleri

“Mutabakat zaptı”na göre Amerika’ya verilen yeni üsler için Amerikalılar toprak alımı-kiralama işlerini neredeyse tamamladılar. Yoksulluğa mahkum edilen köylülerin toprakları, ambarlar, depolar, fabrikalar dolar karşılığı kiralanıyor. Amerikalılara aracılık yapanlar ise, o bölgede bulunan TSK karakollarının komutanları. “Milli TSK” kendi eliyle kir alıyor topraklarımızı.

İşte satılan ülkenin kiralanan topraklarından bazı örnekler:

Urfa’da, Evren Sani Sitesi’nde boş bulunan 50 dükkan, günlüğü 30 dolardan **kiraladı**.

Mardin’de, Nusaybin’deki 120 dönüm

Yankiler, Mebusların Gözyaşına Gülüyor

İstiklal Marşı'nın kabul edilmesinin yıldönümünde TBMM'de bakanlar, mebuslar gözyaşlarını tutamamışlar. İstiklalin, yani bağımsızlığın marşına gözyaşı dökenler, topraklarımızı yankilerle dolduranlar, 6 Şubat tezkeresine onay verenler değil mi? Ülkemize getirdikleri yankiler bakıp bakıp gülüyor şimdi timsah gözyaşlarına. Ulusalçısı, milliyetçisi, kemalisti sahte düzenin meclisine de bu yakışır zaten.

üzerine kurulu sanayi sitesinde incelemeler yapıldı. Çukobirlik binası incelendi, Çukobirlik patronları ile yankiler arasında pazarlık sürüyor. Mardin merkez ve ilçeleriyle kiralık bir kente dönüştürüldü.

Gaziantep'de, havaalanına yakın Sazgın Köyü'nün 800 dönüm arazisi, dönümü aylık 400 dolardan kiralandı....

Ardı arkası kesilmeyen konvoylar, ucu bucağı görünmeyen tren katarları Anadolu topraklarını çiğneyerek sürüyor. Incirlik'ten otobüslerle sınıra yankiler taşıyor, Iskenderun Limanı'ndan çıkan konvoylar TSK'nın koruması ve eskortluğunda sınıra gidiyor, gazeteler her gün şu kadar konvoyun hareketini yazıyor.

Amerikan sevkiyatına paralel olarak TSK'nın da sınıra sekiyatı sürüyor. "Tezkere geçmezse Türkiye de Kuzey Irak'a giremez" açıklamalarıyla yaratılmak istenen havanın aksine her şey anlaşmaya uygun olarak sürüyor. Sevkiyatla ABD ve TSK paralel olarak işgale hazırlanıyor.

ABD-Genelkurmay anlaşmaları açıklansın!

Bilinen, basına yansıyan zaptı içeriğinin dışında yankilere neler verildi, katliama nasıl ortak olundu AKP iktidarı açıklamalıdır. Oligarşi adına görüşme-

leri yapan Genelkurmay açıklamalıdır.

Onyıllardır ülkemizde emperyalistlerle yapılan bütün anlaşmaların en önemli ayrıntıları gizli kapaklı kaldı. Bugün "çaremiz yok" dedikleri manzara bu anlaşmalarla yaratıldı. Halkımıza anlatılan "karşılıklı yardımda anlaştık, şu çıkarımız oldu..." yalanları oldu. Bugün de Genelkurmay "her şey tezkereye uygun" diyor.

Açıklayın;

Nasıl sattınız ülkemizi?

Kaç Iraklının ölümüne imza attınız, açıklayın?

Genelkurmay'ın Bilgisinde Olmayan Hiçbir Şey Yoktur

Sevkiyatlarla ilgili olarak Genelkurmay "her şey bilgimiz, denetimimiz dahilinde" diyor. Doğrudur, bu ülkede işbirlikçilik onların denetimi, onayı, ortaklığı olmadan olmaz.

Bu ülkede her türlü katliamdan, hukuksuzluktan, Susurluk'tan onların bilgisi vardır. IMF ile anlaşmaların da bütün ayrıntılarına vakıfdırlar ve altlarında imzaları vardır.

"Her şey bilgimiz dahilinde" diyor Genelkurmay. Susurluk için de böyle demedi mi emekli "paşalar"? Bin operasyonların, infazların, katliamların, kayıpların kararlarını biz aldık, biz emir verdik, bizim onayımızla yapıldı demedi mi?

Hizbullah konusunda da aynı açıklamayı yaptılar. Bilgileri dahilindeydi Hizbullah'ın gelişimi.

Şimdi hükümetin verdiği tezkere konusunda aynı kısa cümle tekrarlanıyor. O kısa cümle bu ülkede yaşanan her şeyin sorumluluğunu başka hiçbir kanıtı bırakmayacak şekilde ortaya koyuyor. Genelkurmay yalakaları bu gerçeği tartışmayabilir, "laiklik" diye

İRADEN KAÇ DOLAR?

AKP Milletvekili Emin Şirin tezkereye "red" verenlerden. Sakalından utanmayan Mehmet Elkatmış tezkere yeniden gelirse oyunun bu kez "evet" olacağını AKP bölünmesin "kaygısıyla" dile getirirken, Emin Şirin iradesini resmen pazara çıkardı. New York Times Gazetesi'ne konuşan Şirin "henüz oyumu değiştirmeye karar vermedim, ancak ABD hükümeti daha **cömert bir ekonomik paket önerdiği takdirde** bunu düşünebilirim." dedi.

Bu mu halkı temsil edecek?! İradesini açık artırmaya çıkarmış, kendisi söyleyememiş biz soralım; iradenizi kaç satıyorsunuz, fiyatı ne, açıklayın alıcılar bilsin!

diye ordunun peşine takılan kemalistler görmek istemeyebilir, ama gerçeği kendileri anlatıyor, gerçek; bütün halkın öfke ile izlediği Amerikan konvoylarının, yeni kurulan üslerin müsebbibinin Genelkurmay olduğudur.

Çünkü gerçek iktidar ordudur ülkemizde.

“Kim Yönetiyor?” Tartışması Anlamsızlaşmıştır

Bilinen gerçek perçinleniyor. Genelkurmay konuştu, uygulama başladı. “Meclisi baskı altına almak için konuşmadık” diye demokrasi şovu yapan Genelkurmay konuştu, meclis, hükümet, devre dışı kaldı. Yani rejim kendi demokrasi şovundan “doğal” işleyişine döndü.

Faşist düzen için “doğal” olan Genelkurmay iktidarı idi. Şimdi bu gerçeği herkes görüyor. Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök’ün “demokrasiye saygı” diye araya zoraki sıkıştırdıklarının pratik karşısında hiçbir hükmü olmadığını Anadolu’nun yolları, kentleri anlatıyor. Harı harıl dönen askeri araçların paletleri konuşuyor artık.

Devrimciler için sistemin niteliği, iktidarın kim olduğu konusunda hiçbir tereddüt yoktu elbette, ancak geniş kitleler, iktidar değişimleri ile reform, demokratikleşme vs. beklentileri içinde her zaman bırakıldılar. Bundan sonra da böyle olacaktır. Ancak bundan sonra çok daha yaygın bir şekilde işbirlikçiliğin gerçek iktidar olan Genelkurmay sayesinde sürdüğü bilinecektir.

Meclisin Kendine Zerrece Saygısı Varsa İşgale Tavır Almalı

Genelkurmay meclise saygılıymış, ABD Türkiye’nin demokratik kurallarına saygı duyuyormuş; geçin bunları.

TBMM’nin tezkereyi red kararının şu anda hiçbir hükmü kıymeti yoktur. CHP’nin “tezkere yetkisi dışına çıkıldı” yönündeki araştırma önergesi reddedildi. CHP bunun ötesinde meydanlara çıkmayı, limanları kuşatmayı elbette aklından bile geçirmiyor. Çünkü o sadece muhalefet oyunu oynuyor. Deniz Baykal CHP “muhalefetini” kendisi anlatıyor; “yapılacaksa adam gibi, delikanlıca yapılmalı.”

Yapılması istenen ne? İşbirliği. Demek CHP iktidar olsa fark şu olacak; AKP gibi takiiyelere başvurmadan arsızca işbirliğine devam edecek.

Şu ciddiyetsizliğe bakın; ABD açık açık “sizin kararınızı takmıyorum” diyor, o sevkıyatı denetleme peşinde. Denetleyeceksin de ne olacak? Ülkeni kaç topla, tankla, askerle işgal edildiğini bilmek bir işi ne mi yarayacak? Senin milletvekilin Iskenderun Li-

manı’na giremiyor...

Peki TBMM kurum olarak ne yapacak buna karşı? Kendi kararına sahip çıkacak mı? Şu ana kadar bu yönde bir belirti yok. Ancak zerrece onuru olan, kendi iradesine, kararına saygısı olan bir meclis, milletvekili işgale tavır almak, Amerikan konvoylarının önüne çıkmak zorundadır.

Bülent Arınç kaypak, utangaç tavırlarla sorumluluktan kurtulamaz. Burjuva oportünistliğini kimse yutmuyor. Sen TBMM’nin başkanıysan, senin başkanını olduğun kurumun kararı hiçe sayılıyorsa en başta sorumlu sensin demektir. İşin içinde Genelkurmay olunca protokole göre ülkenin “ikinci adamı” olmak kar etmiyor demek ki!

Bütün bu gelişmeler karşısında TBMM’nin gerçekten kendine bir parça saygısı kalmışsa, az da olsa onuru varsa ve daha da önemlisi meşruiyetini ispatlamak istiyorsa, yapacağı tek şey işgale karşı açıkça tavır almaktır. Öyle göstermelik, kaçamak, dostlar alışverişte görsün misali değil; açıkça ve cepheden tavır almak, tüm kurumları **emperyalizme karşı direnişe çağırma**ktır. İşgale ön ayak olanları, izin verenleri vatan haini ilan etmek ve başta Anayasa Mahkemesi olmak üzere savcılar ve mahkemeleleri göreve çağırmaktır.

Elbette bunların hiçbirini yapamayacaklardır. Elli yıldır emperyalizmin hizmetinde olan devlet kurumlarından emperyalizme karşı tavır beklenemez. **Çağrımız işbirlikçileşmemiş milletvekillerinedir**; böyle bir karar alamıyorsanız, istifa edin, terk edin ihanet meclisini!

Söz, Eleştiri Anlamını Yitirmiştir

İslamcı kesimden bir yazar AKP’ye inanmış olmanın pişmanlığı içinde sevkıyatlara bakıp yazıyor; “Artık iyice anladım ki, yazının da sözün de hiçbir anlamı kalmamış.”

Evet, sözün, eleştirinin hiçbir anlamı kalmamıştır bu iktidar için. Katliamlık geleneğini sürdüren bir iktidar müslüman ya da değil, halkların katledilmesine ortak olmaktan çekinmezdi, öyle de olmuştur. AKP iktidarı Irak halkının katili, bütün Ortadoğu topraklarının kana bulaşmasının, işgal edilmesinin ortağıdır.

Emperyalizmin savasına, işgale karşı çıkanlar AKP iktidarına, Genelkurmay’a karşı mücadele etmeden Amerika’ya karşı çıkmış sayılmazlar.

Amerikan imparatorluğu tehditle, hukuksuzlukla kendini dayatıyor Korkunun, İcazetin Ecele Faydası var mı?

İngiltere'nin önde gelen üniversitelerinden 16 uluslararası hukuk uzmanı, Amerikan saldırganlığının ortağı Başbakanları Tony Blair'i uyarıyor: *"bir düşmanın ileride saldıracağı varsayımından yola çıkarak düşmana saldırmak hukuka aykırı olacaktır"*.

Dinleyen kim!

Amerikan imparatorluğu tehditle, hukuksuzlukla kendisini dayatıyor. Ya rejimini gönüllü değiştirsin, ya da bombalar yağdırırım diyor. Ve bunu sadece Irak için değil, Amerikan imparatorluk düzenine uymayan bütün rejimler için söylüyor. Kuzey Kore, İran, Suriye, Libya...

Emperyalizm yüz yıl önce uyguladığı sömürgecilik, işgal yöntemlerini, bugün "modern" silahlar ve "medeniyet, demokrasi" yalanlarıyla süsleyerek yeniden canlandırmaya hazırlanıyor. Pentagon, işgal sonrası Irak'ta birkaç yüz bin askerin ne kadar kalacağını, Irak'a kimin vali olacağını dünyanın gözleri önünde tartışılıyor. İster buna "post kolonyal politikalar" denilsin isterse başka bir ad verilsin, emperyalist işgaldir planlanan. Sadece Irak'ın değil, tüm Ortadoğu'nun işgalidir. Petrol tekellerinin çıkarları, Dick Cheney'in holdinginin ne pay alacağı bu işgal planının sadece bir parçasından ibarettir. Ve bu yanı sıra saldırı sadece Irak, sadece Ortadoğu'yu değil, tüm dünya'yı hedefine koymuştur.

Emperyalizmin Temiz Olan Nesi Var?

Çelişkiler, çatışmalar keskinleştikçe, hukuksuzluk, dayatma daha da aleni ve kaba hale geliyor. Özellikle ABD-Avrupa arasında yaşanan çelişki tarafların ileri-geri adımları ile sürüyor. ABD'nin BM'den çıkartmak istediği karar tasarısının oylanmasını önümüzdeki haftaya ertelemesi, tek başına tehdit ve şantajlarla da ABD'nin sonuç alamadığının göstergesi. BM Güvenlik Konseyi'nde çoğunluğu sağlamak için her türlü yöntemi kullanıyor.

Rüşvet, tehdit, şantaj her yol mübah.

Son örneklerden birini İngiliz The Observer gazetesi ortaya çıkardı. Gazetede yayınlanan belgelere göre, Amerika BM Güvenlik Konseyi'nde kararsız durumdaki ülkelerin elçiliklerinin telefonlarını dinleyerek onlara karşı kullanmaya çalışmıştı. Sanki emperyalizm bunu yapıyormuş ve tek kirli işi buymuş gibi, "Kirli taktik" adı verilen olay sonrası BM nezdinde soruşturmalar açıldı, belgeleri sızdırdığı belirtilen bir in-

giliz telekomünikasyon görevlisi tutuklandı.

Amerika, meşru bir devlet olmadığını, bütün gücünü askeri, ekonomik yapısından aldığını bir kez daha göstermiş oldu böylece. Emperyalizm tarihi boyunca her türlü kirli yöntemi, mafyavari yöntemleri çekinmeden kullanmıştır. Hukuksuzluk, zorbalık, katliamlılık emperyalizmin karakterleridir.

Tehdit Herkese

ABD Başkanı Bush konuşuyor:

Irak şov yapıyor, silahsızlanmıyor. Savaşa gidersek bu Bağdat'ın seçimi olacak.

Güvenlik Konseyi'ne: *BM onayı olsa da olmasa da, müttefikler destek verse de vermese de Irak'ı vura-
cağız.*

Türkiye'ye: *Amerikan askerlerine topraklarından geçiş izni verilmemesine karşı başka planlarımız var.*

Dışişleri Bakanı Powell konuşuyor:

"Bu rejimler değişmek zorunda. Irak, Kuzey Kore rejimlerini kendileri mi değiştirecek, biz mi zorla değiştireceğiz mesele bu..."

ABD'nin eski güvenlik danışmanlarından "strateji uzmanı" Zbigniew Brzezinski, açık dile getiriyor: *"Yönetimin Saddam sonrası politikaları savaşın ve yeniden yapılanma sürecinin gidişatına bağlıdır... Eğer kolay ve kısa bir savaş olursa, tartışma sıranın kimde, İran'da mı Suriye'de mi olduğuna gelecektir"* diyor. (Aktaran Ferai Tinç, 7 Mart Milliyet)

Tehdit, dayatma bütün dünyaya.

Amerikan imparatorluğu tehditle, hukuksuzlukla kendini dayatıyor; BM tehdit ediliyor, "sıradaki ülkeler"e aleni ve resmi açıklamalarla tehditler gönderiliyor.

Peki bu ülkeler ne yapıyor? Irak El Samud-2 füze-
lerinin yok edilmesini kabul ediyor, Amerika yok yet-
mez diyor. Elindeki silahların dökümünü sunuyor, "hayır" diyor, BM denetçileri "bir şey bulamadık" diyor, o, beni ilgilendirmez, bulduğunuz söylediğinizde ilgilendirir diyor.

Nereden bakarsanız bakın tartışmasız bir hukuksuzluk ve dayatma tüm dünyaya meydan okunarak sürüyor.

Böyle bir ortamda, korkunun, icazetin, uzlaşmanın ecele faydası var mı? Hukuk tanımayan (ki hukuk dedikleri kuralları koyan da kapitalistlerdir) bir gücün

karşısında ya direnirsiniz, ya teslim olursunuz; başka yol yok.

O uluslararası kurumlar ABD'nin, İsrail ölümcül silahlarını denetleyebiliyor mu; hayır. Amerika daha geçtiğimiz hafta, "yeni nesil silahlar" olarak adlandırıldığı nükleer silahların denemesine başladı ve bunun için bütçesinden 21 milyon dolar harcama kararı aldı.

Çöken Psikolojik Savaşın Çırpınışı

Amerikan psikolojik savaş mekanizmasının çöktüğünü, ne kendi ülkesinde, ne de dünyada hiçbir inandırıcılığı kalmadığını önceki sayılarımızda dile getirmiştik. Yeniden diriltmek için trilyonlar döküyor Pentagon.

Ülkemizde kullandığı medya anında manşetlere taşıyor psikolojik savaş haberlerini: Amerikalıların Kuveyttteki tatbikatını gerçek zanneden Iraklı askerler teslim oluyor... Akıllının akıllısı bombaların en bi akıllısı Saddam'a.. deniyor, El Kaide'nin her gün bir lideri yakalanıyor... ABD'ye savaşacak Iraklılar için özel eğitim kampları açıldığını "adını açıklamayan bir yetkili" ağızdan aktarıyor medyamız...

Emperyalistler 2. Paylaşım Savaşı sonrasında teorize ederek dünya halklarına karşı uygulamaya koydular. O günden bu yana etkili bir şekilde kullandılar psikolojik savaş yöntemlerini. Psikolojik savaş, yalan demektir. Yalanla dünyayı aldatmak, saldırılarını zemin hazırlamak ya da direnenleri moralman çökertmek demektir. Yalan üzerine kurulu saltanat Irak'a hazırlık aşamasında büyük bir gümbürtüyle çökmüş durumdadır.

Çünkü artık ABD'nin yalanlarına kimse inanmadığı gibi, koca koca ve de "süper" devletlerin sahtekarlıkları da birbir ortaya çıkıyor.

Sehtakar Emperyalizm

Geçtiğimiz hafta BM Silah Denetim Komisyonu raporunu sundu. "Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'nın (IAEA) direktörü Mohamed ElBaradei, Amerika ve İngiltere tarafından kendilerine sunulan ve "Irak atom bombasına sahip olmak için hâlâ çaba gösteriyor" izlenimi yaratmayı hedefleyen belgelerin SAHTE olduğunu açıkladı.

Artık herkes ABD'nin tıynetini öğrendi: BM çalışanları bile, ABD'nin verdiği sahtelerin gerçek olup olmadığını denetleme ihtiyacı duyuyor.

Adi bir sahteciden söz edilmiyordu, dünyaya savaş için iki büyük emper-

yalist devletin sahtecilik yaptığını söylüyordu ElBaradei. İngilizler'in sağladığı anlaşılan belgelere göre, Irak ajanları, iki yıl önce, Afrika'da uranyum avına çıkmışlardı... Belgelerdeki isimler ve unvanlar gerçekte irtibatsız olduğu anlaşıldı!..

Hatırlayacaksınız, Atom Enerjisi Ajansı'nı 'sahte' belgelerle aldatmaya kalkışan İngilizler, bir önceki silah denetçileri raporu sunulmadan önce hazırladıkları bir istihbarat notunda, on yıl önce yazılmış bir tezi internetten çalıp ayrıntıları istedikleri şekilde değiştirerek "kanıt" diye sunmuşlardı.

Sahtecilik üzerinde durulmadı, ancak bu, emperyalizmi tanımak için tipik bir örnektir. Emperyalizmin amacına ulaşmak için kullanmayacağı yol, söylemeyeceği yalan, çığnemeyeceği hukuk yoktur. Her türlü sahtecilik, onlardan sorulur.

Düşünün iki devletin istihbarat örgütleri oturup düzmece belge hazırlıyor. Belgede söz edilen "kanıtlar" Bush tarafından da iki kez konuşmalarında Irak'ı suçlamak için kullanılıyor. Dünya inansa, alın size saldırı için meşruluk! Ülkemizdeki Amerikancıların dostları bunlar işte!

Üstelik olabildiğince kaba ve ilkelce hazırlanıyor belgeler. Ancak sanılmasın ki, kabalık, bu işi bilmediklerinden. Kabalık, hukuk tanımazlıklarından, tüm dünyanın kendilerinin söylediğine inanmak, baştan doğru kabul etmek zorunda olduğunu düşünmekten. Bugüne kadar böyle olmuyor muydu? Amerikadan yapılan açıklamalar ülkelerin ekonomilerini, siyasetlerini, toplumsal yaşamlarını alt üst etmiyor muydu?

Bir Başka Gerçek: Büyük Öfke

Hukuksuzluğun, dayatmanın, bombaların, emperyalistlerin pazar kavgalarının, it dalaşlarının, işgalciliğin karşısında biz varız. Biz 6 milyar dünya halklarıyız. Tarihte hiç olmadığı kadar büyüyen öfkemiz, tüm bu hesapları altüst etme gücüne sahiptir. 6 milyar insan Amerikan imparatorluğunun pençesinden kendisini kurtaracak yol ve yöntemleri tarihine bakarak mutlaka bulacaktır. Amerika yarattığı büyük öfkenin yaratacağı sonucu bugün düşünmüyorsa, yarın düşünmek zorunda kalacak...

İşkenceci Amerika

ABD'nin Afganistan'daki Bagram askeri üsünde sorguya alınan iki Afgan'ın işkenceyle, dövülerek öldürüldüğü otopsi raporlarıyla ortaya çıktı. Avrupa'nın, Amerika'nın işkenceye, şuna buna karşı uluslararası kurumlarından çıt yok!

Bağdat'tan

CANLI
KALKANLAR
anlatıyor

BURADA... "HEDEFTE"YİZ!

Bağdat'ta bulunan canlı kalkanlardan Grup yorum Üyesi Cihan Keşkek ve İstanbul Gençlik Derneği'nden Eylül İşcan'ın dergimize günü güne aktardıkları izlenimleri özet olarak yayınlamaya devam ediyoruz. Burjuva basındaki tüm

demagojilere, "canlı kalkan" olmanın anlamını pek de kavrayamayan bazı şovmenlere rağmen, canlı kalkanlar geçen hafta, çeşitli tesislere yerleşerek Amerikan saldırısına meydan okumaya başladılar. Şu anda 10'dan fazla Türkiye'li ve yüzü aşkın da diğer ülkelerden canlı kalkan bulunuyor Bağdat'ta.

8 Mart: Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü ABD emperyalizmine karşı bir eylemle kutladık. Eylemimize yaklaşık 1500 kişi katıldı. Güney Afrika, Suriye, Lübnan ve diğer bir çok ülkeden insanlar vardı.

Bağdat'ta Işık Söndürme Eylemi

10 Mart: Bugün Daurra Petrol Rafinerisine yerleşeceğiz. Hazırlıklarını yapıyoruz.

Bugün saat 13.00'da toplantı vardı. Önümüzdeki günlerde neler olacağı, kalınan bölgelerdeki durum üzerine sorular soruldu. Irak'lı yetkililer, "Siz canlı kalkan olarak geldiniz. Kalınan mekanlar bunlar. Gitmek isteyenler şimdiden gidebilir. Yarın savaş başlayabilir. Savaş başladığı zaman kimsenin sorumluluğunu almak istemiyoruz..." dediler.

Keza, "yerleştiğimiz yerlerden zaman zaman çıkabilecek miyiz, yer değiştirebilecek miyiz?" diye soruldu. Şu anda olduğu gibi olacak. Yani çıkılabilecek. Rahat çıkıyoruz şu anda. Akşamları dönüyoruz.

Eski canlı kalkan grubundan az kişi kaldı. Yeni gelenler oluyor. Bugün Meksikalılar geldi. 7-8 kişilik bir gruptu. 2-3 hafta kalmayı düşünüyorlarmış. Şimdiden su tesislerine yerleşmeye başladılar. İspanyollarla, İtalyanlarla tanıştık bugün. Yeni gelenler de vardı aralarında.

Konteynerlerimize yerleştik. Önüne pankartlarımızı astık. Bizim kaldığımız yerde fazla bir yerleşim

yok. İşçiler gelip gidiyorlar. Sürekli dışarda olduğumuz için henüz onlarla tanışmadık. Daurra Petrol Rafinesinin yanında bir mahalle gibi insanlar yaşıyor. Aileler var. Canlı kalkanların kalması için bir ev, 3 tane konteyner ve barakalar var. Biz konteynerlerde kalacağız. Bir konteynerde de Martha diye birisi kalıyor. Eylül onunla birlikte kalacak.

Yarın saat 13.00'da bir basın açıklaması yapacağız. Yarınki basın açıklamasında canlı kalkanların neler yapacağına ve programının ne olacağına dair konuşacağız.

Biz 1 dakika ışık söndürme eylemi yapmayı düşünmüyoruz. Basın açıklamasında duyurusunu yapacağız. Bu eylemi halka ve buradaki medyaya duyurmak için Arapça ve İngilizce bildiri dağıtmayı düşünüyoruz.

Amerikan mallarını boykot tavrı başlatacağız. Bu eyleme birkaç gün sonra başlarız. Sembolik olarak Marlboro, cola vs. gibi belli şeyler boykot edilebilir.

11 Mart: Bugün öncelikli olarak yerleştiğimiz petrol tesisinde eşyalarımızı düzenlemek, eksiklerimizi tamamlamakla uğraştık. Sonrasında ise yapılacak basın toplantısına gittik. Yalnız basın toplantısında, basına verilen demeçler çok doyurucu değildi. Onun dışında basın toplantısı sonrasında Alman bir gazete Eylül ile röportaj yaptı. Röportaj yapmak isteyen diğer gazetecilere de ayrıca açıklamalarda bulunduk.

Ayrıca basın toplantısı sonunda tüm kamuoyuna saat 20.00'de yapılacak ışık söndürme eylemi konusunda bilgi verilip, çağrıldı. Bu eylemi biz önerdik ve biz organize ediyoruz. Açıklamanın ardından ışık söndürme eyleminin organizasyonuyla uğraştık.

Tüm Irak televizyonları belli aralıklarla ışık söndürme eylemine çağrılarını ekranlardan halka duyuruyorlar.

11 Mart akşam: Işık söndürme eyleminin başlangıcını Bağdat'daki Filistin Hotel'i'nden verdik. Bizim dışımızda 25 canlı kalkan daha vardı. Ayrıca hotel çalışanları ve çevreden katılımlar da oldu ve ilk ışık söndürme eylemini buradan başlatmış olduk.

Sonrasında ise Petrol tesisine geri döndük. Diğer konteynerlerde bulunan Arjantinlilerle birlikte bağlama-gitar çalıp onların ve bizim ülkemize ait şarkılar söyledik. Bugün İtalyanlardan, Meksikalılardan birçok insanla tanıştık.

Nereye, Kime Karşı Gidiyor Bu Askeri Konvoylar?

Her gün TV ekranlarında onlarca araçtan oluşan askeri konvoyları izliyoruz. Herkesin seyrederken söylediği gibi, **"tam bir savaş hali"**!

10 bini aşkın asker hareket halindeydi 2,5 yıl önce de... 17-18 Aralık'ta yola çıkmıştı konvoylar... Özel timlerin konvoyları da yollardaydı sinsice ve kamuflajlı. Konvoylara cephaneye taşıyan araçlar eşlik ediyordu. Askerlerin, timlerin ellerindeki silahların şarjörlerinde bulunan kurşunlar yetmeyebilirdi. Çünkü gittikleri yer "misaki milli" sınırları içinde olsa da, gittikleri yer "devletin kurumları" olsa da, **"savaşa"** gidiyorlardı. İşgal edilecek yer, hapishanelerdi...

Ordu, hep ya katliam, ya işgal için, ya darbe için çıkıyor bu ülkede kışlasından. Onbin askerin düzenlediği bir operasyondaki gerçek boyutu göremedi o günlerde çoğu. Eğer bir ülkede, onbini aşkın asker aynı anda harekete geçiyorsa, Skorskyler havalandırılıyorsa, o operasyonun boyutlarının sadece bir "hapishane meselesi"yle sınırlı olmadığı bellidir.

Bush'un ilan ettiği savaşın bir biçimiydi o da. "Küreselleşme"nin dünya halklarına karşı savaşının Türkiye'deki yansımasıydı. Tek farkla ki, Irak'ta, Afganistan'da olduğu gibi, **"yabancı"** bir ordu değildi işgale giden. Bu ülkenin -ne yazık ki bu ülkenin- resmi ordusuydu. Kendi halkına karşı savaşan bir orduya tepki göstermeyenler, o ordunun Amerikan'ın işgal ordusu olduğunu görmeyenler, 19 Aralık saldırısının ne askeri, ne siyasi niteliğini kavrayamadılar o gün. Peki bugün, bugün anlıyor kavıyorlar mı?

Aynı konvoylar yollarda işte. Kimi Amerikan askerlerine eskortluk yapıyor. Kimi Güneydoğu sınırımıza yerleşen Conilerin korumalığını yapacak. Bir kısmı da, bir halkın topraklarını **işgale** gidiyor. O konvoyların ne barışı, ne "sınırlarımızı" korumak için gitmediğini hepimiz biliyoruz. Katletmeye gidiyorlar.

TV ekranlarındaki konvoyları görenler kendi kendine mırıldanıyor: **"aynen savaş gibi..."** 19 Aralık sabahı, hapishanelerden TV ekranlarına ilk görüntüler yansımaya başladığında da aynı sözler dökülmüştü herkesin dudaklarından.

"Tutsaklara karşı" gibi görünen bu savaş, **halka karşı** savaştı. İşkencecilerin, ölüm mangalarının o aralar pek sık başvurmadığı infaz ve işkencede öldürmeye de, hatırlayın, ölüm orucu sürecinde başvurulmaya başlandı yeniden. Tüm savcıların "F tiplerine karşı çıkan" demokrat avına çıktığı gibi, ölüm mangaları da, işkenceciler de, direnişin dışarıdaki temsilcisi olan devrimcilerin peşine düştü. F tipleri çerçevesindeki mücadelenin oligarşi cephesinde ne kadar büyük bir önem taşıdığının önemli göstergelerinden biriydi bu da.

Bu, düzenin, halka karşı mevcut yasaları sonuna kadar kullandığı; ama kendilerinin tüm yasaları alenen çiğnediği bir savaştı. Aynı bugünkü savaş gibi. TBMM kararı çiğnenerek Kuzey Irak'a giriyor aynı katliamcı ordu. TBMM kararı çiğnenerek Amerika'ya her kapı açılıyor. Ve görünürde sadece "Irak'a karşı" gibi sunulan bu savaş, yine özünde **halka karşı**!

Oligarşinin savaşı halka karşıdır. Sömürüyü, soygunu, Amerikan uşaklığını sürdürebilmek için halka karşı terör uygulamak zorundadırlar. Halka karşı savaşın temelindeki nedeni budur. Soygundan ve uşaklıktan vazgeçemedikleri sürece, halka karşı savaşı bir biçimde sürdürmek zorundadırlar. Halka açılmış bu savaş, biz, bedenlerimizle göğüsledik. Göğüslemeye devam ediyoruz.

Gerçek herkes için gıplaktır: Bu savaş halka karşıysa, bu konvoylar bize saldırı demekse, saldırı, halkın her alanda direnişiyle durdurulabilir.

direnme savaşında

3. yıl

879. gün

AKP Bu Tabutların Altında Kalacak!

Irak halkının katledilmesine ortak olan AKP iktidarı ülkemizde de F tiplerinde katletmeyi sürdürüyor. Bu ülkede F tipleri, tecrit, ölümler diye bir sorun yokmuş gibi davranmaya çalışan AKP binaları protesto eylemlerinin hedefi olmaya devam ediyor. Zulüm sürdükçe, ölümler durmadıkça, tecrit kaldırılmadıkça AKP'liler her gün yeni protestolarla karşılaşmaktan kurtulamayacaklar.

Uyarıyoruz; Bu Tabutların Altında Kalacaksınız

9 Mart günü TAYAD'lı aileler "Ölümlerin Sorumlusu Amerika ve AK Parti'dir" ve "Tecrit Ölümdür Tecrite Son" yazılı pankartı ve önlükleriyle İzmir Bornova AKP ilçe binası önünde oturma eylemi ve basın açıklaması yaptı. Üzerinde **"105 can yetmez mi"** yazılı siyah tabutu bırakarak AKP'yi protesto eden TAYAD'lı ailelerin karşısına binayı polise terk eden AKP'liler değil, zulmün bekçileri çıktı. **Nereye kadar kaçacaklarsa, TAYAD'lı ailelerden kaçtular.** Yüzlerce polis aileleri karşılarken "müslümanlar" utanmadılar, sıkılmadılar.

AKP önünde yapılan açıklamada, "kılı kıpırdamadan kan dökmeye devam eden AKP aynı rahatlıkla Irak'a karşı Amerikan politikalarının askeri olmaya koşmuştur" denildi ve AKP bir kez daha uyarıldı: *"Onurunuzu Amerikan postalları altında çiğnetmeyin. Halkların yanında olun. Tecriti kaldırın. Yoksa bu tabutların altında kalacaksınız!"*

Eylem, atılan sloganlarla son buldu.

AKP'ye Siyah Çelenk

İzmir 8 Mart Tertip Komitesi 7 Mart günü AKP il binası önüne **"Emperyalist Savaşa ve Tecride Hayır"** yazan siyah çelenk bırakarak işbirlikçiliği ve tecriti protesto etti. Komite adına yapılan açıklamada, "Biz bugün burada Filistinli Afganistanlı, Iraklı yoksul kadınların çığlıklarıyız. Dili yasaklanan Kürt kadınlarının çığlığıyız... Savaş söylemleri içinde gündemden düşürülmeye çalışılan cezaevleri sorununun insani çözümü, tecridin sona erdirilmesi, 3 yıldır 'toplumsal travmaya' dönüşen F tipi cezaevlerindeki 105'e ulaşan 'ölüm kervanının' sona erdirilmesi için buradayız. Bugün çığlıklarımız cezaevlerinde yaşamını yitiren Feride, Hatice, Yeter, Lale, Aysun, Sevgi, Özlem, Zeliha, Yasemin, Sibel içindir" denildi.

Bu arada **8 Mart Tertip Komitesi** geçtiğimiz hafta F tiplerindeki kadınlara kart göndererek tecriti protesto etti, direnen kadınları sahiplendi.

AKP Önünde Polis Terörü

Adana, Mersin ve Antakya TAYAD'lı aileler Adana AKP il binası önünde, Amerikan saldırganlığına ve tecrite karşı gerçekleştirilmek istenen protesto eylemine polis saldırdı. Temsilcimiz Erhan Bingöl ve muhabirimiz Önder Taşkıran'ın da içinde bulunduğu 50 kişiyi gözaltına alan polis, Mersin'den gelen 13 kişilik grubu arabanın içerisinden gözaltına aldı. Yürüme özürü Özgür Bahar'ın "beni de arkadaşlarımla birlikte gözaltına alın" demesi üzerine özel taksi tutup tekrar Mersin'e yolladı.

Basına "DHKP-C operasyonu" diye haber yaptıran Adana polisi "Katil ABD, İşbirlikçi AKP", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarıyla AKP önüne yürüyen başka bir gruba da burada saldırarak onlarcasını daha gözaltına alarak işkencehanelere taşıdı. **"Buradaki uygulamalara kimse karışmaz"** diyerek işkenceden geçirilen TAYAD'lılardan 8'ini (Sema Peynirci, H.Ali Kasap, Mircan Bozan, Sevtap Türkmen, Gülbeyaz Karaer, Bülent Arslan, Deniz Özçelik, Mehmet Horoz) Adana DGM tutuklayarak AKP il binası önünde başlatılan "DHKP-C operasyonunu" büyük bir başarı ve işkencecilerle, iktidarla uyum içinde tamamladı.

AKP Önünden Tutuklamaya Tepki

27 Şubat günü AKP Genel Merkezi önünden gözaltına alınan 9 kişinin tutuklanması Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi ve Özgür Gençlik tarafından yapılan eylemle protesto edildi. Yüksel Caddesi'nde yapılan eylemde, o gün gözaltına alınanların işkence gördüğü belirtildi ve bunlar arasında sağlık nedeniyle tahliye edilen ölüm orucu gazisi Doğan Karataştan'ın da bulunduğu dikkat çekildi. Karataştan itiraz dilekçesi üzerine bırakılırken, AKP'nin işbirlikçiliğini, ABD bayrağı vererek protesto etmek isteyen 8 kişinin tutukluluğu halen sürüyor.

"Ülkenin menfaati sözkonusuyken insani, ahlaki ölçülere uyulamaz"

(Cemil Çiçek)

AHLAKSIZLAR KONUŞUYOR!

Cemil Çiçek konuşuyor; bakın, okuyun, görün, her kelimede kimliğini, karakterini ele veriyor.

Diyor ki: *"Dünyada hiçbir devlet bu olaylara insani ve ahlaki açıdan değil, kendi ülkesinin menfaati açısından bakıyor. Biz de kendi ülkemizin menfaati açısından bakalım, menfaatimiz nerede, ona bakalım."* (Aktaran Saygı Öztürk, 7 Mart Star)

ABD destekçiliğini meşrulaştırmak için kendine gerekçe buluyor güya. Özrü kabahatinden büyük.

Daha önce de Zorla Müdahale Yasası çıkarılırken, *"ben de biliyorum, bunun hukuka uygun olmadığını, ama acil çıkarmak zorundayız..."* diyordu... Amerika'dan kredi mi gelecek, boşverin insani, ahlaki şeyleri... Direniş mi kınılacak, boşverin hukuku, gukuku!

İşte Çiçek'in "siyaset" anlayışı budur. Onun siyasetinde, ahlakın, hukukun yeri yoktur ve bu adam bu ülkenin Adalet Bakanı'dır...

Karşımızdaki kafa yapısı bu işte.

"İslamcı" AKP'nin iktidar zihniyeti bu.

Cemil Çiçek'in lideri de ne diyordu:

"Ahlaken barışı savunuyoruz, ama siyaseten..."

Yani adam diyor ki, bizim siyasetimiz **ahlaksız siyaset!** Daha ne denir bunlara?

Bu Amerikancılığı, bu uşaklığı, bu ahlaksızlığı, bu menfaatçiliği tarif edecek kelime bulmak güç gerçekten. Bulunabilen kelimeleri kullanmak ise, DGM'lik suç!

Başarı!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle düzenlenen bir etkinlikte *"İlk kadın Adalet Bakanı"* olması nedeniyle konuşmacı olarak kürsüye çıkan Aysel Çelikel, konuşmasında Adalet Bakanlığı'ndaki icraatlarını anlatırken *"en güç yerler"* olarak nitelediği koşullara girdiğini söyleyip ekliyor; *"başarılı olduğumu düşünüyorum..."*

Evet çok başarılı; 3 Ağustos 2002'de iktidar olup Kasım ortasında koltuğunu devredinceye kadar geçen zaman diliminde, "Bakan" olarak baktığı hapisanelerde **6'sı kadın 7 tutsak şehit düştü.**

"İlk kadın Adalet Bakanı" ünvanına yakışır bir bilançoyla ayrıldı; o kadar kısa sürede o kadar kadın tutsağın katli, ona "nasip" oldu.

"Başarılı"ymış.

Neye göre peki? Hitler de kendi ölçülerinde başarılıydı; dünyayı o kadar Yahudi'den ve o kadar komünistten kurtarmıştı!

O koltukta nasıl faşizmin hizmetinde olduğunu, nasıl Nazi politikalarını uygulayan bir bakanlık yaptığını, eminiz ki çok iyi biliyor Çelikel. Böyle olduğu içindir ki, sorumluluğu altındaki bu ölümlerin ağırlığı altında ömrü boyunca kendini aklamaya çalışacaktır; ama şunu da biliyoruz; ne kendi vicdanında, ne halkın vicdanında asla ve asla beraat hükmünü alamayacak.

Ercan Kartal DGM'de ABD işbirlikçileri hakkında suç duyurusu

Yazılarından, dilekçelerinden, di-
renişlerinden dolayı hakkında pek çok
dava açılan Ercan Kartal, 12 Mart günü yine bir da-
vası nedeniyle İstanbul 6 No'lu Devlet Güvenlik
Mahkemesi'ndeydi.

Edirne F Tipi Hapishanesi'nde tutsak bulunan Ercan Kartal'ın yargılandığı davanın duruşması saat 13.30'da başladı. Avukatın, davanın Ercan Kartal'ın 1 No'lu DGM'de görülen davasıyla birleştirilmesi talebinin ardından söz alan Kartal, konuşmasına *"dava ortağı ölüm orucu şehidi Berkan Abatay'ı saygıyla andığını ve onun mücadelesine sahip çıkacağını"*

söyleyerek başladı.

Okuduğu 24 sayfalık dilekçesinde, Amerikan İmparatorluğu'nun dünya halklarına saldırısını ve AKP iktidarının işbirlikçiliğini teşhir ederek, *"Gerçek vatanseverler devrimcilerdir. Vatanımızı karış karış satanlara ve ABD işgaline karşı ikinci Kurtuluş savaşıyla bağımsızlığımızı kazanacağız"* diyen Ercan Kartal, sözlerine *"başta MGK, Başbakan, bakanlar, milletvekilleri; Sabancı, Koç, Bülent Eczacıbaşı, TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan ve tekeller olmak üzere Ertuğrul Özkök gibi ABD işbirlikçiliğini teşvik eden satılık kalemler suç işlemektedirler"* diye devam ederek, ABD işbirlikçileri hakkında suç duyurusunda bulundu.

Sekiz Yıllık Öfke Gazi Sokaklarında BU ÖFKE DİNMEYECEK!

12 Mart 1995'de devlet tarafından Gazi Mahallesi'nde yapılan katliamın 8. yıldönümü nedeniyle yapılan anma öfkeyle, adalet isteyen sloganlarla ve Amerikan emperyalizmini protesto haykırıları ile gerçekleştirildi.

Sabahtan Cemevi önünde toplanmaya başladı Gazi halkı, bir gün önceden mahalleyi kuşatma altına alarak katılımı engellemeye çalışan polisi dinlemedi. Anma saatine kadar halkın katılımını engellemek için her yola başvuruldu. Sokaklarda, caddelerde durdurup aranmadık, kimlik sorulmadık kimse kalmadı.

Kepenkler İndi

Her yıl olduğu gibi bu yıl da Gazi esnafı kepenklerini katarak şehitlerine sahip çıktı. İlk anma Alibeyköy'deki şehitlerin mezarını ziyaretle yapıldı. Mezarlara karanfiller bırakan kitle buradan tekrar Gazi'ye döndü. Saldı-

rının olduğu yere karanfiller bırakılması sırasında yapılan açıklamada katliam günü yaşananlar hatırlatılarak, *"Dağlanan yüreğimiz acı içinde kavrulsa da, bu günü bir mücadele günü olarak bize armağan eden şehitlerimizin önünde saygı ile eğiliyoruz"* denildi ve katillerinin peşini bırakmayacakları, öfkenin adalet yerini bulana kadar hiç dinmeyeceğine vurgu yapıldı.

Açıklamanın ardından Cemevine yürüyüşe geçen kitlenin önü polis tarafından kesilse de halkın kararlılığı yürüyüşü sürdürdü. Büyük çoğunluğunu Gazi Halk Meclisi kitlesinin oluşturduğu yaklaşık 2500 kişi ellerinde şehitlerin resimleri tıpkı '95 12 Mart'ında olduğu gibi birlik ve beraberlik, sahiplenme ve öfke ile sloganlarını haykırdı. *"Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Gazi Direnişimiz", "Gazi'nin Hesabı Sorulacak"*, sloganlarının

atıldığı yürüyüşün ardından verilen aşureyle şehitler anıldı.

Daha sonra Gazi Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçen 2 bin beşyüz kişilik kortejin en önünde Gazi şehitlerinin resimleriyle birlikte aileler, arkasında **"Tecrite ve ABD İşbirliğine Son"** pankartıyla Gazi Halk Meclisi yürüdü. Çeşitli sol grupların da katıldığı yürüyüşte, *"Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Tecrit Ölümdür Ölümleri Durdurun", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz"*, sloganları atılırken, Gazi Şehitliği'nde yapılan konuşmalarda katillerin Susurluk'ta ortaya çıktığına vurgu yapılarak, *"Adalet arama ya devam edeceğiz"* denildi.

Ankara'da Anma

Gazi katliamı Ankara'da da protesto edildi. Alevi Bektaşî Federasyonu tarafından düzenlenen eyleme, Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi de katıldı. Yüksel Caddesi'nde yapılan eylemde katliamı lanetleyen, şehitleri selamlayan sloganlar atıldı.

“Evladı Kerbalayık”

Kerbela, bir dönüm noktasıdır İslam tarihinde. Mezhep ayrımlarının miladı kabul edilir kimi tarihçilerce. Ama bunların ötesinde, zalimle, zulme direnenin tarihi yazılıdır Kerbela’da.

Hız. Ali’nin oğlu İmam Hüseyin ve 72 can yoldaşının Yezit tarafından katledildiği yerdir Kerbela. Kufe’nin yakınlarındadır. Kufe ve Kerbela, bugün Amerikan emperyalizmi tarafından bombalanması an meselesi olan topraklarda yer alıyor.

Emevi iktidarının başında Muaviye oğlu Yezit vardır. Zulmüyle meşhur olmuştur kısa sürede Ortadoğu topraklarında.

İmam Hüseyin, 680 yılının Muharrem ayının on’unda, Yezit’in baskılarından kurtulup, ona karşı mücadeleyi örgütlemek için Küfe’lilerin daveti üzerine Mekke’de Küfe’ye doğru yola çıkar.

İmam Hüseyin ve kafilesi, henüz Kufe’ye varmadan çölün ortasında Yezit’in kuvvetleri tarafından sarıldı. Günlerce süren kuşatmada Yezit, İmam Hüseyin’den tek bir şey istiyordu: **“Bana biat et!”**

Hüseyin, biat etmedi Yezit’e. Ona biat etmek, zulme boyun eğmek demektir. Aç ve susuz bırakıldılar. Hüseyin, Ye-

zit’in biat etmesi karşılığında sunduğu tüm teklifleri reddederek, zalimle uzlaşmadı. Yezit’in koca ordusuna karşı, ölümün mutlak olduğunu bilerek, onurluca, kahramanca savaşarak, ölümsüzleştiler.

Alevi halkımız, yaratılan direniş destanına saygının ifadesi olarak Kerbela’nın yıl dönümünü kendisine yas ilan etmiştir.

Kerbela, zalime başkaldırıdır.

Açlığa, susuzluğa, zulme ve ölüme direniştir Kerbela. Newroz destanındaki Dehak ve Kawa gibi, Kerbela destanında da zalimler ve direnenler vardır. Yezit, sömürenin, zulmedenin adıdır, Kerbela direnişin adı.

Muaviler’in, Yezit’lerin yerini emperyalist tekellerin, kontrgerilla örgütlenmelerinin aldığı dünyada, Kerbela’yı aratmayan nice vahşetler yaşamaktayız.

Bu zulme karşı çıkmayanların İmam Hüseyin’e sevgisi, Kerbela acısı, Kerbela yası, yalandır.

Dünya halkları, aç, susuz bırakılsalar da, üstlerine, günümüzün Yezitleri olan Bush’ların, Blairlerin, Şaronların, Tayyip’in ittifakı tarafından bombalar yağdırılsa da, aman dilemeyecekler zalimin önünde.

Ölseler de, kalsalar da Kerbela’daki gibi, düşünceleri yaşayacak; Kerbela sonrasındaki gibi, zalim hükümdarların ömrü, ilelebet sürmeyecek.

DURUŞMAYA ÇAĞRI

27 Mart’ta Kayseri’de

Ülkemizin “uzun” davalarından birinin, 17 Nisan Davası’nın duruşması var 27 Mart’ta Kayseri’de.

16-17 Nisan’da İstanbul’un dört ayrı yerinde 11 devrimcinin katledilmesinin davası bu.

Yıllardır sürüyor.

Susurluk devleti ve Susurluk hukuku, yıllardır ölüm mangalarını koruyor.

Bu dava, katliamcılarla bir hesaplaşmadır. Bu dava, Amerikancılarla bir hesaplaşmadır.

Tüm devrimcileri, yurtseverleri duruşmaya katılmaya çağırıyoruz.

**Yer: Kayseri 2. Ağır Ceza
Mahkemesi
Saat: 9.00**

❖ **11 devrimci, bağımsızlık ve sosyalizm bayrağını dalgalandırdıkları için katledildiler.**

❖ **Katledenler, bugün ülkemizi Amerika’nın altına kırmızı bir halı gibi serenlerdir. Katledenler, aç bırakan ve zulmedenlerdir.**

❖ **Amerikancıların karşısında bağımsızlığı, Susurlukçuların karşısında adaleti savunmak için;**

❖ **17 Nisan Davasına sahip çıkmaya çağırıyoruz.**

İşçi Düşmanı AKP

1475 sayılı iş yasası patronlara söz verildiği gibi, iş güvencesi uygulamaya sokulmadan meclise getirildi...

IMF'nin emriyle hazırlanan bütçe, emekçiye daha fazla yoksulluk getiriyor...

AKP'nin kimin iktidarı olduğu biliniyordu şimdi bir sıfatları daha oldu; işçi düşmanlığı...

Mutabakat, uzlaşma, katılımcılık demagogileri bir yana bırakılarak, patronları istediği 1475 sayılı yasa işçilerin aleyhine meclise getirildi. Ve büyük olasılıkla siz bu yazıyı okurken mecliste aynen kabul edilerek yasalaşacak.

Böylece, önceki hükümetin son günlerinde oy hesaplarıyla da olsa çıkarılan iş güvencesi yasasının uygulamaya giriş tarihi olan 15 Mart'tan önce yasa çıkarılarak orada kazanılan haklar anında geri alınmış olacak.

Patronlar, işçinin güvencesi olmasın, istediğim zaman atayım, yetmez, bir de satayım, kiralayım istiyor. AKP'nin kimi düzenlemelerle birlikte meclise sunduğu yasa patronlara tam da bu olanağı tanıyor. İşçi sendikaları ile yapılan görüşmeler sonucunda üzerinde uzlaşma sağlanmadığı

halde, 7. maddedeki "İş sözleşmesinin devri", yani işçileri alınıp satılan bir mal haline getiren düzenleme ve 8. maddede tanımlanan "Ödünç iş ilişkisi", yani işçiyi köleleştiren düzenlemeler tepkilere rağmen yasada korundu.

Ayrıntılı olarak sayfalarımızda yer verdiğimiz 1475 sayılı yasada işçilerin haklarının gaspedilmesine yönelik saldırdı elbette sadece bu iki madde ile sınırlı değil. Yasayı patronların isteği üzerine 15 Mart'a yetiştirmek için sonlandırılan uzlaşma toplantılarında üzerinde anlaşıldığı belirtilen bir çok madde emekçiler aleyhine düzenleme içeriyor. "Uzlaşmacılık, iş barışını koruma" adına sendikaların tavizleriyle o maddeler üzerinde "anlaşıldı" denilmesi bu gerçeği değiştirmiyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nca, AKP'nin dilinden düşürmediği "sosyal tarafların mutabakatı" sağlanmadan meclise gönderilen ve emekçilerin büyük tepkisini çeken, çalışanların kazanılmış haklarını geriye götüren "İş Yasası" tasarısında, kıdem tazminatı ödemeleri için fon oluşturulması ve "ödünç işçi-çalışanın devredilmesi" gibi düzenlemelerin çalışma yaşamına dahil edilmesi, tatillerin uzaması ve çalışma yapılmaması durumunda işverene "telafi çalışma" yaptırma hakkı tanınması, haftalık çalışma süresini 45 saat, günlük çalışma süresini 11 saat olarak belirlenmesi gibi düzenlemeler yer alıyor.

Patronların ve AKP'nin Ortak Sözü: "Güvence Müvence Yok"

Aylardır patronlar tam bir sınıf tavrı içinde hareket ediyor, hükümeti abluka altında tutuyordu. İşçinin iş güvencesi olmasın istiyorlardı.

Bakın bir patron, yasa çıkmadan önce ne diyor;

"Bundan sonraki fabrikamı Hindistan'a kurarım. Elektrik 4'te bir fiyatına, iş gücü 20'de bir. Üstelik güvence müvence de yok..." (Aktaran Fatih Altaylı, Hürriyet)

Sınıf düşmanlığının çok açık ifadesi olan bu sözler bütün patronların ortak düşüncesidir. Şimdi AKP iktidarı da ilk çıkarılan iş güvenliği yasasının karşısında patronların istediği düzenlemeyi yaparak "güvence müvence yok" dedi.

Göstermelik Eylem Değil Genel Grev, Genel Direniş

DİSK, İş Yasası Tasarısı'nın Meclis gündemine getirilmesi üzerine Ankara, İstanbul ve Adana'da eylemler düzenledi. İstanbul ve Adana'da Bölge Çalışma Müdürlükleri önünde, Ankara'da DİSK önünde yapılan eylemlerde yüzlerce işçi sloganlarla iş yasasını protesto etti.

Ankara'da Başkanlar Kurulu'nu toplayan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, toplantı sırasında DİSK önünde yolu trafiğe kapatan işçilere seslenerek "Yasaya karşı etkin mücadele edeceklerini" söyledi ve "meclise yürüme kararı aldık" dedi. Ancak polis meclise yürünmesine izin vermeyince eylem bitirildi.

Onyıllardır ülkemizin ucuz emek cennetine dönüştürülmesi yetmemiş, karın tokluğuna kölelik istiyor patronlar ve iktidar. "İşçi maliyeti yüksek" diye alenen yalan söyleyerek, vergi muafiyetleri, sigorta primlerinde avantajlar ve en nihayetinde bedava emek istiyorlar.

Hükümet Patronların Çıkarını Koruyor, Sendikalar İşçinin Çıkarını Koruyor Mu?

DİSK, yasanın büyük bir saldırı olduğunu belirterek *"mutabakata varılmayan konuların, bilimsel olmayan bir şekilde önlerine getirildiğini, bunun bir dayatma olduğunu"* söyledi ve *"Hükümet, işverenlerin baskı, şantaj ve tehditlerine teslim olmuştur"* dedi.

"Sosyal barış" diye diyor patronlarla masadan kalkmanın, meydanları, grevleri unutmadan sonucunda başka bir şey mi bekleniyordu ki! Hala iktidarın niteliğini anlamamış, "şantaj" diyor, hayır bu iktidar tıpkı öncekiler gibi patronların çıkarlarını koruyan, tekellerin iktidarındır. Emekçi örgütüyüz diyenler, en az egemen sınıflar kadar işçi sınıfının çıkarlarına sahip çıkıyor mu, tartışılması gere-

ken bu.

Elbette bu aşamadan sonra yapılması gereken de tartışması:

İş yasasına karşı mücadeleyi, emperyalist savaşa, Amerikan saldırganlığına ve işbirlikçiliğe karşı mücadeleyle birleştirerek genel grevi örgütlemek, bütün ülke çapında genel direnişi yaratmak. Ne DİSK, ne de (zaten sesi çıkmayan) Türk-İş göstermelik eylemlerle, bir iki basın açıklamasıyla, Bayram Meral tarzı yakarız yıkarcı deyip sendika odalarından nutuk atmakla bu saldırıyı geçiştiremez.

Bu noktada İstanbul'da yapılan DİSK, Türk-İş ve KESK'e bağlı sendika şubelerinin Kadırga Kültür Merkezi'nde düzenlediği temsilciler toplantısı benzeri tabana yayılan girişimlerin, geçmiş olumsuz deneylere rağmen, bir hareketlilik yaratması beklenebilir.

İşçilere yönelik son yılların en büyük saldırısını gerçekleştiren cüreti veren, sendikaların uzlaşmacı tavrı ise, saldırıyı püskürtecek olan da uzlaşmaz bir mücadele çizgisinden başkası değildir.

Yoksulları Düşünmek Dünya Bankasına Kaldı!

Bu ülkenin işçi, emekçi örgütleri, anlı şanlı sendikaları sesini çıkarmayınca emekçileri, yoksullarını "düşünmek" de Dünya Bankası'na kalıyor!

Dünya Bankası Türkiye Temsilcisi Ajay Chhibber, 58. Hükümet'in TBMM'ye sunduğu 2003 Konsolide Bütçesi'nin, Dünya Bankası'nın destekleyebileceği bir bütçe olmadığını açıkladı. Bunun nedenini de, sosyal programı olan AKP'nin böyle bir bütçe yapması "şaşırtıcı" diyerek "yoksullar düşünülmemiş" diye açıkladı.

Elbette Dünya Bankasının işi, IMF'nin yok-sullaştırdığı halkları ölmeyecek kadar yaşatmak ve böylece çarkın dönebilmesini sağlamak.

Peki bu ülkenin sendikaları, emek örgütleri nerede? Onlar neden suskun? Daha fazla yoksulluk, daha fazla açlık yaratacağı açık olan bütçe için sadece Eğitim-Sen'in kampanyası "yüzakı" mı olacak? Demek ki, dünya bankası daha çok konuşmaya devam edecek!

Eğitim-Sen'den Bütçeye Karşı Kampanya

Eğitim-Sen "Savaş, Yoksulluk, Faiz Bütçesi Değil Halk İçin Bütçe" sloganıyla eylemlere başlayacağını açıkladı. Alattin Dinçer tarafından açıklanan eylem takvimine göre;

15 Mart'ta Ankara ve İstanbul ABD Konsolosluklarına siyah çelenk bırakılacak.

19-20 Mart günleri arasında Eğitim-Sen Genel Merkezi tarafından hazırlanan "Plan" kapsamında öğretmenler derslerinde barışı işleyecek.

2003 yılı bütçesinin görüşüldüğü gün tüm Türkiye'de "viziteye çıkma" eylemi yapılacak, kitlesel eylemler düzenlenecek.

21 Mart'ta Newroz kutlamalarına katılınacak, kutlanmayan yerlerde ABD karşıtı eylemler yapılacak. (KESK, dünya çapında yapılacak iş bırakma eylemine katılımı, 21 Mart'ta değil 26 Mart'ta yapma kararı aldı ve gerekçesini "provakasyona gelmemek" olarak belirledi!)

Sendikacılar Konuşuyor:

“Emekçiler olarak savaş ilan etmemiz lazım!”

21 Mart'ta dünya çapında genel grev ve direnişlerin gerçekleştirilmesi çağrısı ve TBMM gündeminde bulunan İş Yasası'na ilişkin emekçi örgütlerinin tepkisinin ne olacağı üzerine sendikacılarla görüştük.

Mehmet KARAGÖZ (DİSK Genel İş Şube Başkanı):

Savaş boyutu dünya genelinde belirleyici, ama Türkiye'de ikinci boyutu iş yasalarını ve kamu çalışanları personel rejimi yasa tasarısı var. Bunları da durdurmak lazım. Ülkemizdeki işçi sınıfının yükleri daha ağır. Bir yandan ABD saldırganlığına karşı, öte taraftan hükümetin çıkardığı yasalara karşı emekçiler olarak bir savaş ilan etmek lazım. Böyle bir sürecin içerisindeyiz. Biz böyle bir çalışma içinde olacağız, bunun mücadelesini vereceğiz.

Mevsim GÜRLEVİK (DİSK Genel İş Şube Başkanı):

Konfederasyonların baştansavar bir hali var. 14 Mart, 21 Mart gibi tarihler konuşuluyor. So mut adım önemli. Nasıl hayata geçirilecek bu karar? Bu çağrı bir genel grev amaçlı ise kararlar zamanında alınmalı, çağrıları yapılmalı ve altyapısı iyi hazırlanmalıdır. Konfederasyonlar görüntüyü kurtarmaya çalışıyor.

Bir de iş yasası var. Yasa mecliste. Orada da o ana kadar beklendi, geç kalındı. Şimdi iş isten geçtikten sonra görüntüyü kurtarmak için hiçbir altyapısı olmadan alalacele kararlar alınmaya çalışılıyor. Şalter inmeyen yerde genel grev anlamını taşımaz ki.

İsmail YURTSEVEN (DİSK Genel İş Şube Başkanı):

Dünya halklarının ve işçi sınıfının tarihte ilk defa böyle bir birliktelik yapılmaya çalışılıyor. 21 Mart'a ilişkin bize gelen bilgiler doğrultusunda çalışmalarımızı yapmaya başlamıştık, şimdi ise 14 Mart olarak düşünülüyor. Ancak ülkemizde arkadaşların da dediği gibi olaylar üstüste geliyor. İş yasası ile ilgili problemimiz çoktur.

Esas çok yakıcı olan şu dönemde dünya halklarının bu savaşa karşı mücadelesini en üst boyuta çıkarmak. Biz şu-

belere olarak işçiler arasında böyle bir çalışmamız var.

Ejder ERBULAN (KESK, BES İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı):

21 Mart kararı, bütün dünya ülkelerinde ortak bir tavır geliştirme açısından olumlu bir karardır. Belki böyle bir karar için geç bile kalındı.

Biz kendi sendikamız açısından baktığımızda işyerlerinden başlayarak daha çok harekete geçecek tarzda, 21 Mart'ta genel direnişe büründürecek şekilde hareket etmek durumundayız. Ondan sonraki süreçte de bunu daha çok yaygınlaştıracak tarzda ele almak, böyle bir süreçte özellikle memurların maaşlarından kesinti paylarının yükselmesi, Personel Rejimi yasa tasarısındaki memurların haklarına saldırılar, sözleşmeli memur statüsü vb. birçok sosyal hak gasplarının olacağını düşünerek bu temelde saldırıları bertaraf etmek için birleşik mücadeleyi ABD saldırısına karşı örererek güçlendirmek gerek diye düşünüyorum.

M. Ekber IŞIK: (Eğitim-Sen 3 Nolu Şube Başkanı)

Dünya tarihinde ilk kez bir emperyalist paylaşım savaşına karşı o kadar geniş çaplı bir karşı duruşun olduğunu görüyorum ve bu çerçevede önemsiyoruz. Bu bilgi bize geldiği gün Ankara eylemindeydik. İstanbul'a dönüşümüzden sonra bu kararın Eğitim-Sen Genel Merkezi'nde değerlendirilmesini ve 6-7 Mart'ta KESK Danışma Meclisi'ne taşınmasını istedik. Ancak çok büyük bir talihsizliği yaşadık, EĞİTİM-SEN Genel Merkezi'nde bu konuda bir karar çıkmadı. Keza Danışma Meclisi'ndeki tartışma sonucunda çıkan kararlara bakıyoruz; KESK'in kararında da “21 Mart eylem ve etkinliklere katılım örgütlü kurum kuruluş ve bireylerin yaratacağı olanaklarla olacaktır” diyor. KESK'in 21 Mart'ı bu şekilde kurumların kendi inisiyatifine bırakmasını ciddi bir geri adım olarak görüyoruz... Eğer böyle bir kararlaşmayı sağlayamazsak bu örgüt içerisinde ciddi bir tartışmayı da beraberinde getirir. 21 Mart'tan sonra görünen o ki 59. Hükümet tezkereyi yeniden gündeme getirecek, böyle olursa bu konuda gerçekten KESK tarih önünde hesap vermek zorunda kalacak.

AMERİKAN ZULMÜNE, AKP UŞAKLIĞINA KARŞI Onurumuz, Geleceğimiz İçin, Ekmek ve Adalet İçin

ÜRETİMDEN GELEN GÜCÜMÜZÜ KULLANALIM! İŞ BIRAKALIM!

Aşağıdaki çağrı, *İşçi Gazetesi*'nin Özel Sayısı olarak yayınlanmıştır.

İşçiler! Emekçiler! Kardeşler!

BÜTÜN BİR HALK OLARAK;

Amerikan Saldırganlığına Hayır! diyoruz.

Mazlum Irak Halkının Yanındayız! diyoruz.

Ülkemiz ABD'nin savaş karargahı olmasın ve kanlı Amerikan postallarına ayak yolu olmasın diyoruz... Ama tüm bunlara rağmen bu halkın onuru kirleniyor, iradesi çiğneniyor.

...

Üslerimiz, limanlarımız, yollarımız ve havaalanlarımız uç kuruş hesabına katliamcı Amerika'ya peşkeş çekildi. Bu üs ve limanlardan kalkacak uçaklar, yanbaşıımızda kadın-çocuk demeden yüzbinlerce insanı katledecek. ... Dökülecek her damla kandan, katil Amerika gibi, bizler de sorumlu olacağız.

Peki bu kararı alanlar kimler? ...

Bize rağmen böyle bir kararı nasıl alabiliyorlar?

Bu cüreti ve gücü nereden alıyorlar?

Biz Halkızı Haklı ve Güçlü Olan Bizizi!

Hayır! Onlar güçlü falan değiller!

Onları böylesine güçlü yapan bizlerin bölünüp parçalanmış olmamızdır.

Onları böylesine güçlü yapan bizlerin bencilliklerimiz, kaygı ve korkularımızdır.

Ama bunlar geleceğimizi korumamıza izin vermiyor, vermeyecek de.

Ne korku, ne kaygı, ne de bencillikler!

Dünyada hiçbir şey onuru kirltmekten, kirlenmesine izin vermekten daha ağır, daha acı değildir.

...

Kandan Kına Yakılmaz

Artık Onur ve Gelecek Lafı Kurtulmaz!

Bu ülke bizim.

Topraklarımız hakkında, geleceğimiz hakkında,

Tek söz ve karar hakkı bizizdir.

Bunları savunup koruyacak olan da biziz.

Bizler, Çakırcalı Mehmet Efe'nin, Sütçü İmam'ın, Nene

Hatun'un evlatlarıyız!

Onları, tarihimizi, kendimizi ve doğacak çocuklarımızı utandırmayalım!

Bir avuç sömürücü ve zalimin bizleri aşağılamasına izin vermeyelim.

Biraraya gelelim, birleşelim!

Birleşip onlara nasıl bir güç olduğumuzu gösterelim! Milyonların gücüne karşı karar alamayacaklarını, ülkemizi satamayacaklarını ilan edelim!

Yıllardır ezilen, sömürülen müslüman Irak halkının, kardeş Irak halkının katili olmayacağımızı ilan edelim!

Bu ülkenin satılık olmadığını, aşağılık dolar pazarlıklarıyla satın alınamayacağını ilan edelim!

Ülkemizin Amerika'nın savaş karargahı olmadığını, kanlı postallarıyla topraklarımıza basıp geçemeyeceklerini ilan edelim!

İşçiler, Emekçiler! Kardeşler!

Eğer gerçekten istiyorsak tüm bunları başarabiliriz. Yeter ki kendimize ve birbirimize güvenelim.

Halkın iradesine kulaklarını tıkayanların, görmezden gelenlerin ne kadar yanıldıklarını göstereyim. Boş konuşmalarla zaman yitirmeyelim!

Gereksiz sorunlarla uğraşmaktan vazgeçelim!

Ve üretimden gelen gücümüzü kullanalım.

İŞ BIRAKALIMI

Bulunduğumuz her alanda, işyerinde, işkolunda ve atölyelerde iş bırakalım!

İşyerlerimizin, fabrikalarımızın önlerini eş ve çocuklarımızla birlikte protesto alanlarına çevirelim!

Amerikan saldırganlığına karşı Irak halkı ile dayanışma içinde olduğumuzu göstereyim!

Üretimi Durdurarak,

İş Bırakarak

Bizleri Yok Sayanlara

Haykıralım:

**ÜLKEMİZİ ABD'NİN
SAVAŞ KARARGAHI
YAPTIRMAYACAĞIZ!**

KATİL ABD ORTADOĞU'DAN DEFOL!

AÇLARIN TÜRKİYESİ

Milyonlarca insan bundan 5-10 yıl öncesine kadar borçlanarak, taksite bağlayarak harcama yapar, ihtiyaçlarını bu şekilde karşıları. Derinleşen yoksulluk tablosu, IMF politikaları sonucunda halkın yüzde 10'unun artık hiçbir şekilde böyle bir "imkanı" olmadığını, yüzde 60'a yakın bir kesimin borçlarla yaşar hale geldiğini ortaya koyuyor.

DEI, Türk-İş, Dünya Bankası ve BM araştırmaları sonucunda ortaya çıkan tabloya göre; Türkiye'deki 15 milyon 250 bin aileden yüzde 54.4'ü yoksulluk sınırı altında yaşıyor. Yoksulluk sınırındaki yüzde 30.8'lik bir kesimin üç biri ise borçlanarak yaşıyor.

Bir başka şekilde, Dünya Bankası için 'Türkiye'nin yoksulluk araştırması'ni yapan Prof. Sencer Ayata'dan akırtırsak; 'Derin yoksullar' dediği, Türkçesi AÇLIK SINIRININ ALTINDA yaşayanlar, nüfusun yüzde 5-10'unu oluşturuyor. Bu kesim, tamamen yardıma bağımlı olarak yaşıyor ve hiçbir harcama yapamıyorlar. "Yoksullara yardım etme" şovu için 'yoksulluk araştırması' yapan AKP iktidarının rakamlarına göre (DİE), bu oran yüzde 9. Yani **6 milyon 74 bin 961 kişi** (1 milyon 447 bin haneye denk düşüyor.) ülkemizde AÇ.

Yine Ayata, yüzde 10-30 arasındaki bir kesimin yoksul, ama düzenli bir gelire sahip olduğunu dile getiriyor ve bu grup için şunları söylüyor: "Süt ve et tüketiminin olmadığı bu grupta zaman zaman tavuk yeniliyor. Tüm yoksul ailelerin tamamına yakını bayat ekmek yemektedir. Kiraların en büyük mali sorun olduğu bu gruptaki evler, derin yoksulların sağlıksız yapılarına oranla daha düzenli ve işlevseldir." (8 Mart Cumhuriyet)

Bir yanda yaşanan "ekonomik kriz" günlerine rağmen yükselen lüks oto satışları, bir yanda, "tüketici kredisinde, süt üretimi ve tüketiminde, ilaç endüstrisi üretiminde... azalma ve düşüş". Yani bir yanda mutlu, zengin azınlık, öte yanda umutsuz bırakılmış, yoksul onmilyonlar.

Yılda 1 Buçuk Kilo Et

Temel tüketim maddelerini tüketme oranı, tab-

loyu bir başka açıdan gözler önüne seriyor.

Tarım ve Köyşleri Bakanlığı'na bağlı Tarımsal Ekonomi Araştırma Enstitüsü'nün Ankara, İstanbul, İzmir'deki araştırmasına göre; aylık geliri 200 milyon lira olan en düşük gelir grubundaki milyonlarca insanımız, **yılda sadece 1.35 kilogram** kırmızı et tüketiyor. En yüksek gelir düzeyindekilerin sofrasından et eksik olmazken, milyonlarca yoksul aile için temel tüketim maddeleri bir lükse haline geldi.

Yüzde 10'luk bir kesimi oluşturan ve tamamen yardımlara bağımlı olarak yaşayanların ise, kasap dükkanlarının çöplüklerinden topladıklarını saymazsanız, bu 1.35 kilogramı da bulamadığı kesin. Onlar pazara çürük toplamaya giden, yiyecek-giyecek için tek kuruş harcama yapamayanlar.

Bir başka ifadeyle, ülke gelirinin yüzde 40,5'ini alan en zengin yüzde 10; gelirin sadece yüzde 1,8'ini elde eden en yoksul yüzde 10.

Bu verileri ifade eden devletin kendisi.

Başbakanlık Aile Araştırma Kurumu uzmanlarından Temindar Aytekin, bu rakamları verirken, ülkemizin "gelir dağılımı en bozuk ülkeler arasında yer aldığını" vurgulamaktan da geri durmuyor. (Yeni Şafak, 16 Aralık 2002)

Bu tablo, oligarşinin tankla, topla, zulümle, basıyla, F tipleriyle bastırmaya çalıştığı her türlü "huzursuzluğun" temel kaynağıdır. İktidar, aç ve adaletsiz bıraktığı halkımızı resmen ve alenen çöplükten ekmek toplamaya mahkum ediyor. Bugün bunların oranı yüzde 9'lardaysa, yarın daha da büyüyecek demektir. Çünkü bağımlılık sürüyor, IMF politikaları sürüyor, soygun ve talan sürüyor... AKP iktidarı da yüz günlük süreç sonunda yeni zamlar, vergiler ile bu tabloyu daha da derinleştiriyor.

Açlığın Özeleştirisi Olmaz

Başbakanlığı Tayyip Erdoğan'a devreden Abdullah Gül, 100 günlük dönemini değerlendirdiği konuşmasında, "söz vermiştik, yeni vergi, zam yapmayacaktık, **sözümüzde duramadık, yeni vergi koyduk**" diye, "özeleştirisi" yaptı.

"Yeni vergi", iktidardakiler için bir çift sözden, yalandan bir "özeleştiriden" ibaret. Peki o vergilerin sırtına bindirildiği onmilyonlarca insanımız; onlar için bu kadar basit mi?

Onlar için, Gül'ün dilindeki bir çift sözün anlamı,

ekmeğinin ortadan ikiye bölünmesi, yarısının aç kurtların sofrasına konması demektir. Bu ülkede bütün iktidarlar o doymak bilmez aç gözler için çalışıyor. İşbirlikçi tekeller ne o vergilerden bir zarar görüyor, ne de kasalarından tek kuruş eksiliyor. Aksine her iktidarın baş görevi onların kasalarını doldurmak.

Gül, sözlerini neden tutmadıklarını açıklamıyor, aslında söz verirken de yapamayacağımızı biliyorduk diyemiyor. "Pazırlık yapacağız" efelenmeleri ile halkı uyutup IMF politikalarını uygulayacaksınız, sonra IMF'nin ek vergi, zam isteğine karşı çıkacaksınız, elbette mümkün değildi. Olmadığını AKP iktidarı da biliyordu, verdiği söz de sadece oylarımızı almak için söylenen yalanlardan ibaretti. Şimdi gerçek konuşuyor. Gerçek, AKP iktidarının göbeğinden emperyalizme bağımlı bir ülkenin işbirlikçi iktidarı olduğudur.

Avarız'dan Ek Vergilere

IMF'nin isteğiyle konulan yeni vergiler ve zamlara yarın, "savaş vergileriyle" yenilerinin eklenmesi kimseyi şaşırtmamalıdır. IMF şartına bağlanan ABD rüşveti ile ülkemizi Amerikan üssü haline getiren iktidar, savaşın faturasını da halkın sırtına yüklüyor, yüklemeye devam edecektir. Tarih boyunca böyle olmuştur. Egemenler çıkarları için savaşmış, savaş vergilerini ödemek, asker olup ölmek hal-ka düşmüştür.

Egemenlerin savaşı, açlık, yoksulluk, vergi, sefalet, zulüm demektir.

Osmanlı vergi sistemini buna göre inşaa etmişti. Saraylarında sefahat içinde yaşayabilmek için istilalara çıkan Osmanlı, salma

salıp, bir lokma ekmek bulamayanların tarlalarında, evinde barkında ne varsa almıştır. Bugün AKP iktidarının gündeme getirdiği ek vergiler o günlerde de vardı. Halkı açlığa mahkum eden ve Anadolu'daki onlarca isyana (örneğin 150 yıl süren Celali ayaklanmaları) kaynaklık eden bu ağır vergilerin o zamanki adı AVARIZ idi. "Avarız" vergilerinin alınması padişahın iki dudağı arasındaydı. (Bugün IMF'nin emir kulu iktidarın iki dudağı arasında.) Normal olarak halktan alınan ve yoksul Anadolu köylüsünün belini bükten vergilerin yanısıra fermanlarla alınan bu vergiler 16. yüzyıl ile birlikte, batan Osmanlı ekonomisine paralel olarak düzenli ve doğal hale getirildi. Avarız, Tanzimat fermanıyla kaldırıldı ama değişen bir şey olmadı:

"Köylünün, canından başka koruyacağı hiçbir şey kalmadı. Yıllardan beri ikide bir redif seferberliğine girilmesi, insanları canından bezdiren bir noktaya getirdi." (Mahmut Muhtar Paşa, Balkan Savaşı üzerine bir yazısından, aktaran Cumhuriyet)

Gelenek sürüyor; ekonomi battıkça halkın sırtına yeni vergiler, yeni zamlar yüklenmeye devam ediliyor. Bu ülke ekonomisini batıran, Amerikan savaş karargahı haline getiren oligarşi, bedelini ödeyen halk.

Bu tabloyu kabul etmeyelim. Yoksulluğumuza alışmayalım, kanıksamayalım. Ek vergilerle, zamlarla oligarşinin emperyalizme borçlarını ödemek bizim sorunumuz değildir, kim borçlandıysa, alınan kredileri kim kasalarına indirdiyse onlar ödesin. Bunun için örgütlenmeli, mücadele etmeli, vergilerle, zamlarla aç bırakılmadığımız düzenimizi kurma mücadelesi vermeliyiz.

Kiralık Kitap Dönemi

Öğrencilere ders kitaplarını ücretsiz vermekten sözeden AKP iktidarı "kiralık kitap" uygulaması başlatıyor. Bunun için Milli Eğitim Bakanlığı, 'Ödünç Ders Kitapları' yönetmelik taslağı hazırladı.

Öğrenciye verilecek kitaplar yarı fiyatına kiralanacak. Elbette buna KDV eklemeyi de unutmuşlar. Kitaplar beşinci kez kullanılabileceği kadar kiralama bedeli oran- tılı olarak azalacak. 5.'den sonra, yani paçavraya döndükten sonra ise para alınmayacak... Bedava kitap yalanının altında çıka çıka işte bu ucube çıktı. Üstelik kitapların yırtılması vb. durumda bedeli veliden tahsil edilecek. Ne güzel "sosyal devlet" değil mi? Eğitimi paralı olan, üniversitelerini daha da ticarileştirmek için yeni yasalar hazırlayan devletin politikasına, AKP islamcılığının alavere dalavereciliği eklenince ortaya çıkan tablo böyle oluyor.

Ulaşım Zam

İstanbul'da otobüs, tünel, tramvay ve metro yolcu taşıma ücretlerine, yüzde 50'ye varan oranlarda zam yapıldı. Her zam gibi bunu da "zorunda kaldık" diye açıkladı "yetkililer." Buna göre belediye abonman ücreti 1 milyon olurken, indirimli bilet 650 bin, tam akbil 900 bin, indirimli akbil de 550 bin lira oldu. Belediye otobüsüne binmeyin yürüyün dönemi doğru son hızla gidiyoruz!...

Ekmek, onur ve kavga...

Yoksulluk, boyun eğmenin mazereti olmaz; yoksulluk direnmenin gerekçesidir.

Eğer evet demezsek, kriz kapıda... ABD'nin yanında yer almazsak, öldük, bittik, mahvolduk... Amerikancıların tek "gerekçe"si bu. Açlıkla korkutuyorlar zaten açlık sınırında yaşayan halkı. Yoksullukla korkutuyorlar dut kurusu, süpürge tohumuyla kurtuluşunu kazanan halkı.

Öyle bir demagoji ki, katmerlisi.

Bir kere, söyledikleri doğru değil.

İkincisi, diyelim ki doğru, kriz ortamını yaratan da, ekonomiyi IMF'ye göbeğinden bağımlı hale getiren, borçları alanlar da kendileri.

Üçüncüsü, diyelim ki doğru, yine de haksızlar. Yine de bu gerekçe, Amerika'nın katliamcılığına ortak olmayı haklı ve meşru kılmaz.

"Ekmek" gerekçesiyle katillerle işbirliği, dünyanın hiç bir halkı nezdinde meşru görülemez.

Anadolu'da 1920'lerin başındaki tartışma da

buydu. Bir grup, memleketin harap, halkın fakir olduğunu ancak Amerikan veya İngiliz mandasını kabul edersek, inkişaf (gelişme) yoluna girebileceğimizi söylüyordu. Bunlara **"mandacılar"** deniliyordu.

Memleketin harap, halkın fakir olduğu doğrudur. Ama bu durumdan kurtulmak için gereken emperyalistlerin himayesine girmek değil, emperyalistlere karşı savaşıydı. Bunlar da **"kuvay-ı milliyeciler"**di.

Yani tartışmanın özü çok açıktır: Ya emperyalizmin himayesine gireceksiniz, ya emperyalizme karşı savaşıacaksınız.

1920'lerin başında ikinci yol tercih edildi.

Kurtuluş savaşı böyle doğdu. Bağımsızlık böyle kazanıldı.

Şimdi de bu iki tercihle karşı karşıyayız.

Bağımsızlık ve ulusal onur, bedel ödenerek savunulur

Elbette, emperyalizme direnenler, emperyalistlerin her türlü ekonomik, askeri, siyasi saldırısıyla yüzyüze geleceklerdir.

Bakın bugün Küba, onyıllardır emperyalizmin ambargosu altında. Küba'da sosyalizmi bu yolla yıkmaya çalışıyorlar.

Çok daha yakınımızdan, çok daha çarpıcı bir başka örneğe bakalım. Filistin halkı onyıllardır ekonomik olarak hangi koşullarda yaşıyor, hangi koşullarda direniyor, ona bakalım:

"Filistinlilerin yüzde 60'ı günde iki dolardan az

HALKIMIZI

ÜÇ KURUŞ İÇİN KATİLE YATAKLIK YAPMAYINI!

Amerikalılar, dört bir yana yerleşiyorlar. Üstelik doğrudan halktan yer kiralayarak.

Arazinizi, binanızı, tarlanızı Amerikalılara kiraya vermeyin!

Amerikalılarla alışveriş yapmayın!

Hiç bir konuda onlara yardımcı olmayın; ülkemizde ne için bulunduklarını bir an bile unutmayın!

Amerikalılara şu veya bu biçimde yardımcı olmanın, ticaret yapmanın hiç bir haklı ve meşru gerekçesi olamaz.

Amerika'yla ve Amerikalılarla her türlü **işbirliği suç**

ortaklığıdır, vatana ihanettir!

Kendimiz yapmayalım, yapanları uyaralım. Uyarılarımıza rağmen, çevremizde Amerikalılarla işbirliği yapanları **tecrit** edelim.

Yapılan Amerika'ya kucak açmaktır.

Yapılan, AKP hükümetinin ve Genelkurmay'ın işbirliğinden farklı değildir.

Hepiniz biliyorsunuz ki, Amerika bu hazırlığı Irak halkını katletmek için yapıyor.

Üç kuruş için, cinayete ortak olmayın!

parayla geçinmek zorunda. Gazze'de işsizlik oranı yüzde 80'lerde." Ama direniyorlar.

"3.5 milyon Filistinli nüfusun yarısından fazlası uluslararası yardımla yaşayabiliyor." Ama buna rağmen direniyor Filistinliler.

"İsrail, Filistin'e ait vergi gelirlerini aktarmıyor; çok az sayıdaki iş sahibi Filistinli, abluka nedeniyle çoğu kez ondan da mahrum kalıyorlar." Ama direniyorlar.

Siyonizm, terörle teslim alamadığı Filistinlileri açlıkla, yoksullukla teslim almak için onyıllardır sürdürüyor bu politikayı.

Televizyon ekranlarından Filistinlilerin yaşamaya mahkum edildikleri kampların yoksulluğunu herkes görüyor. Ama ne iş için, ne ekmek için siyonist katillerin önünde boyun eğmiyor Filistin halkı. Onursuzluğu, teslimiyeti kabul ederek kazanılacak ekmek, boğazından geçmez çünkü.

Bu memleket de, bu halk da satılık değildir!

Bu memleket bizim.

ABD'ye ve işbirlikçilerine bu vatana sahip çıkmak başka bir seçeneğimiz yoktur.

Elbette işgal edilmiş vatana sahip çıkmak, emperyalizme ve işbirlikçi oligarşiye karşı mücadeleyi gerektirir. Ulusal onurumuza ve bağımsızlığımıza sahip çıkmak için, ülkemizdeki ABD üsleri kapatılana, ABD askerleri ülkemizden defolup gidene kadar bu mücadele sürecektir. Bunları başarmak için yeri geldiğinde ölmek öldürmek yurtseverliktir.

Yurtseverlik, Antep'te karayılan olmaktır... İzmir'de Hasan Tahsin olmaktır.. Ege Dağlarında Çakırcalı olmaktır... **Yurtseverlik** meydanlarda copların altında bile "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" diye haykıran, F tipi hücrelerinde bağımsızlık ve özgürlük için direnen olmaktır. **Yurtseverlik**, cüretli olmaktır. **Yurtseverlik** fedakarlıktır; gerektiğinde malından, gerektiğinden canından... **Yurtseverlik** bedel ödeyebilen olmaktır.

Başka türlü bu yurt savunulamaz. Başka türlü yurtsever olunamaz.

Kim ki, böyle bir mücadeleye girişmeden, bunları göze almadan yurtsever olduğunu iddia ediyorsa, yalan söylüyordur.

Bu vatanın sahibi halkımızdır. Bu halk yıllardır en ağır bedelleri ödeyerek tüm acılara zulümle-

Katliamcının ahlakı:

İsrail'de terör turizmi

Herşeye "para" penceresinden bakanların yapmayacağı ahlaksızlık yoktur.

İşte bir örnek: "İsrail'de, iki Yahudi yerleşimci, turistleri bölgeye çekmek için terör turizmini seçti.

Jay Greenblad ve Guş Etzion adlı iki İsrailli, ilginç bir tatil seçeneği sundu. Buna göre 'tatil' boyunca turistlere sunulacak imkanlar arasında en ilgi çekenlerin, gece Filistin saldırılarına hedef olan Yahudi yerleşim birimlerinde devriye gezmek, makineli tüfeklerle ateş etmek ve bombalı kemer takmak olduğu belirtiliyor. Bu organizasyona katılan turistler, 'tatil' süresince, yakın dövüş teknikleriyle, M-16, Kalaşnikof ve Uzi ile ateş etmeyi öğrenecek. Greenblad, katilimcıların Araplara ateş etme fırsatı bulamaya çalıştığını belirtiyor..."

İşgal edilmiş Filistin topraklarındaki bu "turistik gezi"nin fiyatı 5500 dolar!

Görüldüğü gibi, bu turistik faaliyetin tek ekşiği var: "Araplara ateş edemeyeceklermiş"!

Afrika'da yerlilere karşı safari düzenleyen burjuvazi, geleneğini sürdürüyor.

yoksulluğa direnerek bu topraklara sahip çıkmıştır. Osmanlı'dan bu yana Anadolu'da halkın bağrında direniş tohumları hiç eksik olmamıştır. Halk olarak tarihimize sahip çıkmaktan başka hiçbir çaremiz yoktur. ABD ve işbirlikçisi AKP'yi ezip geçmeden , ne yoksulluğumuza son vermek ne de onurumuza sahip çıkmak mümkün değildir. Hayır; IMF'den, Dünya Bankası'ndan gelecek dolarlara mahkum değiliz.

Bu ülkenin egemen sınıfları değil miydi ilkokul kitaplarına "**Türkiye, dünyada kendi kendine yeten az sayıda ülkeden biridir**" diye yazan. Ya söyledikleri yalandı, ya "kendi kendine yeten" bu ülkeyi soyup soğana çevirip kendi kendine yetemez hale getirdiler.

IMF'ye, Dünya Bankası'na "mahkum" kalışımızın nedeni, bu soyguncuların yönetimine mahkum kalışımızdır. Onları başımızdan defettiğimizde, emperyalistlere de mahkum olmaktan kurtuluruz.

Amerika'ya açılan kalpler Bağımsızlığa ve özgürlüğe kapanan yollar

Geçen hafta Washington Post Gazetesi'ne verdiği ilanda şöyle diyor Barzani: **"Kürt halkı, kalplerini Amerika'ya, bölgelerini de Amerikan kuvvetlerine açtı."**

Bunu, Amerika'nın kendilerini **"Türkiye'nin işgalinden korumasını sağlamak için"** söylüyor. İşgale karşı çıkması haklı, ama başka bir işgale **davetیه** çıkararak bunu yapması, işbirlikçiliğin açmazını gösteriyor.

Bu çizgi, onyıllardır emperyalizmin himayesinde arıyor geleceğini. Bu çizgi, bugüne kadar onlarca kez büyük acılar, trajediler yaşattı Kürt halkına. **Amerika'ya kalbini ve toprağını açan Barzaniler, Kürt halkına özgürlük getirebilir mi?** Amerika'nın gölgesinde "güvenlik" arayan "Kuzey Irak Kürtleri" yarın hangi rolleri üstlenecekler? Bunun cevabı belirsizdir.

Emperyalizmin elinde bir güç

1991'deki Körfez Savaşı'nın ardından Irak güçleri, ABD'nin dayatmaları sonucunda Kuzey Irak adı verilen gerçekte ilhak edilmiş Güney Kürdistan kesiminden çekilmek zorunda kaldı. Oluşan boşluk, ABD emperyalizminin denetiminde işbirlikçi Barzani ve Talabani tarafından dolduruldu. Kürtlerin devletleşmesine yönelik bir süreç başladı. Bu doğrultuda bugün önemli bir mesafe katedilmiş olduğu da açıktır. Ama bu yapı, emperyalizmin çıkarları temelinde oluşmuş, öyle şekillendirilmiştir.

Oligarşinin Kuzey Irak'a müdahale hakkı yoktur kuşkusuz. Ama bu Barzani-Talabani çizgisinin doğru olduğu anlamına da gelmiyor.

Güney Kürdistan, ABD için asıl olarak, Irak, Suriye, İran'a yönelik politikalar açısından önemliydi. Irak'ın denetimi ve hakimiyeti dışındaki bir Güney Kürdistan, ABD'nin Irak'a karşı kullanacağı önemli bir koz olacaktı. İran ve Suriye için de aynı durum geçerlidir. Bugün Kuzey Irak'taki yapı, hem Irak yönetimine, hem Türkiye yönetimine karşı ABD tarafından kullanılan bir güç durumundadır.

Başdöndüren ittifaklar, zorunlu kaçışlar

Bu tarih son derece çarpıcıdır. Belli başlı dönüm noktalarını hatırlayalım:

1974: Molla Mustafa Barzani ABD ve İran şahının özerklik vaatleriyle, 1974'te Irak'taki BAAS rejimine karşı ayaklandı. Ancak ayaklanma sürerken, emperyalistlerin

girişimleriyle İran ve Irak arasında anlaşma sağlandı. ABD ve İran Barzani'yi yüzüstü bıraktı. BAAS yönetimi ayaklanmayı bastırdı. Mustafa Barzani de ABD'ye kaçtı.

Bunlar uzun zaman önce olmuş bitmiştir. Ama daha yakın zamanlar da farklı değil ki.

1992: O yıl, ABD'nin himayesinde bölgede **"Kürt Federe Devleti"** kuruldu. 19 Mayıs'ta yapılan seçimlerde KYB ve KDP 50'şer milletvekiliyle parlamentoyu oluşturdular. 4 Ekim 1992'de ise güçlerini birleştirerek "Kürt Federe Devleti"ni resmi olarak ilan ettiler.

1994: İç çatışmaların durulduğu bu sürecin ömrü de çok uzun sürmedi. 1994'de Barzani-Talabani çatışmaları yeniden başladı. Sınır ticaretinden elde edilen gelirin paylaşımı ve kimin otorite olacağı, çatışmaların en önemli nedeniydi.

1996: Barzani, bu kez ABD emperyalizminin can düşmanı ve gerçekte kendilerine karşı da defalarca saldırmış olan **Saddam yönetimi ile işbirliği yaparak**, Talabani'ye saldırıyordu. Bu gelişme, özellikle Saddam yönetiminin devirme hazırlıkları yapan ABD'nin bütün hesaplarını da, Kuzey Irak'taki dengeleri de altüst ediyordu. 1996 Eylül'ünde gerçekleşen bu saldırıda Talabani, ABD emperyalizminden yardım istemesine rağmen alamadı ve İran'a kaçmak zorunda kaldı. (Bu zorunlu 'iltica'lar belki de işbirlikçilik ve icazet tarihinin en trajik sahneleridir. Baba Barzani ABD'ye, Talabani İran'a, oğul Barzani Türkiye'ye sığınmak zorunda kalıyor...)

ABD'nin planlarını asıl bozan ise Irak'ın saldırısı sırasında Kuzey Irak'ta bulunan 2 binin üzerinde CIA ajanı peşmergenin de kaçmak zorunda kalmasıydı. Bu yüzden Türkiye üzerinden Kuzey Irak'a yönelik olarak büyük bir "kurtarma" operasyonu düzenlenerek CIA ajanları Irak'tan çıkarıldı. İşbirlikçiliğin bir başka çarpıcı sonucu: Bu 2 bin CIA ajanının içinde Türkmen ve diğer grupların yanında asıl büyük sayıyı KDP'li peşmergeler oluşturuyordu.

Bu çizginin yarın nereye savrulacağı kestirilebilir mi?

Bakın şimdi, Saddam'la ittifak yapan, Türkiye oligarşisiyle ittifak yapan, ABD'yle ittifak yapan, İran'la ittifak yapan bir hareket var karşımızda. Ve aynı zamanda bunların hepsiyle de çatışmalı. Ne zaman hangisiyle çatışıp, ne zaman hangisiyle işbirliği yapacağı ise, tam bir muamma.

ABD, Barzani ve Talabani'yle adeta oyun oynadı bu süreç boyunca. Yeri geldi birbirleriyle çatışmalarını izledi, yeri geldi birbirleriyle el sıkıştırdı.

Barzani ve Talabani ilişkilerinin ve Güney Kürdistan'daki yapının şekillendiği anlaşmaların isimleri bile, "sığınmacı" kültürü yansıtıyor: "Washington anlaşması", "Dublin zirvesi"... Milliyetçilik, kendi gücüne, halkına, bağımsızlık savaşlarının muzaffer olabileceğine inancını kaybettiğinde, yapacak başka bir şeyi yoktur. PKK'da ifadesini bulan Kürt milliyetçiliği de özü itibarıyla aynı çizgide davrandı. PKK'nın bütün bu süreç boyunca bunlara kökten bir eleştirisi olmadı, PKK mesela "Dublin zirvesi"ni eleştirmiyor, sadece kendilerinin de bu zirveye çağrılmamasını eleştiriyordu. Aynı şekilde, Güney Kürdistan'daki (Kuzey Irak'taki) yönetimin ne oluşumunu, ne politikalarını eleştirmemiş; eleştirisini esas olarak kendilerinin bu yönetim içine alınmamasına yöneltmişlerdir. "ABD'nin Ortadoğu'da kurmak istediği düzene bir şey demiyoruz" sözü, PKK'nın resmi bir açıklamasında ifade edilmiştir.

Ne var ki, bu yol çıkmazdır. Çıkmazla, hangi aşamada karşılaşıldığının bir önemi yoktur. Barzanilerin "az çok devlet" olmaları, bu çıkmazdan kurtulmanın değil, tam tersine bu bataklığa iyice batmalarının ifadesi olmuştur.

Oligarşinin hezeyanı boşunadır

Yıl 1996; Ankara Süreci: 1996 Ekim'inde Barzani ve Talabani'nin ABD emperyalizminin denetiminde, Ankara'da biraraya getirilmesiyle başladı bu süreç. Çeşitli anlaşmalar yapıldı. Bu anlaşmalar sonucunda Barzani ve Talabani, Türkiye oligarşisinin isteklerini yerine getirip PKK'ya saldırdığı sürece, oligarşinin onlardan pek şikayeti yoktu. İşbirlikçi Kürt liderler üzerinde Türkiye oligarşisinin inisiyatifinin arttırıldığı bu uzlaşma süreci de daha sonra KDP ve YNK'nın çatışmalarından dolayı ke-sintiye uğradı, iflas etti.

Yıl 1998; 1996 çatışmalarının ardından Barzani ve Talabani yine ABD tarafından el sıkışmak üzere bir araya getirilir: Eylül ayında ABD'nin gözetiminde yapılan toplantıya bu kez Talabani ve Barzani'nin yanısıra **Türkiye**

ve **İngiltere** de katılmış ve gümrük gelirlerinin paylaşımının saptandığı o toplantıda ayrıca şu kararlar alınmıştır:

"KDP ve YNK arasındaki çatışmalara son verilmesi, Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması, önümüzdeki yaz "Bölgesel Meclis" seçiminin yapılması, Türkiye'nin bütünlüğüne yönelik bölgelerinden gelecek saldırılara karşı engelleyici olunması..."

Türkiye'nin de bulunduğu bu anlaşmada açıkça **"bölgesel seçim ve bölgesel meclis"**ten söz ediliyor. Nitekim daha sonra bu pratiğe de geçirilmiştir. Türkiye oligarşisi, sanki bunlardan habersizmiş, onayı yokmuş gibi demagogij yapıyor şimdi.

Peki o toplantıda oligarşi nasıl "gönül rahatlığıyla" ucu devletleşmeye giden bu seçim ve meclise onay vermişti?

Cevabını, Ecevit'in o günlerde yaptığı açıklamada buluyoruz: *"Son zamanlarda KDP ve onun lideri Barzani ile aramızda karşılıklı güvene dayalı bir işbirliği var. Sayın Barzani, bölücü terör örgütü PKK'ya karşı bize yakın destek vermektedir."* (Yeni Yüzyıl, 5 Eylül 1998)

Peki şimdi neye itiraz ediyor Türkiye oligarşisi?

Kürt halkı, bu "seçenekler"le kurtulamaz!

Güney Kürdistan'da belli bir idari yapı şekillenmiştir. ABD'nin Irak'a saldırısı ve sonuçlarına bağlı olarak bu yapı nasıl bir şekil alacak, bugünden kesin bir şey söylemek mümkün değil. Ama ister "federal", isterse "ayrı devlet" biçiminde olsun, Barzani-Talabani egemenliğindeki bir yönetim, "işbirlikçi" bir rejim olacak. Ve bizim çok iyi bildiğimiz ve yaşadığımız gibi, her işbirlikçi rejim, kendi halkı üzerinde baskı ve sömürüyle birlikte varolur.

Türkiye'nin "Kuzey Irak"ı işgali ise, açıktır ki, bir hal-kın toprağının gasbedilmesi, hak ve özgürlüklerinin, iradesinin yokedilmesidir.

Güney Kürdistan halkı, işbirlikçi önderlikleri sayesinde tam bir cendereye sokulmuştur. Başlarında Barzani-Talabani işbirlikçiliği, yukarıda Türkiye işgali tehdidi, öte yanda Saddam'ın baskıcı yönetimi, beride ABD işgali... Bunlardan hangisini seçsin Kürt halkı? Hangisini seçerse, bağımsızlığını, özgürlüğünü kazanabilir?

Cevap, **HİÇBİRİ**'dir.

Kuşatılmış Ortadoğu'nun İşgal Altındaki Ülkemizin İmparatorluğa İsyan Newroz'u

İşgal altındaki ülkemizin her yanında imparatorluğa ve zalimlikte ondan geri kalmayan işbirlikçilerine karşı isyan ateşleri yanmalı şimdi.

Yüzbinlerce Amerikan askeri tarafından kuşatılmış, ABD imparatorluğunun başındaki Dehak'ın Arap, Kürt, Türk gençlerin beyinlerini istediği Ortadoğu'da **"Küreselleşmenin Dehak'ına"** karşı isyan ateşleri yanmalı şimdi.

Irak toprakları üzerindeydi o kavga da

Binlerce yıl öncesinin kurtuluş efsanesidir Newroz. Mezopotamya'da Asur İmparatorluğunun başında zalimlikte sınır tanımayan Dehak isminde bir kral vardır. Öylesine zalimdir ki, efsanede, her gün iki gencin beyinini yiyerek yaşayan bir kral olarak anlatılır. Zalim Dehak'a karşı Ortadoğu halklarının Demirci Kawa önderliğinde gerçekleştirdiği isyan sonucu Asur'un başkenti Ninova (bugünkü Irak toprakları üzerinde-

dir) yerle bir edilir. Ve Dehak'ın başı Demirci Kawa'nın çekiciyle parçalanır. Ve o gün her yerde ateşler yakılarak zulme karşı kurtuluş kutlanır. Kürt, Arap, Fars, Acem, Türkmen halkının da benzer efsaneleri vardır; adlar, yerler biraz değişmiş de olsa, Dehak'la Kawa'nın savaşı hemen her toplumda vardır. Asur'a karşı direnenler de Kürtü, Acemi, Farsıyla Ortadoğu halklarıdır.

Tarihi bir tesadüf; Dehak'ın iktidarının yıkıldığı, özgürlük ateşlerinin yandığı toprakların büyük bölümü, bugün haritaların Irak diye gösterdiği topraklardır.

Bu kez gelen Dehak, "bu topraklardan" da değil; işgalci. Irak, onun sadece ilk hedefi. Asurlar gibi, Persler gibi, sanki aradan yüzyıllar geçmemiş, sanki hiç sınırlar oluşmamış gibi, Ortadoğu'nun bir ucundan girip, öteki ucundan çıkmak niyeti; genç, yaşlı, çocuk demeden ardında milyonların taze mezarlarını bırakarak...

Günde iki gencin beyini yetmiyor günümüzün Dehaklarına.

Zalim Dehak'ın iki omuzbaşıda iki yılan vardı. Gençlerin beyinlerini o yılanlara yediyordu. Değilse, yılanlar onu yedi... Günümüzün Dehak'ının her parmağında, her uzvunda bir başka yılan; emperyalist tekel. Onlar yüzbinlerin, milyonların kanını, canını, emeğini

istiyorlar hergün. Zalim Dehak'ın başının ezildiği bu topraklar üzerinde, günümüzün Dehak'ı ABD, son on yılda bir milyonu aşkın çocuğun kanını içti. İçti de doymadı.

Nice imparatorlar gelip geçti bu toprakların üzerinden. Zalimlikte sınır tanımayan yeni bir imparatorluk bugün yine aynı topraklar üzerinde halklara kan kusturmak için yola çıkmıştır. Çağ değişti, teknoloji gelişti. Şimdiki Dehak, değil günde iki gencin beyinini, tüm Ortadoğu gençlerinin beyinini istiyor. Kimi hesaplara göre 150 bin, kimi hesaplara göre 250 bin Irak'lı'nın kanını içmek için savaşın düğmesine basılması an meselesidir.

İsyan ateşleri yanmalı şimdi

Asur ve kralı Dehak'ın hükümlanlığı Ortadoğu ile sınırlıydı. İmparatorluğa soyunan Amerika'nın zulmü ise tüm dünyayı hükümlanlığı altına almaya yürüyor.

Newroz, tarihsel anlamına en yakın olduğu bir dönemi yaşıyor. Ortadoğu'nun Kürt, Arap, Türk, Asur, Acem, Fars halkları, emperyalist kuşatma ve işgal altında.

Newroz'un kelime anlamı "yenigün"dü. Ortadoğu halklarının "Yenigün"ü, şimdi Amerikan emperyalizmine karşı isyan ateşlerini yakmaktan geçiyor.

Demirci Kawa'nın elindeki çekiç, şimdi devrimcilerin elle-

21 Mart'ta bulunduğumuz her yerde Amerikan imparatorluğuna ve işbirlikçilerine karşı mücadele ateşini tutaşturalım! Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için yansın kavga ateşi!

rindedir. Devrimcilerin dışında hiç kimse, hiç bir reformist, sosyal-demokrat, düzen islamcısı, o çekici, zalim Dehak'ın bey-nine indirecek siyasi cesarete sahip değildir. Olmadıkları içindir ki, zalimden barış istiyorlar, zalimin vicdanını harekete geçirip savaşı önleyebilecekleri ham hayalini kuruyorlar.

Demirci Kawa'nın çekici devrimcilerin elinde, isyan ateşlerini tutuşturacak köz, Ortadoğu'nun binlerce yıldır ezilen, sömürülen halklarının yüreğindedir.

Amerika, mezarını seçti. Ortadoğu, Asur kralı Dehak'ın mezarı olduğu gibi, günümüzün Dehak'ının da mezarı olacak. Tarih boyunca, bu topraklardan Ortadoğu halklarının isyanı eksik olmadı. Bre zındık, bire kafir, bre komünist, bre bölücü, bre eşkiya deyip saldırdı Dehak'lar. Yılmadı halklar. Ebu Müslimler, İlyaslar, İshaklar, Bedreddinler, Pir Sultanlar, Bedirhanlar, Mahirler oldu Kawa'nın adı, isyan durmadı.

Dünyada gitmediği, zulmetmediği tek bir yer yoktur. Girdiği her yeri yakıp yıkmış, kan dökmüş, canlar almıştır. Ve

her yerde kendi egemenliğini pekiştirecek yönetimler kurmayı da ihmal etmemiştir Amerikan imparatorluğu. Şimdi de yıllardır kendine karşı direnen Irak'a ve bir türlü denetimini tam olarak sağlayamadığı Ortadoğu'ya el atmıştır: Asur yerine ABD imparatorluğunu kurmak için kollarını sıvamıştır.

Amerika saldırganlığını meşru kılmak için binbir hileye, yalana, dolana ve entrikaya başvurmaktan da geri kalmıyor. Amerikan imparatorluğu, aynı tarihte Roma, Bizans, Osmanlı imparatoruklarının yaptığı gibi, bölge halklarını, ülkelerini birbirine karşı kışkırtarak, birbirine saldırtarak imparatorluğunu kurmaya çalışıyor. **Ortadoğu halkları imparatorluğa karşı birleşmelidir.**

Onlar her dönem zulmetmiş, yakmış, yıkmış ve egemenliklerini olabildiğince genişletmişlerdir. Ama bunlara karşı halkların direnişleri ve mücadeleleri de sürekli yaşanmış ve son söz de halkların direnişi söylemiştir. Ve ne Asur ne Roma, Bizans ve ne de Osmanlı tarihte kalıcı olmuştur.

Bugün dünya çapında Amerikan imparatorluğuna karşı 21 Mart Newroz günü için yapılan direniş çağrısı da zulme karşı halkların isyan çağrısı olmalıdır.

Newroz günü dünya çapında zulme karşı direnişi yükseltmek ve halkların birlikte mücadelesini örgütlemek için bulunduğumuz her yerde Amerikan imparatorluğuna ve onun işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltelim.

Dehak'ların başı ezilmeden halkların kurtuluşu mümkün değildir... Biliyoruz ki, şöyle birer efsanenin sonu: **...Ve Dehak'ın başı Demirci Kawa'nın çekiciyle parçalanır...**

İmparatorluk askerleri eğleniyor

Bugünlerde İstanbul'un, Ankara'nın hangi lüks oteline gitseniz, karşınıza bir grup Amerikalı çıkacaktır. Onlar için özel genelevler açılıyor.

ABD'liler, geçen hafta Ankara Hilton'da bar kapattı. İçeriye sadece Amerikalıların "yakın arkadaşı" olan Türklerin alındığı "parti", Amerikalıların TSK'nın ve polisin koruması altında ülkemizde kendilerini ne kadar rahat hissettiklerini gösteriyor adeta.

Aferin bu ülkenin polisine ve ordusuna; kendi vatandaşınızı copleyin, tutuklayın, Coniler güven içinde olsun!

İmparatorun omzundaki yılanlar

Tekellerin, Dehak'ın omzundaki yılanlar gibi olduğundan söz etmiştik yandaki yazıda.

Aşağıdaki haber işte bunu anlatıyor: *"Savaş sonrası Irak'ı yeniden yapılandırma, Saddam'ın yıkabileceği petrol kuyuları ve boru hatlarını yenileme ihaleleri 5 Amerikan şirketine verildi. Bu şirketlerden birisi, ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in göreve gelinceye kadar yönetim kurulu başkanlığı yaptığı Halliburton..."*

Bu arada Cheney'in halen bu şirketten maaş almaya devam ettiği de açığa çıktı.

İmparatora daha güçlü silahlar lazım

ABD Başkanı Bush, Irak'ta "kontrollü" nükleer silah kullanmak için Kongreden izin istedi. Direniş ihtimali korkutuyor katliamcıları.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Armutlu Davası, Oligarşinin Hukuku Ve Direnme Hakkı

Armutlu Katliamı davasında, geçen haftaki sayımızda okuduğunuz gibi, savcılık mütalaasını verdi ve davada yargılanan 17 kişinin 15'ine "örgüte yardım ve yataklık"tan hapis cezası istedi.

Eğer Savcı'nın istediği gibi, katledilenler, yaralananlar, "örgüte yardım ve yataklık"tan cezalandırılırsa, "Armutlu olayı" da Susurluk hukukunun tecelli ettiği bir örnek olarak tarihe geçecek. Yüzlerce infaz, işkence, katliam davasında olduğu gibi, katliamcılar sanık sandalyesine oturtulmadan, hatta haklarında dava dahi açılmadan, katliamdan sağ kurtuldukları için insanlar cezalandırılacak.

Peki, "hukuk dosyası" böylece kapatılmış mı olacak?

Susurluk hukuku için evet kapatılmış olacak. Böyle olmalı ki, 5 Kasım 2001 günü, ölüm orucu direnişinin dışarıdaki sesi olduğu için susturulmak istenen Armutlu'da katliam gerçekleştirilenlerin "eli soğutulmasın". Günler öncesinden tehditler savuran, katliam emri vereceğini ima eden İçişleri Bakanları daha rahat katliam emirleri verebilsinler, o gün maskeli, ağır silahlı, panzerli donanımlarıyla Armutlu'yu işgal edenler başka gecekonduları işgal edip, bombaların dumanı gökyüzünü kaplayabilsin...

Hukuk, Sistemin Aynasıdır

Bir ülkede hukuk yapısı, kararları, o ülkenin siyasi sisteminin aynasıdır. Hukuk, halktan, haklıdan yanaysa, adaletliyse, düzen de öyledir. Ülkemizde özellikle devletin halka karşı işlediği suçlara ilişkin davalar, bu konuda kıstastır. Geçmişte de onlarca örneği yaşanmıştır. Armutlu son örnektir, en son olmayacağı da kesindir.

Bu düzen halkın hiçbir kesimine adalet vermi-

yor; ne Gazi halkına, ne Armutlu'da katledilenlerin ailelerine, ne de işkence görenlere... Burjuva hukuk sisteminin dahi yok sayamayacağı aleni bir katliam tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleşmesine rağmen, suçlular adıyla sanıyla bilinmesine rağmen, şu ana kadar açılan bir dava, tutuklanan bir katil, görevinden alınan bir amir yoktur.

Çünkü Armutlu katliamı devletin katliamıdır. Devlet politikasının katliamla sürdürülmesidir. Nedir bu devlet politikası?

Tüm halkın direnme hakkının yok edilmesi.

Direnme Hakkı ve Sol

Armutlu katliamını salt ölüm orucu direnişini kırmaya yönelik ve dolayısıyla sadece ölüm orucu yapanlara yönelik bir katliam olarak algılamak büyük bir yanılgıdır, düzeni, devleti anlayamamaktır.

Oligarşi, Armutlu nezdinde halkın direnme hakkına saldırmış, zulme, haksızlıklara karşı direnme hakkını katliamla yok etmek istemiştir.

İşte tam da bu noktada, Armutlu katliamının davası daha bir önem kazanmaktadır. Bu davaya sahip çıkmak, halkın, düzene muhalif güçlerin direnme hakkını savunmaktır. Solcusundan, demokratin, islamcısına kadar bütün kesimler, zulme karşı direnme hakkını savunan herkesin davasıdır Armutlu. Böyle olması gerekirdi.

Oysa ne aylardır süren duruşmalarda, ne de son duruşmada böyle olmamıştır. Geçtiğimiz hafta yapılan duruşma öncesinde, di-

renme hakkını savunması gerektiği düşünülen bütün kesimlere tek tek gidilmiş, çağrılar yapılmış olmasına rağmen, kendine sol diyenler o gün yoktu orada.

Direnme hakkını savunmayan sol, ilerici, muhalif olabilir mi? Bırakın bunları, demokratlığın söz edilebilir mi?

O gün, binlerce insanın DGM önüne toplanıp, "direnme hakkının yokedilmesine izin vermeyeceğiz" diye haykırdığını düşünün; kazanan Armutlu davasının "sanıkları" mı olurdu sadece?

Cevap bellidir. Bugün Armutlu nezdinde, yarın başka bir katliamda, F tiplerindeki ölümde, zulümde karşımıza çıkmaya devam edecektir saldırı. **30 Mayıs'ta**, Armutlu "sanıkları" savunmalarını yaparken orada olmak, direnme hakkına saldırıya **DUR** demenin bir adımı haline getirelim.

**Aldanan
Aldanana**

KEMALİSTLER

TBMM'nin, hükümet tezkeresini reddetmesinin ardından kimi kesimler beklentiye girdiler; kimisi her şey bitmiş, edalarında yakasına taktığı "savaşa hayır" kokartını çıkarıp attı, kimisi "meclisi sevdiğini" ilan etti, halka karşı savaşın üssü TBMM barış güvercini oluverdi aniden, bir başkası meclisi büyük ulusalcı ilan etti. Tüm bu gelişmelerin ardından Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ün açıkça Amerikan saldırısına ortak olalım anlamındaki konuşması ve bunun ardından, TBMM kararıyla birlikte kesintiye uğradığı söylenen Amerikan askeri sevkiyatlarında büyük bir artış yaşanması birçok kesimde "şaşkınlık" yarattı, tepkiler gösterildi, "nasıl olur" denildi.

Olurdu, burası Türkiye'ydi ve Türkiye sömürge bir ülkediydi. Sömürge ülkenin ne meclisinin, ne ordusunun, ne de hükümetlerinin emperyalistler karşısında hiçbir iradesi olamazdı.

Aldandılar.

Yanılığlarından uyandılar mı bilinmez, ama o yanılığaları yaratan kafa yapılarının hala yerinde durduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Yıllardır yanılan ve en son büyük yanılığalarını Genelkurmay'ın konuşması ile yaşayanların başında elbette kendine Kemalist diyenler geliyor. Genelkurmay konuşana kadar, yorumlarla, "bir general dedi ki..." haberleriyle, MGK'dan "tavsiye kararı" çıkmamasıyla, ordunun tezkereye karşı olduğu yorumlarıyla kendilerini aldattılar. Bırakalım ordunun niteliğini yanlış tahlil etmeyi, sessizliğin "onay" demek olduğunu dahi unutup, generallerin sessizliğinden "bağımsızlık tavrı" sonuçları çıkarmaya çalıştılar. Ve aldandılar...

Ordu Gerçeğinden Kaçamazsınız

(12 Mart'la birlikte) "Kökenini Osmanlı devletinden ve yirmibeş yıllık Cumhuriyet dönemi küçük-burjuva yönetiminden alan Türk ordusunun küçük-burjuva devrimci geleneği artık son bulmuş, ordu doğrudan emperyalizmin ve oligarşinin sömürgeci politikasının aleti olmuştur." (Mahir Çayan)

Ve o gün Mahir'in, "eski güçlerini kaybetmişlerdir. Ve giderek de hızla tasfiye olacaklardır" dediği bu kesimlerin ordu içindeki tasfiyesi özellikle 12 Eylül'le birlikte tamamlanmış, sonraki yıllarda da bu hat üzerindeki yürüyüş daha da netleşerek sürmüştür.

Kamuoyuna sesini başta Cumhuriyet Gazetesi ile duyuran Kemalist kesimlerin en büyük yanılığı da buradadır. **Ordu'yu, kurtuluş savaşı veren ordu olarak görme** noktasındadır. Tam bir anti bilimsellik, cunta dönemleri aradan kesilip

atılarak, darbeler dönemin generalleriyle özdeşleştirilerek, ordunun bütün politikaları desteklenegelmiştir. Özellikle 28 Şubat sonrasında bu destek ve orduya yedeklenme had safhaya ulaştı ve anti bilimsellik yerini her koşulda ordu aklamacılığına bıraktı.

Geçen haftaki sayımızda da hatırlattığımız gibi, Cumhuriyet gazetesi, AKP'nin Irak politikasını, Amerikan işbirlikçiliğini kıyasıya eleştirmişti. Genelkurmay'ın konuşması, tereddütsüz olarak, ABD ile ilişkilerde "AKP ne yapıyorsa bilgimiz dahilinde yapıyor, hükümet tezkeresinin arkasındayız, ABD ile anlaşmaların altında bizim imzamız var" niteliğindeydi. Sormuştuk; **"şimdi aynı eleştirileri ordu için yapacak mısınız"** diye.

Yapmadılar.

İlhan Selçuk, (her 'sıkıntılı' konuda olduğu gibi) romanlardan, filimlerden söz etti günlerce. Hikmet Çetinkaya lirik esintiler arasında çiçeklerle böceklerle açıklamayı boğmaya çalıştı. Necati Doğru, 9 Mart'ta "Türkiye işgal altında, Türkiye'yi tellak yapıyorlar" diye yazıp, kimin yaptığını sıraladı, ama birini, bir tekini telaffuz edemedi; orduyu.

Ordunun adını ananlar ise, sanki bu ülkede yaşayanlar ordunun iktidar gücünü bilmiyormuşçasına, "ordu siyasi kararları uygular" diyerek, sorumluluğu AKP'ye yıkmaya çalıştı. Örneğin Yakup Kepenek 10 Mart tarihli yazısında, gerçeği bilmesine, dile getirmesine rağmen tam bir ordu aklamacılığına soyundu. Ordu "tezkere yeniden getirilsin dememiş... açıklama kendi içinde tutarlıymış... demokrasi göstergesiymiş vs. vs..." sayıp döktü Kepenek.

Kendine "Kemalist" diyen, partilerden ise "çıt" çıkmadı. Örneğin Yekta Güngör Özdenler'in ordunun açıklamasına karşı

tek bir açıklamalarını duyan olmadı. Ya da DSP'li Şükrü Sina Gürel gibi, ABD'nin Türkiye'de üslenme hazırlıklarının "Genelkurmay Başkanı Özkök'ün açıklamalarından sonra" olduğunu

söyleyip, bunu şu bu generalin kişiliğine bağlamayı tercih edenler oldu. Onlara göre, *“Türk Silahlı Kuvvetleri, yalnız yurt savunması bakımından değil, Cumhuriyetimizin bağımsızlık dahil bütün değerlerinin korunması bakımından da en büyük güvence-siydi. Dolayısıyla, komutanların başkalarının kapılabileceği ‘profesyonel deformasyonlar’ dan uzak”* durmaları gerekirdi. (Gürel, 8 Mart Cumhuriyet)

Hangisini alırsak alalım, ortada bir çarpıklık, orduyu bir yanlış değerlendirme, içeriği (bütün çabalarına rağmen) doldurulamayan bir umut olarak görme vardır.

Oysa tablo gayet nettir; bırakalım 12 Mart’tan bu yana ordunun niteliğindeki değişimi, bu son Irak meselesinde ta başından bu yana ABD ile yapılan bütün anlaşmalarda, hazırlanan “mütabakat zabıtları”nda, üslerin, limanların kullanılmasından yenilerinin inşaa edilmesine kadar bütün her adımda, ve hatta “at pazarlıklarında” ordunun da imzası vardır. AKP’nin farklı neden ve hesaplarla, ordu’nun farklı neden ve hesaplarla imzasını koyması hiçbir şeyi değiştirmiyor. (“Milli çıkarların korunması” demagogilerine de artık kimsenin inandığı yok!) Buluştukları yer aynıdır; Amerikancılık.

Elbette bu tablo **Kemalistler için hazindir.**

Bir yanda savaş ilan ettikleri şeriatçılar, öte yanda “şeriatçılara karşı tek güvence olan” ordu.

Ordu kendi yarattığı güçten ülkeyi korumak adına, Kemalistlerin beyinlerini dumura uğratmış, yedeklemiş, kendisinin Kemalist olduğuna inandırmıştır. (Ya da inanmak Kemalistlerin de işine gelmiştir)

Şeriat diye bir “risk” varsa, bunu yaratan da dağlarda taşlarda ayetli bildiriler atan, din derslerini zorunlu hale getiren, tarikatların kendi denetiminde olduğunu MGK’da ilan etmekten çekinmeyen ordudur. Şeriata karşı mücadele demokrasi mücadelesidir. Demokrasi mücadelesi bağımsızlık mücadelesi olmadan verilemez. Kemalistler bu ordu ile mi bağımsızlık mücadelesi verecek?

Kemalistler; Orduyu Yeniden Tanımlama Zamanıdır

Yaşam öğretiyor, yanılanlara yanlışlarını acı da olsa mutlaka gösteriyor.

İskenderun’dan, İncirlik’ten, Mersin’den katar katar dizilip Güneydoğu’ya, oradan Irak’a giden Conilerin, *“bu ülkenin bütün vatanseverlerinin yü-reğini sızlatması gereken”* görüntüleri Kemalistler için de öğretici olmalıdır. O katarların önünde-arkasında eskortluk yapanların kimliğine bakmalıdır. Herkesin “bu kadar da olmaz” dediği gelişme-

leri “her şey kontrolümüz altında” diyerek geçiştirmeye çalışanların kimliğine bakmalıdır.

Kimliklerinde TSK yazıyor.

Ordu, **“ülkeyi iç ve dış tehditlere karşı korur, kollar”** denir. Peki bugün ordu hangi dış güce karşı koruyor ülkeyi? Ülkemizi işgal eden dış gücü (ABD) koruyor.

Kemalizmin bağımsızlıkçılığından söz ediliyorsa, bugünkü Türkiye manzarası ordunun kemalistlikle hiçbir ilgisinin olmadığını başka kanıta gerek bırakmayacak şekilde açıklıyor. Kimse bu tabloyu, “reel politik” ile açıklamaya, “ya Kürt devleti” şovenizmiyle karartmaya, “sorumlu AKP’dir, ordu siyasi iradeye tabidir” beylik laflarıyla çarpıtmaya çalışmasın. Bu, yanılgıda ısrardır. Bir kez daha ordunun emperyalizme hizmetinde, halkımıza zulüm uygulamasında meşruluk yaratma aracı haline gelmek demektir.

Kemalistler, bağımsızlıktan yanayım diyenler;

Dünyanın gördüğüne gerçeğe gözlerinizi kapamayın. Ordu gerçeğini yeniden tanımlamak, yerli yerine oturtmak zorundasınız. Susmak onaylamaktır, hele suçluyu aklamaya çalışmak, suça ortak olmaktır.

Ordunun yolu emperyalizmin yoludur, bağımsızlıkla, Kemalistlikle, “Kuva-ı Milliye ruhu” ile alakası yoktur. Ülke tablosu yeniden bir kurtuluş savaşına, bağımsızlık bayrağının kaldırılmasına olan ihtiyacı dayatmaktadır.

Bu ülkede **bağımsızlığın tek güvencesi**, halkın cephesinin, Vatan Cephesinin oluşturulması, bütün vatanseverlerin, bağımsızlıktan yana olanların bu cephede birleşmesidir.

10 Bin Euro’ya ‘Vatan Borcu’

Ecevit iktidarı döneminde gündeme geldiğinde Genelkurmay, kesinlikle olmayacağını, vatan borcunun parayla ödenmeyeceğini söylemiş ve gündemden kaldırmıştı.

Bu kez “vatan borcunun” Euro ile ödenebileceğine karar verildi. O günden bu yana değişen ne oldu, “vatan borcunun” tanımı mı değişti, yoksa Euro’nun değeri mi, bilmiyoruz, ama Genelkurmay’ın onayı ile yurtdışında yaşayanlar için bedelli askerlik uygulaması yürürlüğe girdi. Buna göre, 10. 244 Euro ver, “vatan borcunu” satın al.

Vatan satılığa çıkarılınca, ‘borcu’nu satmanın da sakınca yok; bakalım sırada satılacak ne var?

Aldanan Aldanana

İSLAMCILAR

Aldananlardan bir başka grup da, düzene muhalif ama düzen içi islamcılardı. TBMM tezkeresine rağmen süren askeri hazırlıkları gördükçe gazetelerinin köşelerinden bağırınlar oldu; “hey Ankara ses ver, neler oluyor?”

Bir bütünlük arzetmese de, büyük çoğunluğu, AKP’nin her şeye rağmen ABD’ye direndiğine inanmak istediler. AKP’lilerin pazarlık marjını yükseltmek için yaptığı açıklamalardan büyük sonuçlar, dahiyane direnme politikaları çıkarmaya çalıştılar. Örneğin, ABD onayı ile yapılan Ortadoğu ülkeleri ile görüşmeler “barış için büyük çaba” olarak değerlendirildi bu kesimler tarafından.

Şimdi, tezkerenin reddi ile moral bulunmaya çalışılıyor. “İkinci tezkere mi, sakın ha” diyerek bu zemini de kaybetmemeye çalışıyorlar.

Oysa ülke manzarası bu kesimlerin de farkında olduğu gibi, hiç de tezkerenin reddini anlatmıyor. AKP açıkça halkı ve kendi tabanını da aldatarak 6 Şubat tezkeresinde ABD’nin isteklerinin büyük çoğunluğunu yerine getirmiştir. Yani açılmasın denilen “Kuzey Cephesi” aslında fiilen açıktır. Nitekim bunun farkında olan islamcılar, derin bir aldatılmışlık duygusu yaşadıklarını gizlemiyor, “enayi yerine konduklarını” söylüyor.

Peki bu yeterli mi?

Hangi anlayış, hangi islamcılık anlayışı bu aldanmayı, beklentileri yaşıyor? Bu düzen içinde, bu düzeninin bütün kurumlarına biat ederek farklı bir sonuç mu bekleniyordu? F tiplerinden, IMF politikalarına kadar kendinden öncekileri aratmayan bir iktidar nasıl oluyor da böyle bir beklenti yaratabiliyor? Kendi ülkesinin hışmanlarından çıkan tabutları izleyen bir iktidar Irak halkının katledilmesine “hayır” diyecek vicdan taşıyabilir mi?

Bütün halkın gözleri önünde cereyan eden gelişmeleri subjektif niyetlerle yorumlayarak, her şeye rağmen AKP’nin direndiği yanlısına götüren bu “islamcılık” anlayışı sorgulanmalıdır.

Nasıl Aldandınız?

İslamcılar AKP yönetimini eleştirmeden önce bu soruyu sormalıdır kendilerine.

Evet nasıl aldandınız?

AKP’de ifadesini bulan takıyyeciliğin size karşı ya-

pılmayacağını mı düşünüyordunuz? Her işbirliğinin, her katliamın, her hukuksuzluğun mutlaka bir “nedeni” vardır. Bunlara nasıl inandınız? Çarenin, bağımlılıktan, onursuzluktan kurtuluşun yolları yadsınarak, nasıl “başka çare yok” noktasına gelindi?

AKP’nin ilk iktidar olduğu günleri, hatta kuruluş günlerini düşünün; icazet kimden alınmıştı hatırlayın. Beyaz Saray ziyaretlerinin anlamı neydi? Yüzlerce yıllık zulüm ve sömürü tarihinin sahibi emperyalistlere karşı AKP’nin takıyye yaptığını mı düşünmüştünüz? Öyle olsa dahi, sonuçta bağımlılığı siyasi, ekonomik, askeri olarak sürdüreceğini çeşitli biçimlerde açıklamıştı AKP. Düzenle çatışmaktan kaçışın sonu, inancını bir kenara bırakmamayı getirdi adım adım.

Aldananların en başta görmesi gereken burası; bu **düzen** tekellerin, emperyalistlerin düzenidir. Her iktidarın ilk vazifesi onlara hizmettir. Güç olalım sonra düzenle çatışırız demek kendizi aldatmaktır. Zulme karşıyız, Amerika’ya karşıyız diyorsanız, bu düzen değişmedikçe mevcut iktidara da karşı olmak durumundasınız. Bu zulüm ve işbirlikçilik iktidarlar sayesinde sürüyor. Yok iktidarda bizim partimiz var, ne yapsa arkasındayız diyorsanız, “devlet politikası” denilen zulüm politikalarıyla çatışamayacağını düşünüyorsanız, AKP’yi etkileriz, milletvekillerinin “vicdanlarını sızlattırırız” diyorsanız, son tahlilde yine aldanır, yine yanılmaktan kurtulamazsınız.

İslamcılar Neden Sağcı?

Sınırlı da olsa, bugün bu sorunun tartışılması bir olumluluktur. Derinleştirilmeli, sınıfsal, ideolojik nedenlerine inilmelidir. Bu köken “soğuk savaş dönemi düşünürleri”nin etkisiyle de şekillense (Sami Hocaoglu, 14 Şubat 2003 Yeni Şafak), son tahlilde düzen içi olmanın da ötesinde bu anlayış, egemen sınıf islamcılığıdır. Kurulu sömürü düzeninin hizmetindeki islamcılığın teorisi holding odalarında, egemenlerin masalarında yapılmaktadır.

“Evrensel anlamda sağ, kurulu düzenin değişmeme- si gerektiğini savunur, ‘Dünya böyle gelmiş böyle gider’ der, mevcut eşitsiz yapıları veri kabul eder. Sol ise buna itiraz eder. Yeryüzünde var olan eşitsiz düzenlerin değişebileceğini savunur, tarihe böyle bakar; Din... Devrimcidir; Sağcı politikacıların dine ve dindarlara olan

yakınlıkları her zaman bir yere kadardır. İş sınıfsal meselelere gelince bütün büyü bozulur; ..." (Ahmet Hakan, 9 mart, Sabah)

Bununla da bitmiyor; ülkemizde "sağ"ın tarihi kopkoyu bir işbirlikçilik tarihidir.

Amerika'nın en büyük zulmünü bugün yaşayan biziz, savaş en başta bize karşı diyenler olacaktır. Konjonktürel olarak doğrudur ve doğaldır. Doğaldır, çünkü dünyanın en yoksullarının çoğunluğu "islam coğrafyasında" yaşıyor. Çelişkilerin oradan çatışmaya dönüşmesi diyalektiğin gereğidir.

Peki **dün**? Yeşil kuşaklar, on yıllara dayanan bir **kullanılma-kullanma** ilişkisi unutuldu mu? O sürecin özleştirisi yapıldı da, biz mi duymadık? Amerikan saflarından ilerici ülkelere, güçlere saldırılara katılmaya yol açan düşünce tarzının, siyasi çizginin terk edildiğinin ortada bir ideolojik, siyasi değerlendirmesi mi var?

Yoktur.

Olmadığı için, ne faşizmin tezgahladığı Sivas katliamları unutulur, ne de emperyalistler için Kanlı Pazarlar'da dökülen kan bir kenara bırakılır.

Olmadığı için, yarın başka tonlarda **"yeşil kuşakların"** yaşanmayacağını da garantisi yoktur. AKP liderinin kendi yönetimlerindeki Türkiye'nin tüm müslüman ülkelere model olması çırpınışları "ılımlı islamcının" kendini emperyalizmin hizmetine sunması yenidir. "Radikal islamcının" anti-komünizmin yönlendirmesiyle yeni kullanılma örneklerinin, düzen tarafından kabul edilmek için devrimci, sol güçlere yönelik saldırıların önünü alacak ideolojik bir şekilleniş yoktur ortada.

Samimi müslümanlar, muhalif islamcılar;

Dünyanın dört bir yanında, ülkemizde zulmün, eşitsizliklerin, adaletsizliğin kaynağı Amerika ve işbirlikçisi iktidarlardır. Bu düzen sürdükçe hiçbir partinin iktidarı bu genel doğrunun dışında değildir, dışına çıkmaz. Kim ki aksini söylüyorsa aldatıyor, oyalyordur, koltuk çıkarlarını korumak istiyordur. Bu düzende **hiçbir iktidar** "bizim" iktidarımız, "halkın iktidarı" değildir.

Ve o düzen her adımda şu veya bu oranda aykırı, muhalif olan islamcılar eritmek, dönüştürmek, ehliştirmek için ideolojik, fiili saldırılarını sürdürecektir. **"Yeni İslamcılık"** hamlelerden sadece biri, ama sonucusu değildir.

Eşittikten, adaletten söz ediliyorsa, bunun, hem "adil düzen" diyen, öte yandan sola küfreden Erbakanların aldatmalarıyla, Tayyip Erdoğan'ın "şiiirli" altı boş nutuklarıyla, holdingleşmiş tarikatlarla sağlanamayacağı açıktır.

Ey Oligarşi; Vakit'i Gör!

Öteki "islamcı" gazetelerden daha "radikal" geçiren Vakit gazetesinin dilinde tüy bitti; bakın biz de sizin düşmanınız olan devrimcilere düşmanız, biz de ölüm oruçcularının katledilmesinden, sakat bırakılmasından yanayız haberleri yazı dizisine dönüştü. "Ekonomi servisi", "yurt haberler servisi" benzeri bir de "devrimcilere düşmanlık ve devlete kendini kanıtlama" servisi kurmuş olmaları muhtemeldir!

8 Mart tarihli Vakit, sağlık nedeniyle tahliye edilenlerden birinin Sezer tarafından "affedilmesine" bu kez de şu başlığı atmış:

"Sezer bu defa da roketatarcıyı affetti". İç sayfa başlığında da "haydi tartışın" der gibi, **"Sezer'in son affı da çok tartışılacak"** diyordu Vakit.

Ne hikmetse, kendilerinden başka kimse de tartışmıyordu. Çünkü bu tahliyelerin amacını en iyi bilen tahliye edenlerin, "affedenlerin" kendisiydi. Vakit'in tahayyül sınırlarının alamayacağı 880 gündür süren ölüm orucu direnişini kırmak için başvurulmuş çaresiz manevralardan sadece biriydi tahliyeler ve "aflar". Elbette bunu düşünmüyor, devlete kendini kanıtlamak adına, zulüm karşısında, düşüncelerinin ve inançlarının yokedilmek istenmesi karşısında ölümüne direnenlere düşman kesiliyor. Anti-komünistlik, düzene yaranma beyinleri teslim almış.

Vakit diyor ki, bakın bakın hem de emniyet binasına roket atmış... bakın bakın terör eylemine karışmış... Peki zulüm kalelerini savunmak sana mı düştü? "Bizim polisimiz" değil mi? Bütün işkencelere, gözaltına ölümlere, infazlara da sahip çıkıyor musunuz? Tutarlılık, olması gereken bu!.. Bundan sonraki "haberde" sorumuza cevap bekliyoruz!

İşgal Ve 'Misyoner' Haberleri

Ülke alenen işgal altında, emperyalistler dört bir yana yerleşiyor, kendine müslüman diyen TV durmadan "misyonerlik" haberleri yapıyor. İşgale sesi çıkmıyor, ABD medyasından iletilen propaganda yayınlarını kendi eliyle halkımıza taşıyor, işgale karşı çıkanların coplanmasını, gözaltına alınmasını meşru görüyor sonra gelsin "misyoner" haberleri. Emperyalizmin misyonerlere ihtiyacı mı var? En büyük misyonerler ABD medyasının şubesi gibi çalışan TV'ler, mesela TGRT'nin "mehmetçiklerinin" komutanları değil mi!

Kardeşi Sadık Türk, Özlem'i anlatıyor

Şehitliğine Kendimi Hazırlamıştım

2 yıl F tipinde tutuklu kaldıktan sonra tahliye olan **Sadık Türk**, ölüm orucunda şehit verdiği kardeşi **Özlem**'i anlattı...

Özlem'e Saygım Büyüdü

Kardeşiniz Özlem Türk ölüm orucunda şehit düştükten sonra neler hissettiniz?

Direnış boyunca her iki duyguyu, acı sevinç bir arada yaşadık. Özlem'de de farklı değildi. Sevinçten kastedileni kimileri anlamayacaktır. Oysa hem Özlem'de hem de diğer şehitlerin haberini aldığımda her iki duyguyu içiçe yaşadım. Gözyaşlarıma engel olamamıştım. Özlem'de de öyle oldu. Ama hep ağır basan yan Özlem'in ve diğer şehitlerimizin bizlere yaşatmış oldukları onurdu. Onlar vermiş oldukları sözlerini yerine getirdiler.

Özlem'in şehitliğine kendimi çoktan hazırlamıştım. Ya da zorla müdahaleyle sakat bırakacaklardı, bunu kendisi de ben de hiç istemiyorduk. Gazetelerde okuduğumda artık onu hiçbir zaman fiziken göremeyeceğimi ona dokunamayacağımı, öpüp kucaklayamayacağımı ve daha birçok şeyin eksikliğini yaşayacağımı o anda daha ağır hissettim. Diğer yandan sevgim, saygım büyüdü.

Bize onu anlatır mısınız? Nasıl biridir Özlem? Nasıl devrimci oldu?

1992 yılının sonlarıydı halkevine gelip gitmeye başladı. Önceden karşı çıkar, anlamsız bulurdu. Tanıması için yanımda kalmasını istemiştım. Merzifon'da kalıyordum o zaman. Pazarlama şirketinde sekreter olarak çalıştı. Yani bir şekilde aynı ortamı paylaşmalıydık. O işten çıkınca ben halkevinde oluyordum, yanıma geliyordu. Gelip giderdi ama buna rağmen karşı çıkardı, anlamsız bulurdu. Bir takım şeyleri eleştirirdi. Buna rağmen de bu ilişkilerin içinde yer aldı doğallığında. İnsanları tanıdı, paylaşımları oldu. Devrimcilerden, devrimci yaşamdan etkilenmeye başladı. Bir örnek yaşamıştık. O etkileyici oldu. Gazete paraları toplanmıyordu, nasıl vermezler üzerinden halkevinde tartışma var. Okuyorsa verecek parasını diye. O, olmayacağını, insanların vermemek gibi bir şeyinin olmayacağını savunuyor. Mücadele dergisinin satış işini ona vermiştik. Bize ekonomik olarak yardımda bulunan birisi gelip dergi almak istiyor, yanında parası yok, vermem diyor, parasını vereceksin öyle alıp götürceksin diyor. Parasını almadan kimseye dergi yok diyor. Okumak istiyorsan parasını ver. Sahiplenmesi hoşumuza gitmişti. Ama aktif hale de gelmiyordu. Etkinliklerin içinde yer alıyordu doğallığında. Devrimci yaşamın içinde olmuş oluyordu.

Daha sonra aktif olarak neler yapabilirim diye düşünmeye başladı. Samsun bürosunda muhabir olarak görev alması '93 başına denk gelir sanırım. Ondan sonra daha az görüştük zaten.

İnançlı birisi, aile içinde de kendine güvenen kişi Özlem'dir. Sevgide saygıda kusur etmemiştir. Babamla sorunlar yaşadığı zamanlar oldu. O bize göre daha cephe-den tavır aldı. Benden yaşı küçük olmasına rağmen en radikalimizdi. Bizim gibi yaşamı yoksullukla geçti. Belki açlık yaşadık denemez ama hep yaşamımız yoksulluktu. Hep çalıştık. Çocukluktan beri bütün işiyle uğraştı o da bütün köy çocukları gibi. İlkokulu köyde okudu, ortaokulu ve liseyi ilçede. Bu süreçte de yaz tatilinde köy işlerinde çalıştı, tarla işlerinde.

Sohbetini etmediği şeyleri mektuplarda yazmıştı. Köydeki günlerini, devrimci olmasını... Mesela kurban kesildiğinde et dağıtılır. O konularda çok rahatsız olurmuş, bizim evimize et geliyor, niye biz kurban kesip dağıtmıyoruz diye. Ya da işte bizden daha yoksul komşumuza kurbanın derisidir, işkembesidir vs. şeylerin verilmesinin de kendisini üzdüğünü, o tür şeylere kafa yordüğünü, benim zoruma gidiyorsa onun kimbilir daha fazla, nasıl zoruna gidiyordur diyordu. Sonuçta yaşadığı içinde bulunduğu koşullardı Özlem'in devrimcilik yapmasını sağlayan. Öncesinden işte okuyup araştırma yapma, devrimci düşüncüyü, Marksizmi, Leninizmi teorik olarak öğrenme gibi bir şeyi olmadı. Hiçbirimizin olmadı. Devrimci olduktan sonra öğrendik. Kitabı bile devrimci olduktan sonra okudu. Samsun Mücadele bürosunun muhabiri olduktan sonra devrimcileri ve devrimci mücadeleyi tanımaya, okumaya araştırmaya başladı.

Hülya'nın Emegine Layık Olacağım

Görüştüğümde devrimci anlamda değişmeye geliş-

meye başladığını görüyordum. Özlem'de en fazla emegi olan Hülya (Tümgan)dır. Hülya tutsak düşene kadar birlikte çalıştılar. Hep Hülya'nın emeklerine layık olacağım demıştır. Çünkü hemen her şeyin ilkini Hülya'dan öğrendi. Bu yüzden Hülya'ya karşı sevgisi saygısı daha bir farklıdır.

Özlem Ölüm orucu direnişçisi olmayı çok istiyordu. '96'da ikinci ekiplerdeydi. Bunu hep yarım kalmış bir iş olarak görürdü. Bu direnişin şehidi olmayı da çok istiyordu. Artık duyguları düşünceleri çok berraklaşmıştı. Ne için mücadele ettiğine ne için öleceğine dair kafasında hiçbir soru işareti olmadığını anlamıştı. Ben de mektuplarımda başarı diledim, "yolun açık olsun" dedim. Sonrasında utandım. Çünkü başaracağına sonuna kadar inanıyordum.

Özlem'i son 5 yıldır görmemiştim. Şehit düşmeden önce son bir kez de olsa görmeyi kucaklaşmayı çok istemiştim. Fakat bu mümkün olmadı. İyi kötü her yönüyle 5 yıl boyunca Özlem'i göremediğim süreçte neler yaşadı? Hemen herşeyi öğrenme isteği duyuyorum. Bugün özlem'i andığımda aklıma Gülnihal ve Fatma da geliyor. Sanki onlar üçü birbirinden ayrılmaz bir bütünmüş gibi. Direniş boyunca üçünün de kendilerinden geriye birşeyler bırakmak için olanca çabalarını sarfettiklerini mektuplarından anlayabiliyordum. Şehitliğe giderken dahi mücadeleye birşeyler bırakma istekleri takdire şayandı.

Özlemle mektuplaşmalarımda kendisine de verdiğim bir sözüm vardı, bundan sonraki devrimci yaşamımda onun yapabileceklerini mücadeleye katabileceklerini ben yapmaya çalışacaktım. Ona verdiğim sözü yerine getirdiğim oranda kendimi hep mutlu hissedeceğim.

Akrabalar, konukomşu köylü, Özlem'in açık grevinde öldüğünü biliyor, ama hangi amaçlar uğruna ölüm orucuna katıldığını pek bilmiyorlar. Genç yaşta niye böyle yaptı diyerek direnişimize dair gelişmelere uzak olduklarını gösteren yaklaşımlarda bulunuyorlar. Cenazesine korkuları nedeniyle katılmayanların, keşke katılsaydık dediklerini duydum. Ailem Özlem'in kararına saygı duydu. Düşünceleri idealleri uğruna öldü diyerek saygılarını hala ifade ediyorlar.

Özlem'i rüyasında görenler gelip anneme anlatıyormuş. Özlem'in mezarının içinde ışık gördüklerini, baş ve ayak uçlarında sürekli ışık yandığını, rüyalarında hep bu şekilde gördüklerini söylüyorlarmış. Mezarı ışıklı görünenler bizim o tarafta nur düşmüş olarak kabul edilir.

ORHAN'a

*Kelimeler nasıl yeter
seni anlatmaya
nasıl zordur bir bilsen
iki satırda tanımlamak seni
Pek lüzum da yok aslında
sen kendini yeterince anlattın*

1996'da Hasköy Lisesi'nde tanıştık Orhan Ögür ile. Yaşam bizi aynı sınıfta bir araya getirdi. Bir hocamız vardı biz ona "entel hoca" derdik. Bize okumayı o sevdirdi. İkimizde hiç kitap okumayı sevmezdik hocamızla tanıştıktan sonra kitaplara ilgimiz daha bir arttı. Derken dünya devrim klasikleri, Gorki'nin ana'sı, Grippeda'nın Seni Halk Adına Ölüme Mahkum Ediyorum'u... Sonra Bedrettin... Sonra Mahir...

İkimizde artık bir tercih yapmak gerektiğini düşünüyorduk; "okumak yetmez artık pratik zamanıydı. Hayatı, zulmü, sömürüyü tanıdık bir şeyler yapmalıyız" demiştik... O'nun tercihi bir süre başka bir siyasetten yana oldu, benim tercihim malum! Ama ayrı yerlerde olsak da Orhan zaman zaman karşılaşmamızda "gönlüm sizlerle" diyordu. "Burada yetmiyor yaptıklarım" diyordu. Yetmedi sana. Kararını verdiğini çok sonra öğrendim. Sevindim.. Çünkü "bir şeyler yapmak" burada somutlandı... Okulda faşistlerle bir çatışmayı hatırlıyorum soğukkanlıydı, onlar kalabalıktı cevabını verdik. Armutlu barikatlarında görenler anlatmıştı, yine soğukkanlı, cesaretli.

Bir ay önce eski okul arkadaşlarıyla, hocalarımla bir araya geldik seni andık. "Orhan da olsa" dedi birisi. Sonra hapisaneler konuşuldu, ölüm oruçları, direniş. Bu konulara uzak olanlar bile seni anarken "bir şeyler yapalım"ı konuştu... Halen yerinde duranlara, kaçanlara, kulaklarını tıkayanlara şehitliğin bir cevap oldu;

"Ne duruyorsunuz hadi biz canımızı ortaya koyuyoruz"...

Sen cevap oldun suskunlara... Her sabah okulun önünden geçerken aklıma düşüyorsun, anılar tazeliyorum, seni dinliyorum.

Halen "bir şeyler yapmak" diyenler; demeyi bırakalım, Orhanların son sözü bir şeyler yapalım oluyor. Daha fazla insan ölmesin. Senin son sözün çınlıyor kulaklarımda...

Bir arkadaş

Aldanan
Aldanana

“BARIŞÇILAR”

1 Mart'ta TBMM'nin hükümet tezkeresini red-detmesinin ardından yakalarına “bu meclis beni temsil ediyor... Meclisimi seviyorum” kokartları takanların aldanışı tam bir sorumsuzluk örneğiyle birlikte gözler önünde. AKP'nin tabanı denilebilecek bir çok kesim dahi belli bir temkinliliği muhafaza ederken, “barışçılar”, AB paralelinde “demokrasıcılık” oynayanlar o temkini dahi göstermeden meclisi kucakladılar. “Meclis halktan güvenoyu almıştı” onlara göre.

Sevkiyatlar, “sevgiyi” daha şimdiden karşılıksız bıraktı. Aynı meclis, “benim kararına rağmen bu sevkiyatların anlamı ne, bütün ABD askerleri ülkemizi terk etmelidir” demek bir yana, CHP'nin sevkiyatlara ilişkin araştırma önergesini tam bir uyum içinde reddetti.

“Meclis kararının takipçisi olsun” demek, daha dün, aynı meclise buket buket çiçek gönderenler için sorumluluktan kurtulmaktan başka hiçbir anlam taşımaz. O açıklamanın yapıldığı gün, aslında bu düzenin meclisinin de, iktidarının da, siyasi, ekonomik politikalarının da sorumluluğuna ortak olunmuş, gayri meşru olan, halkla ve halkın çıkarlarıyla ilgisi bulunmayan meclisin meşrulaşmasına hizmet edilmişti. Bu sorumluluğu almaları gerektiğini geçen haftaki sayımızda dile getirmiştik.

Peki “barışçılar”, kendine aydın, solcu, yazar, DKÖ yöneticisi ve hatta sosyalist diyenler nasıl bu kadar kolay, böyle çocuklar gibi aldanabiliyorlar? Onyıllardır bu ülkede her türlü zulme, baskıya, yasağa el kaldıranlar, bir tek kararla (ki, kimisi şimdiden nedamet getirdi) nasıl aklanabiliyor? “Barışçılar”, Amerikan askeri sevkiyatlarına uzun uzun bakıp, bu sorunun cevabını düşünmek, tartışmak zorundadırlar.

Binlerce şehit bu ülkede verildi. Binlerce operasyonu bu düzen yaptı. Kayıplar, katliamlar, infazlar başka bir ülkede yaşanmadı. Bunlar düzeni tanımak için yeterli olmadıysa, başka ne olabilir? Hala, böyle bir düzenin meclisine sunulan sevginin, bu meclis beni temsil ediyor sorumsuzluğunun bir muhasebesi olmayacak mı?

Ciddiyetsizlikten Şaşkınlığa

Şu tabloya bakın, şaşırana şaşırana, aldanana aldanan:

“Türkiye’de bazı şeylere sevinmeye gelmiyor-’barış’ gibi şeylere. İşte, bir badireyi atlatır gibi bir du-

Binlerce şehit bu ülkede verildi. Binlerce operasyonu bu düzen yaptı. Kayıplar, katliamlar, infazlar başka bir ülkede yaşanmadı. Bunlar düzeni tanımak için yeterli olmadıysa, başka ne olabilir? Hala, böyle bir düzenin meclisine sunulan sevginin, bu meclis beni temsil ediyor sorumsuzluğunun bir muhasebesi olmayacak mı?

rum ortaya çıkmıştı. ‘Badire’den öte, bugüne kadar olduğundan farklı bir uluslararası rol üstlenilebilir mi, düşüncesi bile doğabilirdi. Ama şimdi yeniden başa döndük.” (Murat Belge, 7 Mart Radikal)

“Meclis’in kararından sonra ‘Savaşa Hayır’ rozetini çıkarmıştım... Hata etmişim...” (Ataol Behramoğlu, 8 Mart Cumhuriyet)

“Şaşkınlığım... Gördüklerimden: Sanki Meclis’ten ret kararı çıkmamış gibi ABD, savaş gemilerindeki ağır silahları, cipleri, füze bataryalarını ve tüm askeri araçlarını İskenderun Limanı’na boşaltıyor...” (Zeynep Oral, 9 Mart Cumhuriyet)

Ve şaşkınlık içinde yanılgı sürüyor:

“Çok yönlü baskılara dayanarak oylarınıza, Meclis’in itibarına, ulusal egemenliğe, barışa sahip çıkın. İkinci tezkereye birincisinden de güçlü HAYIR deyin. Meclis’in iradesini çiğneyenlerden, **bizim adımıza (ABÇ) hesap sorun.**” (Barış Girişimcileri’nin açıklamasından)

*

Aldanmışlığın, düzene inanmanın boyutlarına bakın; birisi rozetini çıkarıyor, ötekisi sevindiğine pişman oluyor, bir diğeri sömürge ülke gerçeğini yeniden keşfediyor. Bir başkası faşizmin meclisine, iktidarına dünya çapında büyük roller biçiyor. Ve tüm bunlar sadece bir meclis kararıyla oluyor.

Peki size **kim** dedi, rozetinizi çıkarın diye?

Kim dedi, oligarşinin meclisinin iradesinin ordu üzerinde, bürokrasi üzerinde, işbirlikçi iktidar üzerinde, Amerika karşısında bir etkisi olduğunu? Birileri size bu ülkede AB’ye uyum yasalarıyla birlikte demokrasi inşaa edildiğini mi söyledi yoksa!?

Yanılgılar, halktan, ülke gerçeklerinden, emperyalizm ve sınıflar gerçeğinden kopukluk tek bir örnekte değil ki. Her önemli anda karşımıza çıkıyor. Tümünün altında

yatan ise, üstünü kazıdığınızda görülecek olan Avrupalılık. Avrupalılık beyinleri teslim aldıkça emperyalist ideoloji, beyinlerin tüm kıvrımlarına nüfuz ediyor. Avrupanın icazeti ile yapılan "barış gösterileri"yle kendilerinden geçiyor, dünya ve ülke gerçeklerinden iyiden iyiye uzaklaşıyorlar.

Beyinler emperyalist ideolojiye, kulaklar düzenin sesine o denli açık ki, o saflardaki çeşitli çelişki ve çatışmaların sonucu yaşanan gelişmelere bakılarak faşizm faşizm olmaktan, sömürge sömürge olmaktan çıkıyor, neredeyse ülkemizde demokrasi olduğu, ülkeyi yönetenlerin en büyük vatanseverler olduğu ilan edilme noktasına geliniyor. Halkın katilleri yüzlerine gülse yaşanan her şey o an bir kenara atılıp, onlarla "aynı fikirde olmaktan" büyük mutluluk duyulabiliyor.

12 Eylül'den bu yana adım adım çarpıtıldı bu beyinler. Ve bu beyinlerden üretilen ucubeler, reformist, düzeniçi düşünceler tüm sola hakim kılınmaya çalışıldı. Emperyalizm, iki günde yanlışları ortaya çıkan, şaşırان, şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyerek hala meclise "**bizim adımıza**" diyebilecek denli rotasını şaşırان ve icazetin sınırlarına hapsolanların beyinlerini ele geçirmiş, istediği gibi oynuyor. Ülkemizdekiler meclisini seviyor, Porte Allegre'dekiler Dünya Bankası'ndan, emperyalistlerden yoksullara yardım etmesini istiyor. **Sınıflar yok, emperyalizm yok, ezen-ezilen yok.** Dünya öyle bir dünya ki, "**barış**" dedin mi, "**her türlü savaşa hayır**" dedin mi, her yer süt liman olacak. "Sınıfsız sömürsüz bir dünya" için mücadele ciddi bedeller isteyince en iyisi bunları yokmuş gibi varsayma noktasında buluşuyorlar.

Sınıflar geçişinin, ezen-ezilen çelişkinin, tüm dünya halklarına savaş ilanı ile en çarpıcı şekilde tezahür etmesi dahi bu çarpıklığı düzeltemiyor.

*

Emperyalist politikaları nasıl savundular hatırlayın. Aynı mantık "**teröre de her türlü savaşa da karşıyız**" diye diye emperyalist saldırıları meşrulaştırmaya çalıştı. "**Koğuşa da F tiplerine de karşıyız**" diye diye, hücrelere "oda" adını vererek F tiplerini meşrulaştırmaya çalıştılar. Bu mantık "**biz ceza vermeyin demiyoruz, idam etmeyin diyoruz**" diyerek, devrimcilerin düzen tarafından cezalandırılmasının "doğal" olduğunu savunan mantıktan besleniyor. İdeolojisini oradan alıyor. Yaşam alanını, devrimcilerin yokolmasında, susturulmasında, düzen içine çekilmesinde görüyor. "Barışçı", reformculuk oyununda, "**düzenin tümünden yıkılıp halkın iktidarının kurulmasını savunanlar, bu oyunun önünde engeldir, yokolmalıdır**" diye düşünüyor.

Reformistinin, "barışçısının", "demokrasicisinin"

tam da buluştuğu noktaların başında bu geliyor. Karşı olduğu esasen şu bu örgüt, falanca eylem biçimi değil, devrimcilik ve örgütlülük.

Bu mantık örgütlülüğe karşıdır. Devrim için örgütlenmeye düşmandır. Dün ve bugün birey teorileri yapanlarla, "meclisi seviyoruz" diyenler aynı kaynaktan gidasını alıyor.

Örgütlenmeyince, muhaliflik halkın iktidarını kurma hedefli olmayınca, ideoloji kaybolunca, faaliyetlerini de "sponsor" olmadan (ne demekse) yapmıyor. Kim bu sponsorlar, niye size sponsor oluyor kapitalistler diye sorsanız, açıklayamıyor. Sponsor bulamazsa, "Anayasa Hareketi"nde olduğu gibi bütün faaliyetini iptal ediyor, yapamıyor.

*

Bugünkü yanlışlığının, rozetleri tak çıkar yapmasının kaynağı o sloganlardan uzaklaşmak değilmiş gibi, 12 Eylül öncesi "**Tek yol devrim**", "**Bağımsız Türkiye**", "**Sosyalist Türkiye**" diye bağırarak... nostaljisinden sonra bugüne gelip, "**o gece ilk kez işittiğim ve o gençlerle birlikte, mutlulukla, yaşama başıma bakmaksızın onlar gibi zıplayarak haykırdığım sloganlar ise şöyleydi: 'Kimsenin askeri olmuy'caz... Öldürmüy'cez ölmüy'cez...' ya da 'İncirlik yıkılsın... Hali saha yapılsın...' diye anlatıyor "barışçı".**

Hoplayıp zıplayacaksın, meclisi sevecek, durmadan yanılacaksın, bir gün orduyu en büyük sivil toplum örgütü ilan edip ertesi günü Amerikan savaşına verdiği desteği görüp şaşacaksın... Bu arada zulüm sürecek, sömürü dizginsizleşecek, halkın umudu tükenecek, umurunda mı?

Neden yanıldın hala sorgulanmıyor.

Sorgulamaktan kaçıyor "barışçılar".

Bugün gösteriler düzenleniyor, mitingler yapılıyor. Peki bunlardan bir sonuç alınamazsa sonra ne yapılacak? O belli değil. Onu tartışmıyor bile icazetçi mantık. Çünkü icazetin sınırının oraya kadar olduğunu çok iyi biliyor. Kendine çizilen sınırları aşmayı düşünemiyor dahi.

1 Mart Ankara mitingini hatırlayalım. Böyle bir anda, bırakın devrimci olmayı ciddi bir muhalif güç dahi aynı anda tezkereyi görüşen meclisi hedefine koyar. Barışçısı, reformisti ne yapıyor peki; "Meclise yürüyelim" önerisi gündeme getiriliyor, öneriyi tartışmıyor, tam bir panik hali içinde "aman ha" diye geçiştiriyor. Bu mantık elbette mücadeleyi geliştirmeyi düşünmez. Protesto olarak basın açıklamalarıyla, bir iki yürüyüş mitingle muhalefetçilik oynar durur.

Bu oyun tıkanmıştır, muhasebeden bugün kaçan, yarın kaçamaz!

HADEP Kapatıldı... DEHAP'a Dava...

Asın, Kesin, Kapatın...

Geçen hafta, Amerikancı yönetimin Anayasa mahkemesi, HADEP'i kapattı. Aşağıda bu konuda Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği tarafından 14 Mart'ta yapılan açıklamayı yayınlıyoruz.

Düzenin kurumları, Türkiye'nin bir "demokrasi" olmadığını kanıtlamak için tüm gayretleriyle çalışıyorlar!

Dün, HADEP kapatıldı, DEHAP'a da kapatma davası açıldı.

Gerekçe, hukuki değil. Hukuk açısından bakıldığında, sadece komik. Düzen, bu partileri kapatmak için kendi yasalarını bile eğip bükme durumunda kalıyor.

Bu öyle bir demokrasi ki, partiler ancak sisteme ve emperyalistlere hizmet ettiği sürece yaşayabiliyor.

Bu öyle bir demokrasi ki, en başta düzenin sahipleri çiğniyor kendi yasalarını. Kağıt üzerinde verilmiş hakları, fiiliyatta hoyratça, pervasızca çiğniyorlar.

Bu öyle bir demokrasi ki, "bölücülük, şeriat, terörizm" demagogileriyle, her türlü hak ve özgürlük anında gasbedilebiliyor.

Bu öyle bir demokrasi ki, meclisinde ettirdiği yeminle dahi, sizin sosyalist, ilerici, devrimci, islamcı olmanıza izin vermiyor; veya meclis kürsüsünde sizi yalan söylemek, kendi düşüncelerinizi inkar etmek zorunda bırakıyor.

Peki öyleyse nedir bu düzenin adı?

Demokrasi değilse nedir?

Bu yönetim biçiminin adı, **faşizmdir**.

Bunlar ancak **faşizmde** olan şeylerdir.

HADEP, programı, pratiği itibarıyla sisteme karşı olmayıp, genel demokratik taleplerinin ötesinde, en fazla

Kürt halkının kültürel haklarını istemektedir. Böyle bir talep, hangi yasaya, hangi anayasaya göre yasaklanabilir?

Ama bu düzen yasaklıyor.

Çünkü bu düzenin adı demokrasi değil, faşizm.

DEHAP'ın "Eşitlik ve hukuğa aykırı eylemlerin odağı haline geldiğini... Partinin eşitlik ve hukuk devleti ilkelerine aykırı davrandığını..." iddia ediyor Anayasa Mahkemesi savcısı Sabın Kanadoğlu.

Aynen kelime kelime aktarılmış bu gerekçeyi bir kez daha okuyun. Bırakın hukuku, dilbilgisi açısından bile mantıklı, tutarlı bir cümle değil.

Türkçesi mi kıt savcının? Hayır.

Ama gerekçesi yok. Faşizmin en kaba demagogilerine başvuruyor bu yüzden.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği olarak, HADEP'in kapatılmasını, DEHAP hakkında kapatma davası açılmasını protesto ediyoruz.

Hala bu düzenden birşeyler bekleyen, hala bu düzenin "iyi kötü" bir demokrasi olduğuna inanan herkese, düzenin niteliğini bir kez daha gözden geçirmelerini öneriyoruz. İyi bakın, bu faşizmin keyfiliğidir. Faşizmin, keyfilik öte amaçları olan terördür.

Gerçek bir halk için demokraside olduğu gibi, halkın iradesiyle değil, faşizmde olduğu gibi, asıp keserek, ezip indirerek, kapatıp cezalar keserek yönetmeye çalışıyorlar.

Söylenecek tek şey var: Faşizmin her türlü zulmüne, keyfiliğe karşı bıkmadan, usanmadan mücadele çağrımızı tekrarlıyoruz.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği

AIHM: Uluslararası Eşkiyalık Serbest!

Öcalan Davası'yla ilgili olarak avukatları tarafından AIHM'de açılan dava, 12 Mart'ta sonuçlandı. AIHM, hem siyasi, hem hukuki açıdan ancak "garabet" olarak nitelendirilebilecek bir karar verdi.

Öcalan, "adil yargılanmamış"tı. Ama yine de Türkiye'nin mesela "tazminat" ödemesine hükmedilmemişti.

AIHM kararının en dikkat çekici yanı ise, Öcalan'ın Kenya'dan bir kontrgerilla operasyonu ile kaçırılarak getirilmesi olmasında hiç bir "hukuk dışılık" bulmamasıydı.

Avrupa Mahkemesi, bu konuya tabiri caizse hiç girmemi; çünkü girerse, o suçun bir parçası da Avrupa emperya-

listleriydi. AIHM ne kadar "bağımsız" olduğunu işte tam bu noktada gösterdi. Sonuçta AIHM'in kararına göre, herhangi bir ülke, ulusal, uluslararası yasaları çiğneyerek, istediği yerde istediğini kaçırır, öldürürdü!

Türkiye oligarşisi ve medyası, başvurdukları kontra yöntemi AIHM tarafından görmezden gelinmesine rağmen, yine de karardan memnun olmadı. Oligarşi istiyor ki, o asın, kesin, cezalandırsın, kimse bir şey demesin!

Köklerinize tutunun! Kimliğinize geri dönün!

“Aldanan Aldanana” üst başlığını koyduğumuz yazılarda son bir kaç haftanın çeşitli kesimleri nasıl yanılttığını, aldattığını işledik. Aslında düzenin yeni bir şey yaptığı, yeni bir yöntem geliştirdiği yoktu. Mesele onların “aldanmaya hazır oluşları”ndaydı. İslamcının, laiklik-şeriat ikileminde beyni dumura uğramış Kemalist’in aldanması bir yerde doğal; çünkü düzen içiler. Ya kendini bu “düzene karşı” olarak gören, kendine sol, aydın diyenler, nasıl aldandı, neden aldandı?

Reformizmin, aydınların sorunu **ideolojik eksenslerini** kaybetmektir. **Sol’un tarihsel, siyasal köklerinden** kopmaktır. Aldanmamak için, boş umutlara kapılmamak için, burjuvazinin rüzgarlarına kapılmamak için, ilkesizliklerden, günü birlik politikarlardan, büyük taktiklerden uzaklaşıp, devrimciliğin, sosyalizmin köklerine sarılmak gerekir. Solu sol yapan, devrimciliği devrimcilik yapan değer ve ilkeler üzerinde durulursa, rüzgarlar sağa sola savuramaz, manevralar aldatamaz.

Solculuğun olmazsa olmazlarından: Faşizme karşı mücadele!

Bizim “riskli alanlar” diye adlandırdığımız şu statükoyu bir masaya yatırsın bakalım reformist-

ler, aldanan barışçılar, aydınlar. Örneğin Kürt sorunundan niye kaçılır? (Son örnek; HADEP’liler Irak’ta Savaşa Hayır Koordinasyonu’na Newroz’un koordinasyon tarafından organize edilmesini önerdiler. Kabul edilmedi. Peki niye kaçılır Newroz’dan? 21 Mart’ın, Ortadoğu halklarının bu özgürlük kavgasıyla özdeşleşmiş gününün, Amerikan imparatorluğuna karşı mücadele günü haline dönüştürülmesinden niye kaçıldı, doğru olan bu değil miydi?) F tiplerinden niye kaçılır? Kendi ülkedeki zulmü izleyip dünyanın bir başka ucundaki zulme nasıl tavır alınır açıklayamıyor “barışçı”. Oligarşi “siz kenarda durun, ben en tehlikeli olanı, devrimcileri yok edeceğim” diyor, onlar tamam deyip kenara çekiliyor.

Solun literatüründe faşizme karşı mücadele vardır, teröre karşı mücadele değil. Bunlar, emperyalizmin beyinlere soktuğu kavramlardır. Halklardan kaynaklanan bir “terör” sorunu mu var dünyada? Emperyalizmin terörüne karşı şiddetli yanlış biçimlerde uygulayanlar varsa, tartış, karşı çık, ama zulme karşı direnenlerin şiddetiyle emperyalizmin dünya çapındaki sömürü ve zulümlerini aynılaştıran kafa yapısı, “kaypak, kaçışa hazır” bir kafa yapısıdır. Emperyalizmin oligarşi-

Birlikler, kimsenin düzen içi hesaplarının payandası olamaz!

Irak’ta Savaşa Hayır Koordinasyonu geniş kesimlerin katıldığı bir birliktelik. Bu şekillenmiş, oturmuş bir birlik değil. En azından şimdilik. Devrimciler, başka bir deyişle, halkın emperyalizme ve işbirlikçi iktidara, yoksulluğa ve zulme, emperyalizme bağımlılığa karşı mücadelesini geliştirmek isteyenler, bu birlikteliği daha da geliştirmek istemeli doğallıkla.

Bugün ise, tam tersi yöndeki çabalara da tanık oluyoruz. Değişik kesimlerin katıldığı, geniş bir birlik olan koordinasyonda bir iki kesim herkesin iradesine ipotek koyuyor ve dayatıyor “eğer ben Divan’da olmazsam buradan ayrılırım”, “eğer ben en önde yürümezsem buradan ayrılırım”...

Bu mantık üzerinde önemle durulmalıdır. Burjuva poli-

tikacılarının bir kez şu veya bu biçimde ele geçirdiği koltuğa yapıştığı gibi “Divan” koltuğuna yapışmak, kendisine getirilen eleştirileri, ve o eleştiriye getiren devrimci, demokrat güçleri hiçe sayarak “eğer ben bu koltukta oturmazsam buradan ayrılırım” diyebilmek, solun ahlakının, kültürünün neresine sığdırılabilir?

Mantık kendisini ele veriyor, türkçesi diyor ki, ben buraya ne Irak’a ABD saldırısına karşı mücadele etmek için, ne de birlikte birşeyler yapmak için geldim, ben buraya Divan koltuğuna oturmak için geldim, bu koltuğu bırakmamı isterseniz, o zaman ben bu koordinasyonda kalmam...

Bu mantık, “Neden birlik olamıyoruz” sorusunu da anlamsızlaştırıyor, çünkü o zaten birlik olmak istemiyor. Sorunu ne birlik, ne mücadele. İki sorunu var; bir, grupcu hesapları, iki, düzeniçi statükoları.

Birlik içine geliyor ancak birlik iradesinden korku-

lerin hedefi olmaktan kaçmak için, sorunları karmaşıktır. Sorunları karmaşıktır.

Solculuğun olmazsa olmazlarından: Emperyalizme karşı mücadele!

Amerika başlıyor “terör” demagojisine, “barışçı” ses veriyor; “*teröre de savaşa da karşıyız... gücün terörünü de terörün gücünü de istemiyoruz...*” İktidarla, emperyalistlerle bir şekilde mutlaka bir paralellik kurmaya çalışıyor mantık.

Aynı kafa yapısı, dünyanın en haklı, en meşru direnişi olduğundan kuşku duyulmayan Filistinlilerin eylemlerine de “terör” demedi mi? Direnme yöntemleri eleştirilebilir, bu anlaşılır. Ama siz direnme hakkını savunmuyorsanız, Filistinlinin, F tiplerindeki tutsağın zulme karşı direnişlerinin yanında değilseniz, o zaman ne eleştiriden söz edilebilir, ne de ilericiликтen.

Emperyalizmin “terör” adını verdiğinin halkların direnişleri, zulme başkaldırıları olduğunu çok iyi biliyor. Ama icazetin yolu tam da buradan (terör demagojisine paralel slogan ve sözlerden) geçiyor. Aydın, “savaşa da teröre de...” diyor. Kürt reformizmi parti programına “teröre karşı mücadele” maddesi koyuyor. Amerika’nın hedefi olmaktan çıkılacak akılları sıra.

O taktik de tutmuyor. Bizzat Amerika’nın kendisi dayatıyor işte: ya benden yanasın, ya bana karşı. Solcu, bu seçimi net olarak yapandır. Amerika’ya temelden karşı olduğunu, bulandırmadan, muğlaklaştırmadan, yumuşatmadan, ama’lar koymadan ilan edendir.

yor... Birliğin emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadelesinin gelişmesinden korkuyor... Birlik emperyalizm ve oligarşinin Irak’a saldırısına karşı mücadele etmek, bu doğrultuda halkı örgütlemek için kurulmuş bir birlik, ancak reformizm birliğin bu amacına uygun hareket etmesinden korkuyor... Bu birliğin egemenleri rahatsız etmeyecek bir çizgide, icazet çizgisinde kalmasını istiyor, bunu aşmaması için de gerektiğinde dayatmaya, gerektiğinde başka manevralara başvurup Koordinasyonun iradesinin yerine kendi iradesini geçirmeye çalışıyor.

Bu sorunları tartışma gündemine getirdiğinizde, “işimiz çok, bu tartışmalarla zaman geçiremeyiz” diyerek de sureti haktan görünüyor. Gerginlik yaratıp, veya geçiştirip her halükarda sorunların üstünü örtmeye çalışıyor. Reformizm hep bilinmeyen yoğun işlerle, önemli “gündem”lerle meşguldür... Ülkesi kangölüne çevrilir, onun gündemine girmez, onun yoğun bilinmeyen gündemleri vardır...

Solculuğun olmazsa olmazlarından: Örgütlü mücadele!

Birey birey birey, denilip duruldu. Peki ne oldu? Birey teorisiyle ne elde edildi? elde edilen kim yaradı? Aylardır sürdürdüğümüz kampanya bunu tüm çıplaklığıyla cevaplamıyor mu?

Örgütlülük nedir? Tabii ki örgütlülük, en başta kişisel isteklerden, alışkanlıklardan fedakarlıktır. Dayanışma ve kolektivizmdir. Bunları içermeyen solculuk “sade suya tirit”tir.

Bu teorilerin sahibi de burjuvazidir. Ve bu teorileri savunan ister burjuvazi olsun, ister “sol” görünümülüler, açık ki, bizi örgütsüz bırakmak istiyor. Ve açık ki,

“Örgütsüz halk köle halktır.”

Bunlar bizi, köle yapmak istiyor.

Beyinlerimizin bireyciliğe teslim olmasını, halkın iktidarını kurmayı hedefleyen örgütlü yapının dağıtılmasını istiyor. Cezaevleri genel müdürü A. Suat Ertosun, “*toplu dilekçe yasak, tek tek dilekçe vereceksiniz*” diyor, “barışçılar, demokrasiçiler” etkinliklerinde (Yüzler Meclisi etkinliğini hatırlayın) “*hiçbir örgüt olmadığıyla, tamamen bireyler olduğuyla*” övünüyor.

Tarihsel köklerinden, ideolojik temelinden, siyasal misyonundan kopan solculuğun kimle, nerede, nasıl benzeşeceği, kimle paralel düşeceği belli olmaz. Onun için diyoruz, köklerinize, ilkelerinize dönün. O zaman kolay kolay aldanmaz, savaşa hayır kokartlarını “tak-çıkır” yapmaz, olmadık isimlerle yanyana anılmazsınız.

Kuşkusuz ki, ne birlikler reformizmin dayatmalarına teslim olacaktır, ne de reformizmin birlikleri dağıtmasına izin verilecektir. Bir yanıla gerçek şudur, birlik aynı zamanda ideolojik mücadele alanıdır, reformizmin çabası birliği düzenin icazet sınırlarında tutmak ve birliği kullanarak düzen içi hesaplarını güçlendirmektir. Birlikler, bir yanıla da bu anlayışa karşı mücadele edilerek asıl hedefine yürüyebilecektir, sağlıklı bir zemine oturacaktır.

Reformizmin tavrı birlik bozgunculuğudur, ancak yapılması gereken bu tavra teslim olmamak, birliği korumayı başarmak ve onu statükolara, küçük hesaplara teslim etmeden, geliştirmektir.

8 Mart'ta ABD'ye ve İşbirlikçilere Öfke

Ülkemizde ve dünyanın her yanında gerçekleştirilen 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinlikleri, Amerikan saldırganlığına karşı öfkenin haykırıldığı etkinlikler olarak gerçekleşti. Türkiye'nin birçok kentinde yapılan eylemlerden bazıları şöyle:

Adana: Tecrite, İşbirlikçiliğe Son

Adana Kadın Platformu'nun düzenlediği mitinge katılan 4 bin kişi tecriti, ABD saldırganlığını protesto etti. Amerikancı polis, "Tecrit'e ve Amerikan İşbirliğine Son" yazılı Dayanışma-Der'lilerin pankartını ve tecritle ilgili birçok döviz, "emir aldıklarını" belirterek alana sokmadı. Ancak pervasızlık bununla bitmedi, pankartı alınan Dayanışma-Der'in hemen yeni bir pankart açmasına tahammül edemeyen polis, aynı kortejde bulunan Adana Gençlik Dernekli Öğrenciler imzalı, "Amerikan Saldırganlığına Hayır" pankartına da saldırarak Amerikancılığını kanıtladı. Buna rağmen alanda tecrite karşı sloganlar haykırılırken, ABD saldırganlığı protesto edildi. Alanda da yer yer polisin provakatif tavırları sürerken, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atan kitleye saldırmaya kalkışan polis sopalarla karşılık görünce saldırısını durdurdu. Eylem boyunca, "Devrime Meşale Bizim Kadınlarımız", "Halkız Haklıyız Kazana-

cağız", "Zafer Direnen Devrimci Tutsakların Olacak" sloganları atıldı,

Bursa: Saldırıya Ortak Olmayın

Yaklaşık 1500 kişi, 'Kadınlar Savaş İstemiyor' sloganlarıyla Heykel Postanesine yürüdü. TBMM'ye faks çeken kadınlar, Irak'a saldırıya ortak olunmasını istedi, beyaz güvercinler uçuruldu.

Malatya: Açlığa, Savaşa, Tecrite Hayır

TAYAD, EKB ile EMEP, KESK, DEHAP ve CHP kadın kollarının oluşturduğu Malatya Demokratik Kadın Platformu PTT önünde yaptığı eylemle 8 Mart'ı kutladı. TAYAD'lı aileler beyaz başörtüleri ve tecrit karşıtı dövizleri ve sloganlarıyla yürürken, eylemde "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun", "Açlığa savaşa tecrite sömürüye hayır" sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı.

Eskişehir: Kadınınız Haklıyız Kazanacağız

200 kişinin katıldığı eylemle kutlanan 8 Mart etkinliği, aralarında Eskişehir Gençlik Derneği'nin de bulunduğu "Demokratik Kadın Platformu" tarafından düzenlendi. Savaş ve kadın, mücadele içinde kadın konulu konuşmaların yapıldığı etkinlikte tecrite

İstanbul: "Devrime meşale bizim kadınlarımız"

Abide-i Hürriyet Meydanı 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününde kahramanlık sloganları ile inledi. Direnen kahraman kadınlarımızın sesi yine alanlar-

daydı. Şenaylar, Gülsümanlar yine her zamanki yerlerini almıştı kortejde. Anaları, kardeşleri, bacıları kadınlı erkekli alanda onların yarattığı kahramanlığın sloganlarını haykırdılar.

Sendika, parti ve DKÖ'ler ile devrimci gruplardan binlerce kişinin katıldığı mitingte Haklar ve Özgürlükler Cephesi eylemde, 600 kişilik kortej, kızıl bayrakları, şehit resimleri ve pankartları ile yerini aldı.

En önde kıızıbantlı beyaz tülbentleriyle Tayadlıların yürüdüğü kortejde, "Kadınlarımız Mücadele Çağrısıdır", "Kuzey Irak'tan Türk Askeri Çekilsin", "Üsler Kapatılsın Amerikan Askerleri Ülkeden Çıksın" ve "Amerikancı AKP İktidarı Meşru Değildir" pankartları taşınırken, eylem boyunca "Devrime meşale bizim kadınlarımız", "Kahramanlar ölmez halk yenilmez", "Üsler limanlar kapatılsın tecrit kaldırılsın", "Tecrit öldürüyor ölümleri durdurun" sloganları atıldı.

karşı mücadele dile getirildi. Eylemde "Her Gün 8 Mart Her Gün Mücadele", "Kadınlar Haklıyız Kazanacağız" sloganları atılırken, Gençlik Derneği müzik grubu Boran Halayı'nın türküleri ile halaylar çekildi.

Adıyaman: Tecrit Ölümdür Karşı Çıkalım

İtfaiye önünde toplanan yaklaşık 700 kişi Hürriyet ilköğretim Okulu'nun önüne kadar zılgıt ve sloganlarla yürüdü. Burada Adıyaman Kadın Platformu adına yapılan konuşmalarda tecrit, savaş ve emekçi kadınların mücadelesinin birleştirilmesine vurgu yapılırken, "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Biji Aşiti", "Tecrite Hayır Tutsaklara Özgürlük", "Tecrit Ölümdür Karşı Çıkalım" sloganları atıldı.

Elazığ: Irak Halkı Yalnız Değildir

Elazığ Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi'nin de bulunduğu Kadın Platformu PTT önünde yaklaşık 250 kişinin katıldığı bir eylem düzenledi. Eylemde "Savaş ve Tecrite Hayır" dövizleri taşınırken "Devrim Meşale Bizim Kadınlarımız" ve "Irak Halkı Yalnız Değildir" sloganları atıldı.

İzmir: Mücadelemiz Kadınlarımızla Yükselecek

3 bin kişinin katıldığı mitingde emekçi kadınlar "Her gün 8 Mart Her gün Mücadele" dediler. Tayad ve İzmir Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi'nin de bulunduğu ve birçok sendika, parti, DKÖ ve devrimci örgütlenmelerin yer aldığı platform tarafından düzenlenen eyleme HÖC "Devrim

Meşale Bizim Kadınlarımız", "Ölümlerin Sorumlusu Amerika ve AK Parti'dir" pankartları, TAYAD'lı Aileler "Tecrit Ölümdür Tecrite Son" önlükleri, İzmir Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi "Yaşasın 8 Mart" pankartı ve İzmir Gençlik Derneği "Mücadelemiz Kadınlarımızla Yükselecek" pankartı ile katıldılar. Şehit kadınların resimlerinin taşındığı eylemde sık sık ölüm orucu direnişini destekleyen, tecritin kaldırılmasını isteyen sloganlar atılırken, Amerikan saldırganlığı tüm kitle tarafından slogan ve pankartlarla protesto edildi.

Mersin'de Haklar ve Özgürlükler Cephesinin de katıldığı eylemin yanı sıra Çanakkale, Van, Batman, Diyarbakır, Kayseri, Mardin Kızıltepe ve Siirt'te düzenlenen eylemlerde ABD, tecrit protesto edildi.

Yurtdışından: Bizim kadınlarımız

Nürnberg'de TAYAD Komite tarafından düzenlenen etkinlikte ölüm orucu direnişinde şehit düşen bizim kadınlarımız anlatıldı, şiirler okundu.

Avustralya Sydney'de Kurdish and Turkish Community Center tarafından düzenlenen ve 200 kişinin katıldığı etkinlikte ölüm oruçları anlatıldı ve ilk kadın ölüm orucu şehidi İdil'den adını alan Grup İdil türküler söyledi, kadın ve mücadele tartışıldı.

Londra Anadolu Halk Kültür Merkezi'nde yaklaşık 120 kişinin katıldığı bir etkinlikle, **Köln** Anadolu Halk Kültür merkezinde düzenlenen etkinlikle, **ANADOLU-Der** tarafından **Hamburg'da** düzenlenen etkinliklerle 8 Mart kutlandı. Etkinliklerde ölüm orucu, kahraman kadın şehitler anlatıldı.

Ankara: "Özgürleşen kadın kavgaya giren kadındır"

"Barış İçin Sürekli Kadın Platformu" tarafından düzenlenen mitingte Toros Sokak'ta yaklaşık 1200 kişi toplandı. Abdi İpekçi Parkı'na yürüyüşe geçen emekçi kadınlar ABD karşıtı, AKP'yi protesto eden sloganlar haykırdılar, kadının sorunlarını dile getiren pankartlar taşıdılar. "Tecrite ve Amerikan İşbirlikliğine Son" pankartı taşıyan TAYAD'lı Aileler "Yaşasın

Ölüm Orucu Direnişimiz, Katil Devlet Hesap Verecek, Devrim Meşale Bizim Kadınlarımız, Üsler Kapatılsın Tecrit Kaldırılsın, Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun, Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi" sloganlarını atarak, "Kadınlar Olmadan Devrim Devrim Olmadan Kadının Kurtuluşu Olmaz", "Özgürleşen Kadın Kavgaya Giren Kadındır", "Tecrit Öldürüyor Tecrite Son" yazılı dövizleri ve şehit resimlerini taşıdılar.

Alandaki konuşmalarda, kadınların ancak örgütlenerek sorunlarını çözebilecekleri vurgulandı. Ayrıca savaşta en çok zarar göceklerin kadın ve çocuklar olduğu hatırlatılarak, kadınların savaş karşıtı bir güç oluşturmalarının gerekliliği anlatıldı. Konuşmaların ardından miting türkülerle sona erdi.

30 Mart - 17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Parti Kuruluşunu Kutlama Günleri

1970 Aralık'ında partileşti Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi. Siyasal yaşamda THKP-C olarak anıldı ondan sonra.

1972 30 Mart'ında, 'bitti' dediler onun için. Oysa o, asıl o zaman büyümeye başladı.

Budandı, gürbüzleşti. Darbeler altında çelikleşti. Türkiye devriminin en ağır bedelleri ödeyen devrimci hareketi olmasına rağmen "Türkiye Devriminin Yolu"ndaki yürüyüşünü durdurmadı. 1994'ün 30 Mart'ında hareket yeniden partileşti. Bundan böyle bu hareket siyasi arenada DHKP-C diye anılacaktı.

Bu yürüyüşün her aşamasında en önde dövüşüp savaşıp düşenler, kurtuluş cephesinin bayraktarları oldular. Yolumuzu onların yaktığı ateşlerin ışığında bulduk. Onlara bakıp uzak durduk düzenin tuzaklarından.

Türkiye devrimi büyük bedeller ödemeye devam ediyor. Türkiye devrimi ağır görevler altında, tarihsel misyonunu onurla omuzluyor.

30 Mart-17 Nisan şehitleri ve partiyi daha yakından tanımanın, daha iyi anlamının vesilesi yapıldığında amacına ulaşacak, şehitlerin devrettiği bayrak daha güçlü dalgalanacaktır.

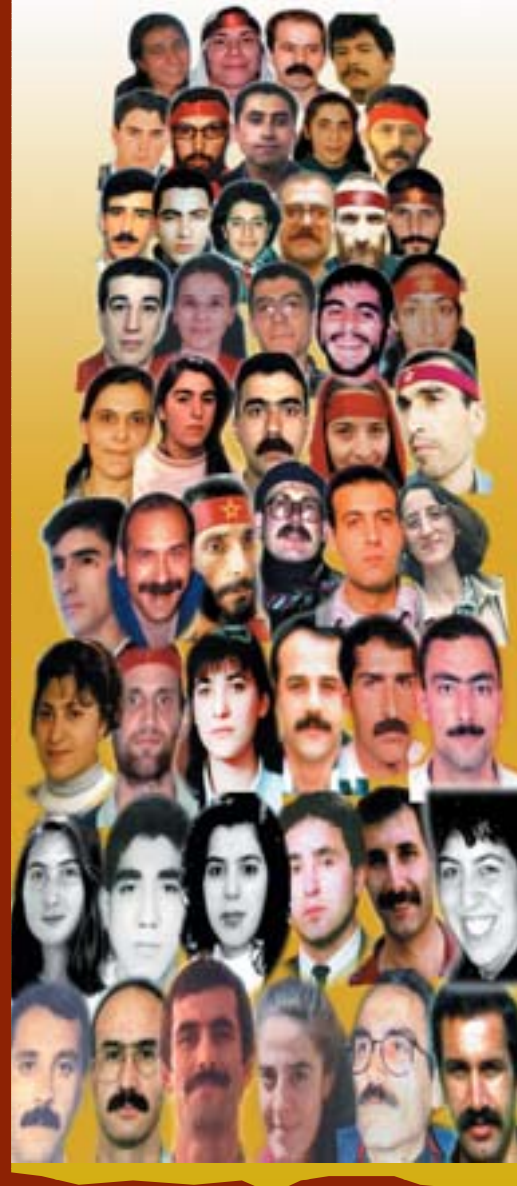
30 Mart'tan 17 Nisan'a; Mahirler'den Sabolar'a

**GÜN DOĞDU HEP
UYANDIK...**

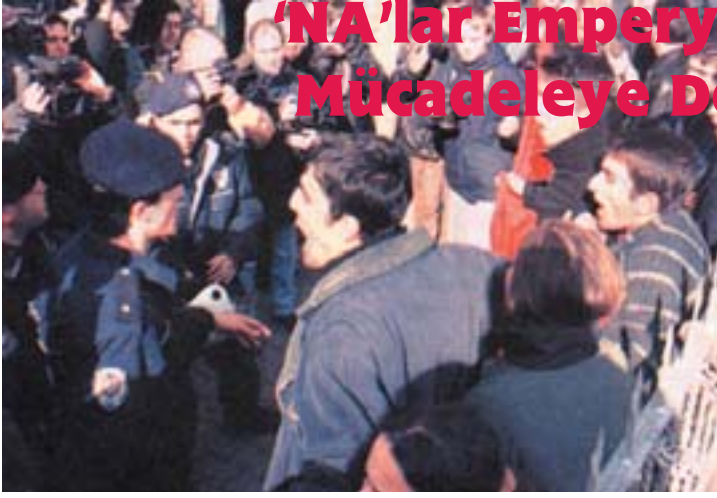
**Gün doğdu hep uyandık,
Siperlere dayandık,
Bağımsızlık uğruna da
Al kanlara boyandık.**

**İşçi köylü hep hazırız
Faşist düzene karşı
Halk savaşı veriyoruz
Emperyalizme karşı**

**Yolumuz devrim yolu
Gelin gardaşlar gelin
Yurdumuza faşist dolmuş
Vurun gardaşlar vurun**

**BAĞIMSIZLIK UĞRUNA
AL KANLARA BOYANDIK**

'NA'lar Emperyalizme Karşı Mücadeleye Devam Ediyor

Yıl 1990. Amerika Irak'a saldırıya hazırlanıyor. Ülkemizde devrimci hareketin öncülüğünde başlatılan kampanya çerçevesinde her yanda gösteriler, eylemler düzenleniyor. "Ne Saddam Ne Bush" diyerek halklarla emperyalizm arasında kalmak revaçta. O gün de devrimcilerin yeri net; halkların safında. Liseli Devrimci Gençlik de gösterileri, eylemleri ile halkların yanındaki yerlerini alıyor. Ve bir isim, bir slogan bütün ülkenin gündemine geliyor; **Liseli N.A "savaşa hayır" dediği için** gözaltına alınıyor, işkence görüyor ve tutuklanıyor.

Yıl 2003. ABD Irak'a karşı yine saldırı hazırlığında. N.A'lar yine meydanlarda, gösterilerde, boykotlarda.

İşte bu eylemlerden biri 10 Mart pazartesi günü Beşiktaş Lisesi önünde gerçekleştirildi. **"IRAKA SALDIRI DURDURULSUN - Liseli Gençlik"** imzalı pankartı okulun parmaklıklarına asan liseli gençlik, kendilerini de parmaklıklara zincirledi. 12 kişiydiler sadece, ama etrafları yüzlerce polis tarafından kuşatıldı. Yaka paça, yerlerde sürüklenerek, polis otosuna taşınan işkencelerden geçirilerek gözaltına alındılar. Gözaltıları protesto eden Gençlik Birlik

Koordinasyonu, Ülkemiz gençliği baskılara gözetilirlere rağmen Amerikan saldırganlığına ve işbirlikçiliğine karşı mücadele etmeye devam edecektir" dedi ve gözaltına alınanlardan bazılarının isimlerini şöyle açıkladı: Sevdâ Kurban, Nihat Altun, Sinan Güzel, Harika Yılmaz, Ramazan Bilgin, Yalçın Akar, Sihem Camuz, Okan Yıldırım, Betül Sarıoğlu.

Ne istiyordu liseliler; *"Ülkemizin savaş karargahı olmasını istemediklerini, ABD işgaline son verilmesini ve ABD saldırganlığına karşı Irak halkının yanında olduklarını..."* söylüyor, *"daha önce 6. Filo'yu nasıl denize döktüysek, işgalci emperyalist güçleri ülkemizden nasıl kovduysak bugün de aynı şeyi yapacağız"* diye kararlılıklarını, emperyalizme karşı öfkelerini dile getiriyorlardı.

Ülkemizin ABD üssü olması için her şeyi satan iktidarın polisleri tahammül edemediler liselilerin haykırışına. Sloganları hiç susmadı gözaltına alınırken; **Bu Vatan Bu Halk Bizim Kahrolsun Emperyalizm!**

N.A: "İşkence Gördük"

Hayır, 1990 yılında mahkemelerde söylenmedi bu söz. 10 Mart günü gözaltına alınan 12 li-

seli serbest bırakıldıktan sonra 12 Mart günü Sultanahmet Adliyesi'ne yaptıkları suç duyurusunda dile getirdiler. Suç duyurusunun ardından, gözaltına alınanlar adına açıklamayı 17 yaşındaki N.A yaptı. Beşiktaş Siyasi Şubesi'nde kaba dayak, sarkıntılık, küfürlere maruz kaldıklarını, işkence gördüklerini söyledi.

"NA"ların Mücadelesi Sürecek

Oligarşinin icazet sınırları içinde "savaşa hayır" demeyenlere, halkların cephesinde olduklarını ilan edenlere, ülkesine sahip çıkan gençliğe saldırıyor iktidar. NA'ların vatansever olmasını istemiyorlar, NA'ların emperyalizme karşı direnmesini, bu ülke bizim demesini istemiyorlar.

Hayır! **NA'lar emperyalizme karşı mücadelelerine devam edecekler**, gençlerimiz vatansever olacak, bağımsızlık bayrağını yükseltecek, devrimci gençliğin mirasına sahip çıkacak.

ABD Protestolarına Saldırılar

Amerikan saldırganlığını protesto eylemlerine AKP iktidarının saldırıları artıyor.

Ankara Kuğulu Park'ta eylem yapan TAYAD'lılardan 9 kişi hakkında gösteri yürüyüşlerine muhalefetten soruşturma başlatıldı.

Beyazıt Mitingi Tertip Komitesi, konuşmacıları ve bazı katılımcılarına soruşturma açıldı.

Gazi Mahallesi ve Okmeydanı'ndaki gösterilere saldıran polis terör estirdi.

İskenderun Limanı'nda TKP'li'lere polis, asker saldırıldı.

16
Mart
1978

Susurluk Devletinin Katliamı -Susurluk katletmeye devam ediyor-

Dört bir yandan bombalar yağıyor. Beyazıt Meydanı kanlar içinde, bu ülkenin yurtsever, devrimci, ilerici gençliğinin üzerine yağıyor faşist bombalar.

16 Mart 78'de ordu-polis-MHP'li faşistlerin Beyazıt Meydanı'nda patlattığı bombalar, Susurluk'un ilk büyük katliamlarından birisi olarak geçti tarihe. 7 devrimci öğrenci katledildi o gün. Katiller kimliklerine, nüfus cüzdanlarına kadar belliydi. Yakalanmadılar, yargılanmadılar. Açılan davalarda katiller aleni olarak korundu. En son yeniden açılan davanın önü MİT, polis tarafından tıkandı, avukatlar tehdit edildi. 16 Mart katliamı Susurluk devletinin "ilk gözağrısı" idi, yargılanamazdı.

Susurluk, hala sürdüğünü, iktidarda olduğunu haykırıyordu böylece.

Dönem, gençliğin anti-faşist mücadelesinin yükseldiği, işgallerin birer birer kırıldığı dönemdir. Devrimci mücadeleyi bastırmak, terörize etmek için ordu-polis-sivil faşist işbirliği ile, ordu depolarından verilen ABD yapımı bombalar patlatıldı.

Susurluk'ta ortaya çıkan ilişkiler ağının tümü o gün katliamın altındaki imzalandı.

7 öğrenciyi katleden, 40'ını yaralayan bombaları hazırlayan kontrgerilla elemanı emekli **Yüzbaşı Ali Çeviker**'di.

24 Kasım 1997 tarihli duruşmada **Emekli Astsubay Oğuz Serçinoğlu**, kat-

liamda kullanılan **TNT** kalıplarının ordu tarafından sağlandığını, ayrıca **Abdullah Çatlı ve Meral Çatlı, Oral Çelik, Haluk Kırcı ve Yüzbaşı Vedat Öztürk**'ün 1979'da bulunduğu taburun gazinosuna geldiklerini tekrarladı.

O gün, dönemin **Toplum Polis Müdür Vekili Murat Nabioğlu**, Beyazıt bölgesinde görevli polisler "ortalıkta dolaşmayın" emri verdi. Katliamcılarının güvenliğini alan ve kaçmalarını sağlayan ise, polis şefi **Reşat Altay**'di. Katliamı bizzat gerçekleştirenler ise, **MHP'li sivil faşistler** ve kontra elemanı bir kaç polisti. Ülkü Ocakları'ndan Zülfikar İso, Latif Aktı, polisler Mustafa Doğan ve Siddık Sıtkı Polat, bombaları atıp kurşun sıkanlardı. Kontrgerillanın emrinde katliamı planlayıp uygulattıran faşist şef **Abdullah Çatlı**'ydi.

Katliama gençlik ertesi günü düzenlediği 50 bin kişilik gösteriyle ve 20 Mart'ta DISK'in çağrısıyla düzenlenen ve onbinlerin katıldığı "Faşizme İhtar" eylemiyle cevap verdi.

Katilleri koruyan el Susurluk devletinin, emperyalizmin eliydi. O el sonraki yıllarda da halkımızın kanına bulandı, binlerce operasyon gerçekleştirdi, onbinlerce insanı katletti. Bugün de hala katletmeye devam ediyor. F tipleriyle katlediyor, infazlarla katlediyor, Irak halkını katletmek için emperyalizme yataklık yapıyor.

O gün Beyazıt meydanında kanlar içinde yatan **Hatice Özen, Ahmet Turan Ören, Cemil Sönmez, Murat Kurt, Abdullah Şimşek, Hamit Akıl, Baki Ekiz** gençliğin faşizme, kontrgerillaya karşı öfkесinin simgesi oldular. Her 16 Mart'da alanlar "Kahrolsun Faşizm" sloganlarıyla inledi.

YÖK'ü YEK değil yok edeceğiz

"YÖK'e isyan hareketi" olarak Bornova Meydanı'nda toplanan, aralarında İzmir Gençlik Der'ilerinin de bulunduğu öğrenciler YÖK'e ve YEK yasasına karşı eylem yaptı.

Eylem öncesinde polisin saldırı tehditleri kar etmezken, okunan basın açıklamasında yeni yasa taslağının YÖK'ün alternatifi olmadığı, "mali ve idari özerklik" denilerek üniversitelerin şirketlere dönüşmesinin amaçlandığı belirtildi. "YÖK'ü YEK Değil Yok Edeceğiz, YÖK Kalkacak Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek" sloganları atılan eylemin ardından, Ege Üniversitesi Kampüsü'ne giden öğrenciler eylemlerini burada sürdürdü. Kampüste alkış ve sloganlarla yürüyen öğrenciler, eylemlerine 'Canan Kulaksız Ölümsüzdür' sloganlarıyla son verdiler.

Baskılar gençliği yıldıramaz

Gençlik Dernekleri üzerindeki baskılar sürüyor. İzmir Gençlik Derneği Başkanı Ozan Anar hiçbir gerekçe gösterilmeden yol ortasından gözaltına alındı. Anafartalar Karakolu'nda dayak ve psikolojik baskıya maruz kalan Anar, dergimize konuşarak, baskıların gençliğin mücadelesini engelleyemeyeceğini belirtti.

Beyaz Sarayın Mukaddes Merdivenleri

1950'li yıllar... ABD ile bağımlılık ilişkilerinin ilk geliştiği yıllar. Marshall yardımları ile birlikte yapılan anlaşmalar gereği radyolar Amerikan propagandası yapıyor, Amerikan şarkıları ile sosyete kendinden geçiyor... DP lideri Adnan Menderes ülkemizi "Küçük Amerika" yapacağı masalını anlatarak parsel parsel satarken, cumhurbaşkanlığı makamında Celal Bayar oturuyor. Bayar ABD'yi ziyaret eden ilk Türk devlet adamı olarak Beyaz Saray kapılarında. Radyodan halkımıza o anı anlatan spiker heyecanlı, memlekette estirilen Amerikan hayranlığı beyninin bütün hücrelerine dolmuş:

"Cumhurreisimiz Celal Bayar'ı, Beyaz Saray'ın mukaddes merdivenlerinde karşılayan..."

Mukaddes, yani kutsal; emperyalistlerin kargahını böyle anlatıyor o günün habercisi. O kuşkusuz DP'de vücut bulan aşağılık bir işbirlikçiliğin ruh halini yansıtan bir cahil(!)

Amerikan değerlerini kutsal göre göstere bugüne gelindi. İktidarlar değişti, zihniyet değişmedi. Ecevit Clinton'un karşısında el pençe divan dururken kutsal mabedin sahibine bakar gibi bir ruh hali içindeydi. En son giden Erdoğan'ın ruh halini anlatmaya bile gerek yok. Çünkü o Amerikan hayranlığı ile yetişen islami gelenekten geliyor.

O gün Beyaz Saray'ı "kutsal" kabul eden uşak zihniyet, nasıl "milliyetçi, muhafazakar, islamcı" olamaz ise, bugün "**demokrat partinin devamımız**" diyen AKP de olamaz. DP'nin devamı olduklarını her konuda kanıtlıyorlar, bu doğru. Emekçi düşmanlığında, Amerikan işbirlikçiliğinde, memleketi karış karış son kertesine katar yankilere peşkeş çekmekte "boynuzu" çoktan geçmiş "kulak" durumundalar. Beyaz Saray onlar için de **mukaddesdir**, onun için kibleyi bırakıp yönlerini Washongton'a dönmüşlerdir... Beyaz Saray'dan gelecek sese vermişler kulaklarını, anında emirleri yerine getirmeye hazır beklemekteler...

ABD "İkna" Turunda

Hükümet yetmedi, Amerikalılar milletvekilleri, Genelkurmay'ı, CHP'yi sıraya dizip birebir görüşmeye başladılar. Ülkemizde hiç eksik olmayan Amerikan heyetlerinin sonuncusu senatörler grubuydu. Aleni olarak savaş lobisi yapan ABD'li senatörlerin ilk durağı AKP oldu. Tayyip Erdoğan ile görüşen senatörlerin, Genelkurmay ve CHP'yi de unutmadılar. Dışişleri bürokratlarıyla yapılan görüşmenin ardından hedef AKP'li "red" oyu veren milletvekilleri idi. ABD elçiliğinde düzenlenen yemeğe çok sayıda eski yeni milletvekili katıldı.

Ülkemizi saldırıya ortak etmek için rüşvetler getiren, "yanımızda olursanız kazanırsınız, kongremiz yardımlarınızı unutmaz" diyen Amerikalılara hiçbir yetkilinin sesi çıkmadı. Bağımlı ülke klasiği herkesin gözleri önünde sergilendi.

Türkiye'deki Pentagon

Burası bir "konso-losluk"! ABD'nin İstinye sirtlarında yeni yaptırdığı ve henüz faaliyete geçmeden Sarıyer halkı tarafından protesto gösterilerine maruz kalan Amerikan konsolosluğu. İstanbul halkına tepeden bakan konsolosluk, 93 dönüm Boğaz manzaralı arazi üzerine kurulu.

Korku, tepelere çıkarıyor yankileri. Çünkü o binaların sadece konsolosluk olmadığını en iyi kendileri biliyor. Suçlular halktan ne kadar uzakta olurlarsa o kadar rahat edeceklerini düşünüyorlar. Bütün Amerikan konsoloslukları gibi ülkemizdekilerde on yıllarca halkımıza karşı işlenen suçların, topraklarımızın talan edilmesinin üssü olarak çalıştı. Ortadoğu halklarına karşı saldırıların kimisi buralarda tezgahlandı. Yer değişecek, işlevi sürecek!

Conilerin Başkent Sefası

Ankara'nın en lüks otellerinden Hilton'u üs seçen Coniler, bar kapatıp eğlenmişler... Genelevleri beyaza boyanan ülkenin başkentinde olmanın "şanssızlığı"; Malatya Erhaç üssünde olsalar, kendileri için yeni hizmete geren ve sahibi kendileri gibi asker olan (ama TSK'lı albay) "misafirperverler" gerekli hizmeti daha iyi verebilirdi.

Bu ÷lkede kanun var mı?

Polis devleti gerçeği değişmiyor. Demokrasi şov-
larını meydanlada yaşanan saldırılar, iktidar partisi-
nin binaları önüne taşınan işkenceler, örgütlenen
gençliğe baskılar, yayın toplatmalar yalanlıyor.

Diri Diri Yaktılar Gerçeği Büyük Korku Olmaya Devam Ediyor

51. sayımız da DGM tarafından toplatıldı. Toplat-
maya gerekçe olarak gösterilen yazıların tümünün or-
tak özelliği F tipleriyle, tecritle, ölümlerle, katliamla
ilgili olmasıydı. Orhan Oğur'u katledenler ÷lke yöneti-
mindeyken, O'nun nasıl katledildiğini yazmamız bü-
yük suç olarak gör÷ldü. "Tecritin öldürd÷ęünü" söy-
leyemezsiniz dedi DGM.

Peki öldürmüyor mu? 105 insan neden öldü?

Toplatma konusu olan bir diğer yazı da, 19 Ara-
lık katliamını alevler, kurşun yağmurları altında yaşa-
yan ve yaşadıklarını anlatan Münire Demirel ile rö-
portajımızdı.

Diri diri 6 kadın yakılmadı mı bu ÷lkede? Bunu biz
değil, devletin kendi kurumlarının Adli Tabibiliğin
belgeleri ilan etmedi mi?

Sami Türk yasakla, tehditle gerçeği gizlemek için
çok uğraştı, ama olmadı. Mızrak çuvala sığmıyor.
Hele İstanbul'un orta yerinde 6 kadın bu devletin
özel timlerince dört duvar arasında kimsayal madde-
ler kullanılarak yakılmış, bedenleri eritilmişse, bu
gerçek hiçbir çuvala da sığmaz, şansürle de boğula-
maz.

Kaçırdılar, Ajanlık Teklif Ettiler

Ankara Tuzluçayır Mahallesi'nde esnafılık yapan
Murat KILIÇ polis tarafından kaçırılarak tehdit edildi,
ajanlık yapması istendi. KILIÇ yaptığı açıklamada suç
duyurusunda bulunacağını belirtti.

Kılıç olayı şöyle anlattı:

"24 şubat tarihinde işyerime anahtar yaptırarak-
larını söyleyerek gelen üç kişi tarafından kaçırılıp
tehdit edilerek muhbirliğe zorlandım. Aynı şahıslar
üç gün önce de iş yerime gelerek anahtar fiyatlarını
sormuştu. Biri 1.85 boylarında 85-90 kilo civarında
diğeri 1.65 boylarında 70-75 kilo civarında olan iki
kişi "Nato yolunda kilitli kalan çelik bir kapıyı açtır-
mak istediklerini" söylediler. Plakasına ve markasına
dikkat etmediğim arabalarına bindim... Kendilerinin
istihbarattan olduklarını beni kaçırmak gibi bir niyet-

lerinin olmadığını söyleyerek, kendileriyle birlikte ça-
lışmamı istediler. Kabul etmeyince küfür, hakaret ve
tehditlerle işbirliği, muhbirlik yapmaya zorladılar.
Kabul etmedim... İdilcan Kültür merkezine gitme-
mem, buradaki insanlarla görüşmemem için tehdit
edildim..."

Benzeri olayları kaç ilerici, demokrat, devrimci yaşa-
dı bu ÷lkede; hesabını tutmak dahi imkansızdır. Susur-
luk yöntemlerinde değişen hiçbir şey olmadığı ortada.

Polisin Amerika Sevgisi Gözyaşartıyor

Okmeydanı'nda yapılan Amerikan karşıtı gösteri-
ye saldıran polisin bir başka hedefi de Gazi Mahalle-
si'nde Mart'ın ilk haftası boyunca yapılan gösteriler-
di. Emperyalizmi protesto eden halkın üzerine pan-
zer süren polis, 8 Mart onlarca insanı gözaltına aldı,
sokaklarda tam anlamıyla terör estirdi. Amerikan
emperyalizminin protesto edilmesi, halkın vatanına
sahip çıkması polisi neden bu kadar rahatsız ediyor?

şehit Ailesine Jandarma Tehdiği

Ölüm orucu şehidi Fatma Bilgin'in ailesine jandar-
ma tarafından tehditlerle, baskıyla belge imzalatırıl-
mak istendi. Fatma'yı katledenler, cezaevi masrafları-
nı da ailesinden istiyorlardı bu belgeye göre. Eşkiyalık
düzeninin jandarmaları aileyi "vereceksiniz vermezse-
niz almasını biliriz" diye tehdit ederken, aynı tehdidle-
ri Fatma'nın kardeşi Sevdâ Bilgin de işyerinde yaşadı.

Elazığ Gençlik Derneği Polise Soruyor

Gençliğin 4 Mart'taki boykotunu Elazığ'da yapmak
isteyen Gençlik Derneği Girişimi öğrencileri üzerinde
terör estirildi. Okulda sıkıyönetim ilan eden Emniyet,
önüne gelene kimlik sorarak öğrencileri terörlere etme-
ye çalıştı. Elazığ Gençlik Dernekli öğrenciler soruyor
Emniyet'e:

"Biz boykot hakkımızı kullanarak Irak'a saldırı
durdurulsun diye uğraşıyoruz, siz boykot olmasın di-
ye o meşhur güvenliklerinizden yüzlercesini karşımı-
za dikerek gençliği
"terör"den mi koru-
yorsunuz? Yoksa Sel-
çuk Üniversitesi kam-
püsündeki Hilton'da
genç kızlarımızı ABD
subaylarına peşkeş
çektirenleri mi savu-
nuyorsunuz?"

“ÜLKELER BAĞIMSIZ HALKLAR ÖZGÜR OLACAK!”

Çeşitli illerdeki gençlik derneklerinin oluşturduğu Gençlik Birlik Koordinasyonu tarafından çağırısı yapılan 4 Mart boykot eylemine ilişkin önceki sayımızda elimize ulaşmayan haberleri yayınlamaya devam ediyoruz:

BURSA: Eylem sabah fakültelerde bildiri dağıtımı ve kuşlama ile başladı. Konuşmalarla öğrencilere eylemin amacı anlatıldı. Fakülteler boşaltıldı. Bildiri dağıtımından sonra jandarma, sivil polis, ÖGB'ler fakültelerde terör estirdi ve kitlenin

fakülte önünde toplanmasını engelledi. Ancak buna rağmen boykotun hayata geçmesini engelleyemediler.

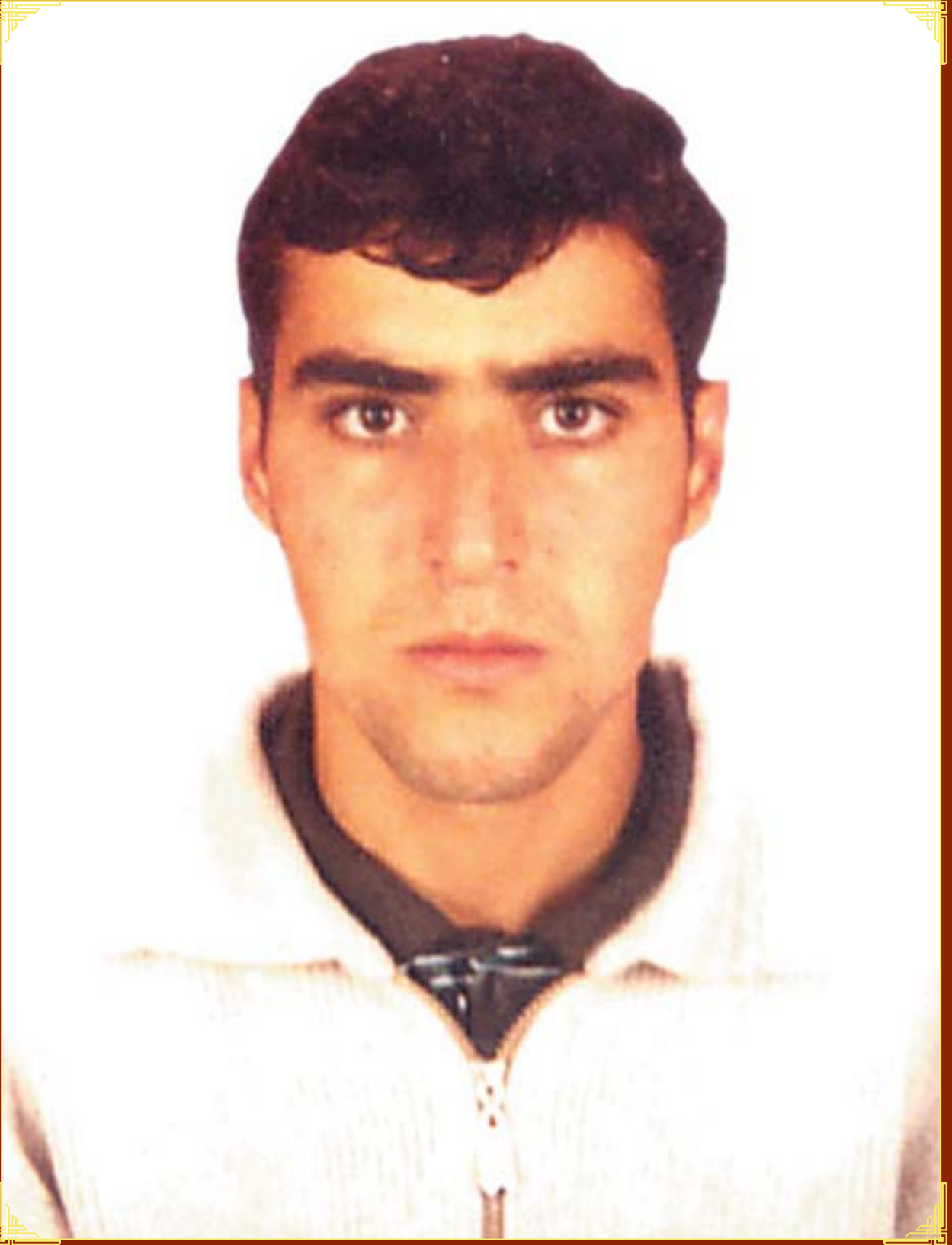
SAMSUN: 4 Mart öncesinden bir hafta boyunca yapılan etkinliklerde boykotun gerekçeleri anlatıldı. Sınıf, kantin konuşmalarıyla bu saldırının meşru olmadığı ve bizlerin de gençlik olarak kendi alanımızda sesimizi duyurabilmemizin bir yönü olarak boykot çağrısının yapıldığı açıklandı.

Bunun sonucunda 4 Mart salı günü derslere girilmeyerek Tıp Fakültesi önünde toplanıldı. Burada öğrenciler adına bir açıklama yapılarak *“Bizler üniversiteli öğrenciler olarak hepimiz ayrı ayrı bölümlerde okuyoruz. Kimimiz tarih, kimimiz coğrafya, kimimiz kimya... vs. oysa bizler ne kanla yazılmış bir tarihi, ne viran olmuş bir ülkenin coğrafyasını ne de atomun kimyasını gelecek nesillere anlatmak istemiyoruz”* denildi.

Öğrencilerin hazırladığı müzik ve şiir dinletisinin ardından eylem 13.30'da sona erdi.

ÇİZGİYLE

Orhan OĞUR

2003 Tecrit Zulmünün Sonucu Şehit Düştü

kahramanlar Ölmez

Erbil SARI

Şehitlik tarihi:

15 Mart 1992

Şehit düştüğü yer:

Zonguldak

Şehit düşme şekli:

Kozlu katliamının sorumlularına karşı girişilen bir eylemde elinde bombanın patlaması sonucu şehit düştü.

Abdullah GÖZALAN

Şehitlik tarihi: **18 Mart 1981**

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Bakırköy

Şehit düşme şekli: Küçük-köy'de devrimci mücadele ve örgütlenme içinde yer aldı, mücadelesini sürdürürken Bakırköy'de polisle girdiği çatışmada katledildi.

İlhan YILHAN

Şehitlik tarihi: **19 Mart 1988**

Şehit düşme şekli: Dev-Genç içindeki çalışmalarda yer aldı. Geçirdiği bir trafik kazası sonucunda aramızdan ayrıldı.

Kahraman ALTUN

Şehitlik tarihi: **16 Mart 1991**

Şehit düştüğü yer: İzmir

Şehit düşme şekli: İzmir'de ABD Dışişleri Bakanı James Baker'in Türkiye'ye gelişini protesto eylemi sırasında, elinde bomba patlaması sonucu şehit düştü. Liseli DEV-GENÇ saflarında mücadele etmiş, daha sonra SDB'li bir savaşçı olmuştur.

Hatice ÖZEN

Şehitlik tarihi: **16 Mart 1978**

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Beyazıt

Şehit düşme şekli: İstanbul Üniversitesi önünde kontrgerilla tarafından gerçekleştirilen bombalı ve silahlı saldırıda 6 kişiyle birlikte şehit düştü.

Mürsel GÖLELİ

Nazım KARACA

Feride KARACA

Şehitlik tarihi: **19 Mart 1994**

Şehit düştükleri yer: Dersim Çemişgezek

Şehit düşme şekli: Kır gerilla birliğine bağlı iki müfreze, Çemişgezek ilçesi Arasor Deresi mevkiine yığınak yapan oligarşinin askeri birlikleri ve özel timleri tarafından pusuya düşürüldü. Hayri Koç ve Nurettin Güler Müfrezeleri gün boyu süren çatışma sonucu üç şehit verdi.

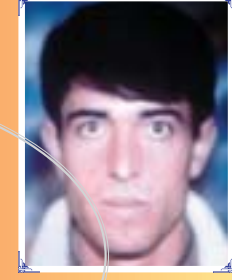

Şerafettin ŞİRİN

Şehitlik tarihi: **17 Mart 1992**

Şehit düştükleri yer: Malatya

Şehit düşme şekli: Malatya dağlarında kuşatıldıklarında, direnerek, çatışarak şehit düştüler. İstanbul Gültepe'den, Gazi'den Bursa gençliğinin ve Malatya köylülerinin mücadelesinin içinden çıkıp gelmişlerdi. Kavgaları birdi, umudun ve sosyalizmin bayrağını dağlarda dalgalandıranlar oldular.

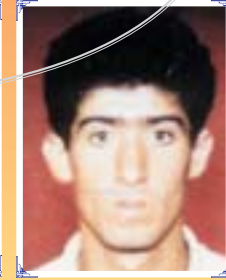
Hasan ERKUŞ

Sabit ERTÜRK

Tuncay GEYİK

Mustafa Kemal İNAN